Jesu Fantastiska Mål och Anspråk

Det du inte lärde dig i kyrkan

Sir Anthony F. Buzzard, Bt., MA (Oxon.), MA Th

Restoration Fellowship
www.restorationfellowship.org

Atlanta Bible College
800-347-4261 • 404-362-0052

©2006 Anthony Buzzard
ISBN 0-9673249 6-3

Originalets titel: The Amazing Aims and Claims of Jesus. What you didn't learn in church.
Översättning: Ingrid J. Klingberg, 2019.

Dessa kapitel är tillägnade Barbara, min hustru, ständig följeslagare i Jesu tro, och till Sarah, min dotter, oförtröttlig och skicklig arbetare för evangeliet om Guds rike, och till alla som ber "Låt ditt rike komma"; kort sagt, till alla som längtar efter Messias Jesu återkomst för att återställa allt på jorden och omvandla den till det Eden som den var menad att vara; och till alla de som söker efter den dyrbara pärlan.

"Men jag anser inte mitt liv vara värt något för mig själv, bara jag får fullborda mitt lopp och den uppgift jag fått av herren Jesus: att vittna om Guds nåds evangelium. Och nu vet jag att ni aldrig mer kommer att se mitt ansikte, alla ni som jag har gått omkring hos och predikat riket för. Därför betygar jag i dag för er att jag inte är skyldig till någons blod" (Paulus i Apostlagärningarna 20:24-26).

”Helga dem i sanningen: ditt ord är sanning” (Jesus i Johannes 17:17).

"Gud själv använder sig av mänskligt tänkande och tal för att bli känd och hans tal förståeligt" ("*New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge*").

"Den officiella linjen som kristendomen tog... var inte direkt knuten till den historiska Jesu verkliga ord och gärningar" (Bart. D. Ehrman, *Jesus: Apocalyptic Prophet of the New Millennium*).

"Jämfört med Jesu dynamiska religion, verkar den fullt utvecklade kristendomen tillhöra en annan värld" (Geza Vermes, *The Authentic Gospel of Jesus*).

"Polyteism gick in i kyrkan kamouflerad" (Prof. Friederich Loofs, *History of Dogma*, Paul Schrodt, *The Problem of the Beginning of Dogma in Recent Theology*).

Innehållsförteckning

Inledning 3
Kapitel 1, Vad Predikade Jesus Om? 7
Kapitel 2, Mer Om Riket 13
Kapitel 3, Jesus Kommer Tillbaka till Jorden 22
Kapitel 4, Fyllning av Några Luckor 31
Kapitel 5, Mer om Evangeliet om Riket, Inklusive Dess Gammaltestamentliga Bakgrund 39
Kapitel 6, Gud Utväljer Abraham, Trons Fader 50
Kapitel 7, Kung David: En Annan Stor Person i Rikets Historia 59
Kapitel 8, Den Sanne Guden, den Sanne Messias och Odödlighetens Dyrbara Frö 66
Kapitel 9, Gör en Offentlig Bekännelse av din Tro på Jesus som Messias och på Israels Gud, Jesu Fader .. 79
Lektion 1 - Att bli Kristen - Var ska man Börja 84
Lektion 2 - Tro på Evangeliets Budskap Om Guds Rike 95
Lektion 3 - Grunden för att Tro på det Kristna Evangeliet om Guds Rike 108
Lektion 4 – Intelligent Respons på de Goda Nyheterna om Riket 121
Lektion 5 - Guds Rike - Guds Plan i Världens Historia 136
Lektion 6 - Guds rike - En Händelse i Framtiden 148
Lektion 7 - Guds Rikes Storslagna Plan Genom Jesus: Hur man får Leva För Evigt 162
Bilaga 1 - De Olika Titlarna på Evangeliet om Riket i det Nya Testamentet 175
Bilaga 2 - Vad Är Döden och Var Är De Döda? 178
Bilaga 3 - W.C. Allen, professor i Gamla testamentet vid Oxford, och Andra Ledande Auktoriteter på Guds Rike 183
Bilaga 4 - De Dödas Tillstånd Enligt Ledande Auktoriteter 189
Bilaga 5 - GÅR SJÄLAR TILL HIMLEN? Vittnesmål från den Tidiga Församlingen om Tillståndet för de Döda och Riket 194

Inledning

De första nio kapitlen i den här boken är avsedda att ge läsare som inte har någon speciell bibelutbildning en klar uppfattning om Guds storslagna plan för var och en av oss. Guds plan för dig och för mänskligheten är att ge odödlighet till dem som älskar och lyder Honom. Guds plan är för alla som uppmärksammar vad Han har sagt. I Skrifterna talade Gud genom en mängd olika profeter och slutligen genom Hans unikt födda Son, Jesus (se Hebr. 1:1-2). Guds avsikt är att ge oändligt liv åt de som tror på Jesus Messias och det kommande Riket. Jag tror att Guds rike är svaret på livets stora pussel. Det var kärnan i allt som Jesus lärde. Det är det kristna evangeliet. Jesus predikade alltid Riket som evangeliet. Faktum är att hela Bibeln koncentreras till ett huvudtema, det kommande Riket. Bibeln är ett enda drama i två delar, det Gamla och det Nya testamentet.

Det kristna evangeliet kallas **evangeliet (Goda nyheter) om Guds rike**. Jag kommer att behöva upprepa detta grundläggande faktum många gånger, eftersom allmänheten inte verkar veta vad Jesus predikade om. Fråga dina vänner "Vad är evangeliet?" och se om de nämner Guds rike. Om de inte nämner det, fråga dem då hur evangeliet kan ha någon annan grund än det evangelium som Jesus predikade.

Du kan mycket lätt verifiera faktumen om det kristna evangeliet för dig själv genom att läsa Nya testamentet, naturligtvis genom att börja med Jesu undervisning i Matteus, Markus, Lukas (Johannes använder ett annat språk för att säga samma sak). Och det finns mycket bakgrundsinformation om Rikets evangelium i Gamla testamentet. Paulus sade att evangeliet baseras på löftena i Gamla testamentet (Rom. 1:1-2). Alla tillgängliga bibelöversättningar ger dig nödvändig information om vad evangeliet är. Men gör inte misstaget att inte börja med Jesus!

Bibeln innehåller en spännande historia, ett fantastiskt drama, och den lovar ett underbart resultat för vår värld. Samtidigt varnar den för en tragisk framtid för dem som inte uppmärksammar Jesus och hans mål och anspråk. Gud förväntar sig att vi lyssnar på vad Han säger till oss genom Hans representant, Hans Son Jesus. Han ger oss ett val. Sonen lade fram två möjliga öden för oss - liv för evigt eller död, tillintetgörande. Evangeliet är både ett löfte och en varning, ett hot.

Allt hänger på vårt frivilliga svar på evangeliet om Riket som det förkunnades av Jesus och senare av Apostlarna.

De första nio kapitlen i denna bok hänvisar till eller citerar ett antal grundläggande viktiga bibelverser. Du behöver inte ha din egen Bibel för att förstå det jag har skrivit. Om du har en Bibel så kommer vilken version som helst att bekräfta historien som kommer att utvecklas här. Revised Standard Version eller New Revised Standard Version eller New American Standard Bible är generellt tillförlitliga och lättlästa versioner. Jag föreslår inte King James Version, såvida

det är den enda du har. Min anledning till detta är att du inte talar engelska på det sätt som King James Version är översatt till (år 1611). Även om det var en korrekt översättning på sin tid, så skapar dess språk en barriär mellan dig och de livsviktiga orden i Skriften. Men om King James är din favoritbibel så är det okej. Evangeliet om Riket är tydligt även när det kommer fram till dig på gammal engelska. Du bör dock, om möjligt, unna dig själv en modern översättning.

Det är viktigt för läsaren att veta att jag inte uppfinner nya läror här. Allt jag har skrivit har publicerats i vetenskaplig litteratur, i kommentarer till bibeln. Men allmänheten vet ganska lite om den litteraturen. Och vissa forskare har ingen fast förankrad tro på det de vet att Bibeln säger. De rapporterar ofta väl om det de finner, men blir inte särskilt förtjusta om vi faktiskt tror på det! Eller om vi förkunnar det för andra som viktig information för att lära sig om meningen med livet.

Jag ber dig noggrant fundera på vad du kan ha lärt dig om "evangeliet". Har du, utan noggrant övervägande och analys accepterat ett evangelium som saknar livsviktigt innehåll?

Inser du att den vi framförallt måste lyssna på är Jesus och att hans undervisning sammanfattas med överskriften "Guds rike"?

Det sista påståendet är så uppenbart i våra kristna dokument, Nya testamentet och dess bakgrund i det Gamla testamentet, att ett barn med en grundläggande läsförmåga lätt hade kunnat finna det.

Vad jag antyder är att kyrkor inte gör ett bra jobb av att förmedla evangeliet så som Jesus predikade det - evangeliet om Guds rike. Jag har försökt förklara de områden där det vi lär oss i kyrkan radikalt avviker från några av de tydligaste och mest framträdande lärorna av Jesus och hans Apostlar. Jag kan bara be läsaren att läsa med ett öppet sinne.

Dessa första nio kapitel är skrivna på ett relativt enkelt språk. Meningarna är i allmänhet inte långa eller komplicerade. Bokens andra del innehåller sju lektioner om Guds rike. I dessa sju lektioner, finns det en avsiktlig överlappning och repetition av materialet från de första nio lättare kapitlen. Lektionerna lägger till ytterligare bekräftelse från utomstående auktoriteter och fler bibliska detaljer om evangeliet om Guds rike så som Jesus predikade det.
De kompletterar de första nio kapitlen. Grundläggande bibelverser upprepas ofta. Stilen är avsiktligt lite mer komplex men väl inom räckhåll för den genomsnittliga läsaren.

Lektionerna ger fler bevis om evangeliet för den sökande läsaren. De hjälper dig att förstå Guds älskvärda erbjudande med odödlighet till alla som tror på Hans Sons, Jesu evangelium. Dem hjälper dig att utveckla din egen presentation av evangeliet om Riket. Läsare får möjligheter att vidarebefordra det de lär sig i olika miljöer - formella eller mindre formella.

Ja, Jesu budskap förklarar hur var och en av oss kan uppnå odödlighet. Det är därför Bibeln är det absolut mest värdefulla dokumentet i världen. Det är en ovärderlig skatt. Men har ofta blivit fruktansvärt fördunklad av kyrklig tradition.

Slutligen har jag lagt till några bilagor med en lista över bibliska texter om död och uppståndelse, och ytterligare bekräftelse från många experter på några av de viktigaste grundvalarna i Jesu evangelium om Riket, eftersom jag är övertygad om att han menade att det skulle förstås och ageras på.

Läsarna blir ombedda att läsa eftertänksamt, analyserande och under bön. Den metod som folket i Berea använde är alltid rätt (Apg. 17:11). Ställ frågor till andra, läs helhjärtat med ett brinnande intresse för att komma in på Skriftens sanning, och var beredd att dela med dig till andra av det du finner, när du väl är säker på det.

Bibelns citat kommer från olika översättningar och grekiskan och hebreiskan har jag ibland översatt själv.[1] Det finns inget kontroversiellt på spel här. Många moderna översättningar förmedlar Jesu centrala angelägenheter ganska så bra. Men akta dig för några av de moderna parafraserade [omskrivna]-versionerna av Bibeln som kan vara ganska vilseledande i *vissa* avsnitt. [2]

Kyrkosamfund har ärvt mycket av det de tror på från de tidiga efterbibliska "kyrkofäderna" och inte från Bibeln. Sedan den protestantiska reformationen år 1517 verkar protestanter ha följt Luther och Calvin som de nya "kyrkofäderna". Luthers inställning till evangeliet är märkvärdigt obibliskt eftersom han inte trodde att den historiske Jesus predikade evangeliet! Han började inte med Jesu predikande av evangeliet i Matteus, Markus och Lukas. Dessutom trodde han inte att det fanns något kristet i Uppenbarelseboken eftersom "den inte lär om Kristus". Luther kallade Jakobs brev för "en halmepistel". Jakob, Jesu halvbror, var oense med Luthers förståelse om hur man blir rättfärdig inför Gud. Luthers uppfattning var att evangeliet fanns i Romarbrevet och Galaterbrevet och 1 Petrusbrevet, men inte primärt i evangeliets berättelser om Jesu förkunnelse. Han tyckte att Matteus, Markus, Lukas och Johannes var ganska obetydliga när det gäller evangeliet!

Calvins Gud är så grym att Han förutbestämde att några människor, till och med innan de föddes, skulle torteras i helvetet för alltid. Calvin, som var bevandrad i Bibeln, godkände också att en framstående biblisk forskare som utmanade honom i en viktig lära, skulle brännas på bål.[3] Att döda andra av vilken anledning som helst är fullständigt i strid med vad Jesus förespråkade. Att döda en annan troende över en doktrin är helt enkelt mord, vilket Bibeln förbjuder.

Romersk-katolska kyrkan tror att påven är Jesu nuvarande representant, och vad påven än säger officiellt "från påvestolen" så kan det, enligt hans påstådda gudomliga myndighet, inte vara fel. Han hävdar sig vara ofelbar. Påven påstår sig vara den unika och enda genuina efterträdaren till Nya testamentets Apostlar. Kyrkotraditionen kan ersätta Bibelns läror enligt romerska katoliker.

---

[1] Översättarens anmärkning; av denna anledning är vissa bibelcitat översatta direkt från den engelska texten. Annars är bibelcitaten från Svenska Folkbibeln (SFB15) om inte annat anges.
[2] Till exempel de inledande orden i Johannes evangelium i the Living New Testament.
[3] Miguel Serveto brändes på bål år 1553. För en rörande redogörelse av denna hemska händelse läs *Out of the Flames* av Lawrence och Nancy Goldstone.

Till exempel säger katoliker att Maria, Jesu mor, blev upptagen kroppsligt till himlen. Bibeln säger absolut inte något sådant om Maria.

När drottning Elizabeth II av England nyligen öppnade ett möte med den engelska statskyrkans dignitärer, sade hon att det i en värld full av information, så är mycket av det utan varaktigt värde, och att "det finns en förnyad hunger för det som är varaktigt och ger verklig mening... I kärnan av vår tro finns övertygelsen om att alla människor, oavsett ras, bakgrund eller omständigheter, kan finna varaktig mening i Jesu Kristi evangelium." Dock berättade hon inte för oss att Jesu Kristi evangelium är evangeliet om *Guds rike*.

Jag menar att kristendomen främst ska byggas på Jesus, och Jesus skulle inte vara Jesus alls om det inte hade varit för hans undervisning och predikan av evangeliet. "Jesus" kan bli föremål för alla möjliga fromma religiösa idéer och förhoppningar. Men den judiska historiska Jesus, den enda Jesus, som nu sitter vid Guds högra sida, hävdade att han var den judisk-kristna Messias (Kristus) och att han har hemligheten till odödligheten. Han predikade det frälsande evangeliet om Riket, och så gjorde även Apostlarna efter honom. Jesus är överlägset den mest utmanande och gripande person som någonsin beträtt jorden. Som hans samtida observerade, "aldrig har någon undervisat som han."

Jag hör orden från framstående bibelforskare genljuda. Jag citerar bara ett exempel bland många. Jag tycker det de säger skulle slå larm. Vänligen läs detta citat långsamt:

> Varken katolsk eller protestantisk teologi är baserad på biblisk teologi. I varje fall är det grekiskt tänkande som dominerar kristen teologi... Hedniska idéer har till största delen dominerat "kristet" tänkande... Själens odödlighet är inte ett bibliskt begrepp överhuvudtaget.[4]

Om du inte förstår frasen "själens odödlighet", var snäll och läs vidare. Jag kommer att förklara det senare. Det har att göra med vem vi är som människor och vad vårt öde är - vad som händer när vi dör.

Ibland undrar jag om Jesus skulle vara välkommen i våra nutida kyrkosamfund. Det får läsaren avgöra. Jesus kunde mycket väl styra dem tillbaka till sina ord och säga till dem att de ska lära sig att "tillbe Gud i ande och sanning" (Joh. 4:24) och inte enligt felaktiga kyrkotraditioner. Många kyrkobesökare har helt enkelt förmodat att det de har lärt sig i kyrkan om Jesus och meningen med livet är vad Jesus skulle godkänna. Mitt förslag till läsaren är att själv, på allvar, undersöka Jesu ord. Det är alltid klokt att gå tillbaka till den ursprungliga tron som Jesus trodde på och predikade.

---

[4] Professor Norman Snaith, *The Distinctive Ideas of the Old Testament*, s. 188, 89.

Kapitel 1, Vad Predikade Jesus Om?

Mitt enda syfte med denna bok är att med ett okomplicerat språk beskriva vad jag tror att Bibeln berättar för oss om Gud - om vad universums Skapare hade i åtanke när Han skapade himlarna och jorden. Om Guds stora plan. Vad är Hans stora avsikt för dig och för världen? Jag vill förklara för dig vad Han förväntar sig av dig och mig, i vilket tillstånd vi än befinner oss. Vad Guds mål är för dig medan du kämpar dig genom livets svårigheter. Och jag vill visa dig vad Gud har för planer för dem som verkligen älskar Honom och Hans Son, Jesus.

Kanske är du en viktig och inflytelserik finansman som kontrollerar stora summor pengar. Kanske är du en lärare som berör unga sinnen medan de dagligen samlas inför dig i skolan. Kanske arbetar du tacksamt som hushållerska i ett pensionat i Malawi, sopar golv och diskar, eller serverar frukost till ständigt föränderliga grupper av människor på din arbetsplats. I Malawi, ett land i Afrika som jag känner till ganska väl, så är man väldigt tacksam över att ha ett jobb överhuvudtaget och en lön även om den än mager. De flesta av de goda malawierna, som vi har fått privilegiet att lära känna, har inga arbeten och ingen möjlighet att någonsin få ett. Många lever på en slags majsmjöl som basföda. De kallar det för nsima. Många av våra vänner i Malawi, liksom i många andra länder, har varken el eller sanitära anläggningar. Ändå är Gud intresserad av dem, minst lika mycket som av alla andra. Gud är inte imponerad av social status. Men Han är intresserad av sin skapelse. Han är intresserad av dig - vem du är, vart du än är. Han söker efter människor som kommer att ta Hans ord och instruktioner, genom Jesus, på största allvar.

Jag upprepar: Gud är inte särskilt intresserad av din klasstillhörighet i livet, dina titlar eller din sociala status eller dina prestationer. Men Gud är intresserad av din odödlighet, i ditt eviga liv. Han skapade dig med odödlighet i åtanke. Odödlighet betyder att du inte kan dö. Att vara odödlig innebär att vara oförstörbar. Det betyder att när du väl förvärvar odödlighet (som du ännu inte har) kan du aldrig upphöra att leva! Du kommer att ha liv för alltid. När du är odödlig, kan du inte vara sjuklig. Du kan aldrig bli dödad. Du kommer helt enkelt att vara oförstörbar (som det hävdas för vissa "oförstörbara" barnleksaker!).

Jag vill berätta om Guds odödlighetsplan för människor. Det är faktiskt inte en speciellt komplicerad plan. Om det var det så skulle man behöva ha särskilda intellektuella färdigheter och förmågor till att förstå det. Du behöver ingen genialitet eller speciell utbildning för att förstå Guds odödlighetsplan. Men du behöver ett öppet sinne - och en hängiven, sanningssökande inställning. Du behöver ha en stark önskan att veta Sanningen. Jesus kallade det för att "hungra och törsta" efter rätt väg till förståelse och handling. Och Jesus beskrev sökandet efter odödlighetens hemlighet som en jakt på en ovärderlig skatt.

Du behöver inga speciella färdigheter för att läsa den här boken. Jag vill göra det enkelt. Men

jag vill att du ska förstå att du nog inte har lärt dig så mycket i kyrkan om vad Bibeln säger om odödlighet. Jag kommer att be dig om att analysera detta sista uttalande när du har läst den här boken.

Om Gud hade gett oss en Bibel som bara en lärd person, med åratal av utbildning, hade kunnat förstå, så hade Hans avsikt inte varit att vanliga människor skulle förstå Skriften, Bibeln. Men de dokument som vi har om Jesus när han var på jorden visar att han predikade för olärda såväl som för lärda. Han ville att hans budskap om odödlighet, som han kallade för evangeliet (och även vi borde kalla det så), skulle vara lättförståeligt för alla som är villiga att lyssna med ett öppet sinne. Allt de skulle göra var att noggrant uppmärksamma, ge sig själva helhjärtat till det som Jesus sade, och sedan följa det som målet i sina liv, så som Jesus gjorde för dem. Och de skulle obevekligt fullfölja det målet för resten av sina liv. De skulle aldrig ge upp, oavsett vilket motstånd eller vilken prövning som kunde komma i deras väg. Ingenting kan vara viktigare än att vinna odödlighet - evigt liv. "Den som håller ut till slutet ska bli frälst" sade Jesus.

Människor strävar ensidigt för att uppnå mål på olika områden. De ger sig ofta helhjärtat in i deras strävan efter mål som inte har något bestående värde. Är det då för mycket att begära att vi viger vårt liv åt att vinna odödlighet, det enda målet som verkligen är bestående och varar för evigt?

Vilket mål framförde Jesus till sin publik? Vad var hjärtat och kärnan i all hans predikning och undervisning? Ganska enkelt. Det är bara att öppna din Bibel[5] och slå upp Lukas kapitel 4 vers 43 och du kommer att finna vad Jesus berättar för oss om sig själv. I den versen kommer du att finna honom beskriva sitt uppdrag, anledningen till all hans predikande och undervisande, anledningen till hela hans verksamhet i Guds tjänst, hans Fader. Här hittar du Jesu dyrbara ledord, andan av allt han stod för och älskade.

(Som du vet så hävdade Jesus att vara Guds Son. Om du hade frågat honom vem hans far var, hade han tittat på dig rakt in i ögonen och sagt: "Gud är min far." Jag är säker på att det skulle ha fått din uppmärksamhet, din odelade uppmärksamhet. Hur många människor känner du som kan säga "Gud är min far", i den meningen att de inte har någon mänsklig far? Ja, Jesus hade ingen *mänsklig* far. Skillnaden mellan Adam och Jesus är att Jesu liv började i hans mors, Marias, livmoder. Adam skapades av jordens stoft. Både Adam och Jesus kallas, Guds son.)

Mer om vem Jesus är och var, kommer i senare kapitel. För tillfället vill jag bara försäkra mig om att du har förstått den fantastiska information som ges av Jesus i denna vers i Lukas 4:43 som jag nyss hänvisade till. Lukas 4:43. Skriv ner den. Lägg den på minnet. Det är ett underbart öppnande av vad Jesus hade i sinnet. Den berättar om hans karriär, vad hans mål var, eller snarare

[5] Om du inte råkar ha en Bibel, så läs vidare ändå. Vid någon senare tidpunkt kommer du förmodligen att åtminstone ha tillgång till en Bibel. Jag kommer att berätta om Bibelns historia och kommer ofta att citera stora delar av den i den här boken.

vad hans enda mål var. Att få veta vad *Jesus* trodde att meningen med livet var, är verkligen ett stort privilegium och en skatt. Du kan dela hans mål.

Kristendomen handlar om att tänka och vara som Jesus. Lukas 4:43 ger en lysande inblick i Jesu sinne, karriär och syfte och därmed i kristendomen.

Och vad drev hela Jesu karriär och uppdrag? Låt honom svara. "Jag måste förkunna evangeliet (de goda nyheterna) om Guds rike för de andra städerna också. Det är därför jag är utsänd." Ja, det var det som Gud sände Jesus för att göra - att förkunna evangeliet om Guds rike. Eftersom det var Jesu mission så är det kärnan i den kristna tron. Det är här ditt studium av Jesus och hans budskap måste börja. Att inte förstå vad Jesus sade här är som att gå miste om hela poängen av hans verksamhet på ca tre år i Israel för 2000 år sedan. Så var snäll och se på Lukas 4:43 igen, i vilken översättning som helst. Meningen kommer att bli väldigt tydlig. **Jesus var en hängiven förkunnare av det han kallade för evangeliet (de goda nyheterna) om Guds rike**. Gud sände ut honom, gav honom uppdraget och bemyndigade honom att göra just det - förkunna evangeliet om Riket.

Evangeliet handlar om Guds rike. Detta är faktum nummer ett i Jesu version av kristendomen. Det är ett faktum som kan verifieras väldigt enkelt av vilken läsare som helst. Jag måste upprepa detta: Evangeliet om Riket är det sammanfattande uttalandet om den kristna tron. Jesus sa att det var så, och om du ska följa Jesus så är det klokt att anta hans evangelium om Riket som ditt huvudintresse från och med nu. Det var Jesus "stora passion" som någon sade, och om du vill tänka som Jesus och vara som Jesus så är det, att anta hans uppdrag som ditt, det enda förnuftiga handlingssättet. Guds rike är Jesu uppmaning och slogan.

Självklart menar jag inte att du redan idag ska rusa ut för att predika om Guds rike, för vi måste först förstå vad han menade med evangeliet, eller de Goda nyheterna, och vad han menade med Guds rike. (Låt inte någon tala om för dig att det är omöjligt att veta vad Jesus menade med Riket - eller att Riket bara är något i ditt hjärta! Och låt aldrig någon säga att Jesu evangelium om Riket inte är menat för dig!) Men det är meningslöst att fortsätta söka efter meningen med universum, och Guds syfte i ditt liv, om du inte helt har förstått det grundläggande faktumet att Jesu syfte - och han var språkrör för Gud, sin Fader - var att förkunna evangeliet om Riket. Det evangeliet kommer att öppna upp hemligheten till evigt liv. Det kommer också att öppna upp din förståelse av hela Bibeln.

Jag ber dig, om möjligt med en öppen bibel, att lägga märke till verserna som följer efter Jesus stora och klassiska uttalande om hela meningen med hans mission och om kristendom i Lukas 4:43. I Lukas 5:1 kommer du att se att människorna som lyssnade på evangeliet om Riket, lyssnade på vad Lukas kallar "Guds ord". Så "Guds ord" är en fras som du verkligen måste förstå om du ska förstå Bibeln rätt, inte minst Nya testamentet. Precis som vi här i väst känner igen termen "Staterna" som en förkortning på Amerikas Förenta Stater, så har Lukas här skapat en "förkortning" för evangeliet om Riket. Eftersom evangeliet om Riket är själva hjärtat och kärnan i

allt som Jesus sade och gjorde, så är det naturligt för de "införstådda" att helt enkelt hänvisa till detta stora frälsande evangelium om Riket som "Guds ord", vilket betyder "budskapet", evangeliets budskap. Andra skribenter i Nya testamentet hänvisar helt enkelt till evangeliet om Riket som "ordet". Det här är inte svårare att förstå än det faktum att vi ofta hänvisar till Amerikas Förenta Staters President som "presidenten". Det är något vi alla känner till, men de flesta vet inte vad "ordet" eller "Guds ord" betyder.

De förlorar en betydande mängd viktig information om de inte vet att "ordet" eller "Guds ord" i det Nya testamentet nästan alltid betyder "evangeliet om Riket som Jesus predikade".

Jag vill verkligen klargöra den här punkten. Vänligen förväxla inte denna viktiga fras "Guds ord". *Det är inte bara ett annat sätt att hänvisa till Bibeln i sin helhet*. I kyrkor och på tv och radio används tyvärr denna viktiga fras "Guds ord" ständigt som bara ett annat sätt att hänvisa till Bibeln. Varför är då denna punkt så viktig? För att i hela Bibeln, som kallas *Skrifterna* eller De Heliga Skrifterna, har vi något som kallas "ordet" eller "Guds ord". Och båda dessa fraser betyder det frälsande evangeliet om Guds rike som både Jesus och Apostlarna alltid förkunnade för allmänheten. Är denna punkt tillräckligt tydlig för dig nu? Låt mig bara ge dig ett av många exempel: I Apostlagärningarna läser vi ofta om att förkunnarna predikade "ordet". Vad betyder det? Är det bara ett allmänt och vagt uttalande om att predika vadsomhelst från Bibeln?

Nej. "Ordet" eller "Guds ord" är det specifika evangelium som förkunnar Guds rike. Detta bygger på Jesu egna förkunnande. "Följande sabbat var nästan hela staden samlad för att höra Herrens ord." (Apg. 13:44). "De som nu hade skingrats gick från plats till plats och förkunnade evangeliet."(Apg. 8:4). Detta var inte bara en allmän föreläsning om Bibeln. Det var evangeliet så som Jesus predikade det. Apostlagärningarna 8:12 definierar "ordet" på ett underbart sätt för oss. "Ordet" är "kärnan" i Bibeln. Bibeln är förvisso "Guds ord", men Bibelns kärna kallas för evangeliet eller "ordet" eller "Guds ord" många gånger om i Nya testamentet.

Att förväxla "Guds ord" i tron att det bara beskriver Bibeln i Nya testamentet, är detsamma som att inte förstå skillnaden mellan London och England. Om någon säger att de ska till London, menar de inte bara en resa till varsomhelst i England.

Att inte förstå frasen "Guds ord" är som att kasta bort en mycket viktig nyckel till förståelse om Jesu undervisning. Det är som att kasta bort nyckeln till Guds plan med odödlighet för dig.

Jesus var den första och auktoritativa förkunnaren av det frälsande evangeliet. Och det är helt och hållet felaktigt (i själva verket ett katastrofalt misstag) att påstå att Jesu evangelium endast var avsett för judar![6] Det är avsett för alla! Hebreerbrevet 2:3 är en vers som alla borde memorera. "Den [frälsningen] förkunnades först av Herren (Jesus)." Om du är intresserad av frälsning måste du därför fast besluta dig om att ta reda på vad *Jesus* predikade. Och evangeliet om Riket är för

[6] Det är naturligtvis sant att Jesus predikade evangeliet om Riket till sitt eget judiska folk först. Men senare befallde han sina lärjungar att predika samma evangelium om Riket till alla.

alla. Det är det kristna evangeliet. (Jesu död och uppståndelse är en del av evangeliet, men inte hela evangeliet.)

Vi kommer att se att det är detta evangelium om Riket (naturligtvis inklusive fakta om Jesu död och uppståndelse) som vi alla måste gripa tag i och förstå och ta in i våra liv som livsviktig andlig mat. Det är evangeliet om odödlighet, och vi står fast i övertygelsen tillsammans med Hebreerbrevet 2:3 och en massa andra bibelverser, att Jesus är den förste föredömlige förkunnaren av odödlighet. Så här skrev Paulus om detta fascinerande och viktiga begrepp: Paulus skrev till Timoteus, hans lärjunge i tron, att Jesus hade "fört fram liv och odödlighet i ljuset *genom evangeliet*" (2 Tim. 1:10). Där står det! Stanna upp och begrunda detta underbara uttalande. Det var Jesus, som predikade sitt evangelium om Riket, som förde fram hemligheten i ljuset, om hur man kan få leva för evigt. Det var i Jesu budskap, och inget annat, som vi är inbjudna till att finna den fantastiska hemligheten om att till slut få leva för evigt.

Men i kyrkan är denna enkla sanning, om att "ordet" är själva evangeliet, inte tydligt. I själva verket är evangeliet inte klart definierat. Ofta definieras det utan att nämna Riket! Många i kyrkorna har väldigt vaga idéer om vad evangeliet är. I kyrkliga kretsar kommer du nästan aldrig att höra frasen "evangeliet om Riket".

Har Jesu röst gått förlorad eller tystats ned? *Jesus och Paulus talade om evangeliet om Guds rike, men kyrkor gör det inte. De låter inte som Jesus och Paulus.*

Människor idag kan gå långt utöver det vanliga för att förlänga sina liv med några få år (många dör allt för tidigt på grund av rökning eller andra aktiviteter som minskar deras livslängd). Vissa i Kalifornien har fryst ner sina döda kroppar i hopp om att vetenskapen kommer att hitta ett sätt att få dem tillbaka till livet! Vad dessa människor inte förstår är att Jesus redan har berättat för oss hur vi kan få leva för evigt, få oförstörbart liv. **Han sa att hemligheten är bunden till hans evangelium om Guds rike**. I ett annat kapitel ska vi se på, och förhoppningsvis lyssna mycket noga på, det evangelium om Riket som Jesus sade var själva syftet med all hans predikning och undervisning. Kom ihåg att Paulus sade att Jesus hade uppenbarat vägen till odödlighet i det evangeliet, eller "ordet".

Förmodligen är du intresserad av att få leva för evigt. Fångar inte tanken på att ha evig ungdom - att faktiskt hitta ungdomens källa och att inte kunna dö - din uppmärksamhet? Den fångar min! Hemligheten med evigt liv står klart och tydligt på sidorna i Bibeln, men jag tvivlar på att det har klargjorts för dig i kyrkan. Om det låter otroligt, så hör först vad jag har att säga. Läs vidare och se med egna ögon. (Det finns historiska skäl till att viktiga bibliska sanningar i stor utsträckning har förlorats i stora kyrkliga organisationer.)

Jag vill påminna dig om att lyssna noga och se om kyrkorna använder samma språk om evangeliet som Jesus gjorde. Talar de jämt och ständigt om evangeliet om Riket? Jesus gjorde det alltid. Paulus gjorde det alltid. Båda "välkomnade folket och började prata om, eller förkunna evangeliet,

om Guds rike." Både Jesus och Paulus var hängivna förkunnare av Riket. Vänligen slå upp Lukas 9:11 och Apostlagärningarna 28:30-31 för dessa mycket viktiga fakta. Begrunda det djupt och jämför det med vad du har hört i kyrkan.

Så vad har vi fått sagt hitintills? Den Gud, ensam som Skapare av allting (Jesaja 44:24), som ger oss varje andetag som vi andas och utrustar oss med våra fantastiska kroppar och sinnen, har en bestämd plan och avsikt för varje människa som föds. Den här avsikten kan upptäckas i den kristna Bibeln, men på grund av en stor förvirring i kyrkan har du kanske inte sett eller hört denna plan bli tydligt förklarad. Det borde vara möjligt att rätta till den situationen.

Dessutom har vi pekat på Lukas 4:43 som är Jesu budskap om det stora uppdraget. Det avslöjar hela hans syfte, som var att predika de Goda nyheterna om Guds rike och hur man kan få odödlighet i det Riket.

I nästa kapitel börjar vi undersöka vad Jesus menade med evangeliet om Riket. Men innan vi gör det, låt mig ställa en fråga till dig. Har du hört predikningar om evangeliet om Riket? Om ditt svar är tveksamt eller ett "nej" så kanske du undrar varför.[7]

Eftersom kyrkor är avsedda att representera Jesus och hans evangelium, kan man då påstå att de sköter den uppgiften när de aldrig eller sällan talar om själva ämnet som Jesus sa var hela syftet med kristendomen? Fundera över den frågan ordentligt. Du kan även höra dig för bland dina vänner om de definierar evangeliet så som Jesus gjorde. Inta en defensiv hållning och fråga dem vad det kristna evangeliet är. Om de inte direkt svarar att det är evangeliet om Riket, så kan du fortsätta med att fråga dem varför deras svar skiljer sig från Lukas 4:43 (och hundratals andra verser som vi ännu inte har haft tid att se på här). Du kan förklara hur du menar så här: Du kan be dem att slå upp Matteus 4:17,23 och 9:35, och Lukas 8:1, liksom Apostlagärningarna 8:12, 19:8 och 28:23,31. Du behöver inga speciella färdigheter för att se vad det var som höll Jesus fullt upptagen. Och det finns massor av verser som dessa.

Sådana samtal om evangeliet och odödlighet kan vara så fascinerande. Så mycket mer intressant att prata om, än om fotboll eller väder.

Damen som klippte mitt hår nyligen, som hade besökt kyrkan sedan barndomen blev förvånad när jag påpekade att hon, som i flera år hade bett Herrens bön, hade bett om att Riket skulle komma. Hon erkände att hon inte visste vad "Låt ditt rike komma" betydde. Tanken hade uppenbarligen inte slagit henne att hennes bön var att Jesus skulle komma tillbaka och avlägsna det nuvarande världssystemet med dess hemska problem och orättvisor. Och att Riket är det centrala ämnet för det kristna livräddande evangeliet.

---

[7] I vår bok, *Messias Kommande Rike: En lösning till Nya testamentets gåta* (*The Coming Kingdom of the Messiah: A Solution to the Riddle of the New Testament*, 2002) dokumenterar vi ett flertal uttalanden av ledande predikanter och författare som medger att de inte predikar evangeliet om Riket och att kyrkan faktiskt inte har gjort det under de senaste 2000 åren!

Kapitel 2, Mer Om Riket

Vi har mycket som behöver sägas om Guds rike eftersom "Guds rike" verkligen var Jesus sätt att tala om den kristna tron som han undervisade överallt och för vilken han dog. Jesus drevs av uppdraget som Gud, hans Fader, hade gett honom: att förkunna de största Goda nyheterna (evangeliet) någonsin: att Guds rike är annalkande (Lukas 4:43; Mark 1:14-15).

Du känner säkert till detta eftersom de flesta känner till Rikets bön: "Låt Ditt rike komma!" Du ber inte för att något ska komma om det redan är här. Och Jesus sade inte "Låt Ditt rike spridas." Han bad oss att be om att Riket ska *komma*. Att föreställa sig att det *redan har* kommit skulle vara ett snabbt sätt att förvirra historien i Bibeln.[1] Rikets bön är fortfarande mönsterbönen och vi ber fortfarande för en framtida händelse, att Riket ska komma med kraft och härlighet.

Jesus sade till oss att vi ska be "Låt Ditt rike komma" och vi ska be den bönen på ett genomtänkt sätt, medvetna om vad vi ber om! De sista orden i Bibeln upprepar denna brinnande längtan efter att Jesus ska komma tillbaka och bringa fred till jorden (Upp 22:20).

Jesus kände det Gamla testamentet väl och han kände till ett bibelställe i profeten Mika (4:7-8) som hade precis samma tanke om det kommande Riket. Det definierar Riket så vackert. "Herren ska vara kung över dem på Sions berg [Jerusalem]... till dig [Jerusalem] ska det *komma* - det forna herraväldet ska komma, dottern Jerusalems *kungadöme*." Den hebreiska Bibeln är proppfull av sådana löften om att Guds framtida Rike ska upprättas på jorden.

Denna underbara textpassage i profeten Mika är en profetia om en återupprättad regering som har sitt huvudkontor i Jerusalem. Uppenbarligen har detta ännu inte inträffat.

Nationerna har inte övergett internationella eller lokala krig, så som de kommer att göra i Guds rike (Jesaja 2:1-4). Kyrkorna är hopplöst splittrade. Det finns ingen varaktig fred på jorden. Bibeln uttrycker klart och tydligt att Guds rike kommer vid en tid som vi inte känner (Apg. 1:7). Dock sade den uppståndne Jesus att ankomsten av Guds ande, med ett speciellt utgjutande av kraft på den unga kristna församlingen, skulle ske "om några dagar" (Apg. 1:5). När lärjungarna då frågade om Guds rike skulle komma samtidigt, så svarade Jesus att detta var en separat händelse, vars datum var reserverat i Guds plan och som vi inte skulle känna till (Apg. 1:6-7).

Tydligen är Rikets ankomst inte samma händelse som den med andens ankomst, som kom med spektakulär kraft vid Pingsten. Guds rikes ankomst hör framtiden till och det inkluderar

[1] Föreställningen som vissa har, att vi inte längre ska be Herrens bön [även kallad, Fader vår, ö.a.] med "Låt Ditt rike komma" efter det att Jesus steg upp till Fadern, är fundamentalt fel. En sådan idé skulle sätta oss i direkt olydnad mot Messias, vilket är riskabelt (Joh. 3:36).

återupprättandet av Riket till Israel som Jesu övade Apostlar och evangelieförkunnare mycket väl kände till.

Jag hoppas att vårt första kapitel gjorde intryck på dig när det gäller hopplösheten i att försöka förstå Jesus eller det Nya testamentet (och rentav det Gamla testamentet) om vi inte *först och främst* förstår det faktum att Jesus alltid förkunnade evangeliet om Riket, och för det andra, vad Jesus menade med Guds rike. Så vad menade han med det?

Jag vill hantera den frågan genom att först ta itu med en relaterad fråga: Vad händer när vi dör?

Du kommer snart att se hur den frågan är nära besläktad med Guds rike. Låt mig rikta din uppmärksamhet på den grundläggande frågan om vad som händer med de döda. Var är de när de är döda? Är de verkligen döda eller lever de faktiskt någon annanstans? Vi måste förstå svaret på denna fråga som en del i vårt sökande efter förståelsen om Guds rike, kärnan i allt som Jesus predikade.

Varifrån fick Jesus sin information om Guds rike och människornas framtid? Och om vad som händer när vi dör?

Svaret på den frågan ligger till stor del i bakgrunden av Bibelns Gamla testamente som Jesus lärde sig från synagogan. Han lärde sig också av sina föräldrar och naturligtvis från Gud, hans Fader som ständigt inspirerade hans tänkande och all hans verksamhet. Du kommer kanske ihåg att från 12 års ålder var Jesus i stånd att överträffa dåtidens lärda bibelforskare. Han var långt före dem i sin förståelse av de stora teologiska frågorna. Jesus framstod, på sin tid, som en slags Mozart eller Einstein, ett underbarn, en exceptionellt genialisk och begåvad representant av Gud (i teologi) och av meningen med universum och livet självt. Bibelforskarna på hans tid häpnade över hans frågor och svar när han diskuterade de stora frågorna om livet med dem (se Lukas 2:40-52).

Vi behöver alla ta till oss av Jesu visdom och undervisning, han som är den andliga förståelsens mästare. Men har du blivit lärd att tänka på Jesus som en oförtröttlig lärare och rabbi? Nya testamentet säger att Jesus undervisade *dagligen* i templet, utan tvekan i flera timmar (Lukas 19:47).

Jag sade att Jesu förståelse till stor del berodde på hans insikt i Bibelns Gamla testamente som han växte upp med. Det Gamla testamentet kan vi med rätta kalla för "den hebreiska Bibeln". Den är skriven på hebreiska från Första Moseboken till Malaki. Vissa delar av Daniel och några få andra avsnitt är skrivna på arameiska, ett språk som är av samma slag som hebreiska. Jesus hade samma böcker i sin Bibel som du och jag har i vårt Gamla testamente, 39 böcker. *Ordningen* av böckerna var annorlunda i den Bibel som Jesus kände. Böckerna var desamma. Jesus hänvisade faktiskt till den ordningen av böckerna i Lukas 24:44 där han talade om dessa värdefulla heliga skrifter, den hebreiska Bibeln, som "lagen, profeterna och skrifterna".

Jesus älskade dessa skrifter. (Kristna som har Kristi ande och sinne kommer också att älska dem.) Han trodde på deras inspiration. Det betyder att han trodde att Gud hade använt skribenter till de böckerna för att återge vad Gud ville avslöja för oss. Gud dikterade inte sina ord till bibelskribenterna och använde dem inte som robotar. Men Han lärde dem om sin vilja, och utan att kringgå deras olika förmågor och bakgrunder så fick Gud dem att skriva ner vad Han ville delge angående Hans stora plan i världshistorien, och givetvis om Hans plan att ge odödlighet åt dem som väljer att noggrant lyssna till Gud och Hans representanter, profeterna, samt till den siste profeten, Messias Jesus. Ja, Jesus var den ultimata profeten. Han var också Guds Son. (Lukas 1:35 beskriver grundvalen till hur han är Guds Son.) Du har nog inte hört Jesus bli kallad för "profet" men enligt en stor profetia i Femte Moseboken 18:15-19 kallas han för en profet som Moses, men större än Moses förstås. Nya testamentet förbinder den profetian med Jesus i Apostlagärningarna 3:22 och 7:37. I Apostlagärningarna 3:22-23 yttrade Petrus några ganska kraftfulla ord. Han sade att varje människa som inte uppmärksammar och responderar på "den profeten" Jesu ord har mycket kort framtid och kommer att få fruktansvärda problem med Gud. Samma sak uttryckte Jesus kraftfullt i Johannes 3:36.

När Gud inspirerade skribenterna av det Gamla testamentet, den hebreiska Bibeln, precis som Han senare gjorde med skribenterna i det Nya testamentet, gavs det uttryck för Guds sinne. Gud använde de olika skribenternas individuella förmågor. Som vi påpekade tidigare, så tvingade Han inte på dem en form av "väglett skrivande" som om dem bara var passiva verktyg. Snarare gav Han dem förståelse för Hans vilja och syfte. Han gav dem vishet. Han lärde dem, ibland genom stora prövningar, och Han använde dem för att skriva Bibeln. Det är därför vi hänvisar till Bibeln som Skriften eller De Heliga Skrifterna. Detta betyder att Skriftens ord är tillförlitliga och sanna.[2] Det betyder att Skriftens ord förmedlar Guds själ, sinne och hjärta. Av Bibeln kan vi lära oss hur Gud tänker. David var en av de stora bibelskribenterna och han uttryckte hur Gud hade använt honom som uttrycksmedel: "HERRENS ande har talat genom mig, Hans ord är på min tunga." (2 Sam. 23:2). Davids ord var ett uttryck för Guds tankar, ande och vilja.

Som Jesus sade "Skriften kan inte upphävas" (Joh. 10:35). Jesus hävdade om och om igen att han talade på uppdrag av den Ende Guden, hans Fader. Gud har sett till att Jesu dyrbara ord har bevarats för oss. Paulus sa det så här: "Hela Skriften är utandad av Gud" (2 Tim. 3:16). Han sa faktiskt att Skriften var "utandad" av Gud. Gud uttryckte sin avsikt och vilja och ande i Skriftens ord så att de berättar för oss exakt vad Gud ville göra känt. De avslöjar vad Gud tänker och vad Han vill att vi ska veta för vårt eget bästa. Bibeln, särskilt Jesu läror som är grunden till kristendomen, utrustar oss med den information som behövs för att förstå meningen med livet med alla dess svårigheter. Vi kan förlita oss på Bibeln som ett heligt dokument av vad Gud har meddelat mänskligheten, för att hjälpa oss på livets resa mot vårt mål som är odödlighet i Guds rike.

[2] Det finns några avsnitt som har blivit förvanskade av avskrivare. Men bevisen för detta är vanligtvis tydliga, och forskare är kompetenta i att hjälpa oss att komma åt den ursprungliga versionen. Gud har inte lämnat oss utan ett tydligt uttalande om Hans vilja och avsikt. Jesus lovade att skicka "skriftlärda", dvs sakkunniga bibelforskare för att hjälpa till med att förklara evangeliet (Matt 23:34, jmf. Dan. 12:3).

Gud talade i forna tider genom olika profeter och endast i Nya testamentets tider gav Han sitt slutgiltiga budskap, evangeliet om Riket, genom sin Son Jesus. För detta grundläggande faktum läs Hebreerbrevet 1:1-2. Där ser du även att Gud skapade tidsåldrarna med Jesus i åtanke. Hela Bibeln fokuserar på Guds odödlighetsplan som slutgiltigt avslöjades för oss av Jesus som Guds representant.

Bibeln berättar för oss vart världen är på väg och vad vi måste göra för att passa in i Guds plan. Skrifterna ges till oss som en stor tröst om att Gud är ansvarig till vad som än händer med oss. Det är vår uppgift att ta reda på, och följa, Guds plan.

Du kanske märker att jag inte sa att Gud leder oss "på vår resa genom livet i riktning mot *himlen*."

En av de största av alla förvirringar och förväxlingar som någonsin drabbat kyrkor är användandet av ordet "himmel" som ett kristet mål. Varken Jesus eller Bibeln talade någonsin om "himlen" som det mål kristna strävar mot. Gud och Jesus är förvisso i himlen, men de döda är det inte! Du kanske finner det här lite chockerande. Men jag ber dig att fundera djupt över denna fråga om mänskligt öde och destination. Jag hoppas övertyga dig om att när man talar om "himlen" som en framtida destination så är det ett effektivt sätt att bli förvirrad angående Bibeln. Jag upprepar: Bibeln säger ingenstans att när vi dör, om vi är troende på Jesus, så kommer vi "till himlen". Den säger aldrig det någonstans. Jesus predikade aldrig ett evangelium om "himlen". Jesus trodde inte på att vi kommer till himlen när vi dör. Han kom inte själv till himlen den dagen när han dog.[3] Jesus trodde inte på att någon människa hade kommit till himlen när han eller hon dog.[4] Och Jesus sa tydligt att de som hade dött som troende i Gamla testamentets tider fortfarande låg döda i sina gravar. Han sa aldrig att de eller någon annan hade kommit till ett himmelskt palats eller till ett brinnande helvete. Ta upp det Nya testamentet för dig själv och läs, och fråga dig själv, "Vilket syfte eller mål erbjöd Jesus sina efterföljare?" Var sade han någonsin "Om du vill komma till himlen, följ mig"? Han sa aldrig: "Du kommer att återförenas med dina döda släktingar i himlen." Ännu mindre föreställde sig Jesus någonsin att kroppslösa själar (själar utan kroppar) hade lämnat jorden för en himmelsk existens med Gud.

Så, kanske du frågar, var lärde jag mig då allt detta om att "komma till himlen"? Svaret är att man lärde sig det genom att lyssna på andra kyrkomedlemmar, genom att gå i söndags- eller sabbatsskola, genom att sjunga psalmer i kyrkan och lyssna på predikningar. Men man kunde omöjligt ha lärt sig det från Bibeln. En mycket viktig slutsats kan dras av denna överväldigande verklighet. Nämligen den att det stora antalet kyrkomedlemmar, förenade i en stor organisation,

[3] Jesus lovade tjuven att han skulle vara med honom i det framtida paradiset i Guds rike. Tjuven hade bett om att bli ihågkommen i framtiden "när du kommer till ditt rike" (Lukas 23:42). Jesus svarade med eftertryck att tjuven faktiskt skulle vara i kungariket, när Jesus återvände (Lukas 23:43). Jesus sa klart och tydligt att han själv skulle vara tre dagar i graven (Matt 12:40) och även efter sin uppståndelse hade han fortfarande inte kommit till himlen för att vara med Gud (Johannes 20:17).

[4] Enok och Elia blev förvisso upptagna i skyn, men Hebreerbrevet 11 berättar för oss att de senare dog. De är sannerligen inte i himlen nu och inte heller någon annan människa, förutom Jesus som är där med Gud, sin Fader.

inte ofta stannar upp och frågar sig själva varifrån de har lärt sig det som de tror på, och vad de egentligen förstår om sin tro. I allmänhet ställer de faktiskt inte så många frågor alls om vad de tror. Trots allt är deras ledare utbildad och borde veta och vem är då de, som sitter i kyrkbänken, att ifrågasätta vad som lärs ut från predikstolen?

Faktum är att oräkneliga duktiga bibelforskare bittert har beklagat sig över det faktum att "himlen i Bibeln inte någonstans är destinationen för de döende."[5] Dessa män har varit ledare inom fältet av bibelstudier. Men allmänheten bryr sig antingen inte om att läsa vad de har att säga, eller så är de helt enkelt inte intresserade av en tydlig förståelse för sina framtida hopp. (Och hoppet är den andra stora kristna dygden, tillsammans med tro och kärlek. *Innebörden* i ditt hopp är väldigt viktigt. Bibeln har massor att säga om vad en kristen kan hoppas på.) Oavsett anledning, så är den kristna allmänheten nöjd med att förlita sig på "vad alla andra tror" - dvs att vid döden lämnar våra "själar" våra kroppar i graven och fortsätter att leva vidare. Vi sjunger om "John Browns kropp" som ruttnar i graven medan "hans själ marscherar vidare." Vi ändrar bara vår adress, från jorden till himlen. Vi kastar vår fysiska klädsel, vår kropp, och vår "odödliga själ" stiger upp till himlen för att vara med Jesus. En populär psalm talar om att flyga till himlen.

Allt detta kan låta tröstande, men är det på något sätt sant?

Alla har vi fått höra idén om "himlen vid döden" vid begravningar, upprepade gånger. Hur många av oss har sett på en öppen kista och tänkt: "Är det inte en fin tanke? Den döda personen är inte i kistan på riktigt"? Han eller hon är egentligen någon annanstans, och njuter (?) av att titta på oss när vi sörjer över deras "bortgång" till en bättre plats. Och så fortsätter vi att underbygga vårt stora missförstånd ytterligare genom att tala om de döda som att de har "gått bort", som på ett vagt sätt verkar betyda att de har gått till himlen för att fullt medvetna vara med Gud och Jesus.

Vi berättar för våra barn att döda släktingar bara har lämnat deras kläder och deras kropp i graven, och har gått bort för att vara med Gud och Jesus, levande och välmående. Hur en person kan existera utan en kropp kan vi inte föreställa oss, men mångårig tradition har övertygat oss om att de döda verkligen lever någon annanstans.

Självklart bekräftar kristna bokhandlare vår felaktiga förståelse med populära beskrivningar av personer som har haft "nära döden" upplevelser. Dessa människor hävdar att de har dött och kommit till himlen. Vissa säger att de har besökt helvetet. Av någon anledning är det dessa böcker som tas som "evangeliets sanning", och inte Bibeln eller Jesus. Allmänheten översvämmas med uppfattningen om att de döda verkligen lever någon annanstans. Men inget av detta är sant. Dessutom avleds din uppmärksamhet skickligt från det sanna kristna målet. Och detta mål är en väsentlig del av evangeliet om Riket som Jesus inbjuder oss att tro på.

[5] Dr. J.A.T. Robinson av Cambridge, *In the End God*, p. 104.

Uppriktigt sagt måste vi säga att alla som säger att de döda kommer till himlen, inte alls låter som Jesus. Jesus sa aldrig någonsin en sådan sak,[6] så när människor använder sig av uttryckssättet "du kommer till himlen när du dör" så är det tydligt att de har lyssnat på kyrkan och inte på Jesus och Bibeln. Jag hoppas att du kommer att anta detta som en uppmaning för ytterligare noggrant studium. Hur kan det komma sig att kyrkan, kanske din församling, skiljer sig så mycket ifrån Jesus på en sådan grundläggande och fundamental fråga som "vad händer när jag dör"? Om du är beredd på att läsa vidare så vill jag med enkla bibelverser försöka övertyga dig om att hela den populära tanken, på att en man eller en kvinna består av en fysisk kropp och en separat medveten själ som aldrig dör, bara är en myt, eller låt oss kalla det för vad det verkligen är, en lögn.

Det var Djävulen som ursprungligen förde fram lögnen om att olydnad mot Gud inte skulle leda till döden (1 Mos. 3:4). Men Adam som misslyckades med att lyda Gud förlorade sitt liv. Han dog. Nya testamentet talar om kristna som dör. Men den stora skillnaden är denna: För dem som troende så är det inte slutet. De kommer att återvända till livet. De kommer att återuppväckas, återföras från död till liv. De kommer att *återvända till livet* vid "de rättfärdigas uppståndelse" (Lukas 14:14). Jesus kommer att återuppväcka dem när han kommer tillbaka. Fram till dess förblir de döda och begravda.

När du förstår detta kommer du att kunna se fram emot Guds rike som ditt mål, den verkligt stora meningen för vilken du existerar för närvarande.

Är det rimligt att låta lögner främjas i Jesu namn? Är det säkert för oss och vår församling, eller är det dags för oss alla att lyfta en protest mot alla lögner som predikats i Jesu namn, som själv inte trodde på det som kyrkan lär ut? Man kan till och med fråga sig om Jesus skulle vara välkommen i våra kyrkosamfund. Han skulle blivit ombedd, artigt eller oartigt, att lämna och inte komma till vår församling om han skulle berätta om de döda som han gjorde i fallet med Lasarus, hans vän: "Lasarus sover. Lasarus är död. Jag ska väcka honom från de döda." (Slå gärna upp detta i Johannes 11:11,14.) Han sade inte att Lasarus hade kommit till himlen! Jesus sade att han skulle föra Lasarus tillbaka till livet genom att kalla tillbaka honom *från hans grav* (John 11:43). Det var där den döde Lasarus var. Han hade inte hamnat någon annanstans. Det har inte dina döda släktingar och vänner gjort heller. Maria, Jesu mor, är också död och begravd. Varken hon eller några så kallade speciella "helgon" kan höra böner. Föreställningen att döda "helgon" svarar på böner är en kolossal lögn. Men ungefär en miljard människor i ett stort kyrkosamfund tror på det.

Jesu hanterande av sorg, som Johannes berättade om, låter radikalt annorlunda än den felaktiga rådgivningen som kyrkan ger när de tröstar de sörjande med försäkringar om att deras släktingar lever och mår bra på "en bättre plats" i himlen.

[6] Jesus talade ibland om belöningar i himlen, men det här är ett typiskt judiskt sätt att berätta för oss att vår framtida belöning nu är förberedd i himlen hos Gud och kommer att ges till oss på jorden i framtiden vid Jesu återkomst till denna jord.

När vi, för en präst, visade att Bibeln inte lär att de döda är i himlen så reagerade han så här: "Naturligtvis, ni har helt rätt." Sedan tillade han: "Men jag skulle omöjligt kunna säga något sådant från predikstolen!"

Känns Jesu ord – om att hans döde vän Lasarus sov i sin grav - omskakande för dig, kanske till och med chockerande? Jag tror att de är avsedda att föra dig och mig till att allvarligt tänka efter. Att tro på lögner i Jesu namn eller att stödja organisationer som främjar lögner i Jesu namn är sannolikt farligt när allt kommer omkring. En mycket riskfylld angelägenhet, skulle jag tro, eftersom Jesus alltid insisterade på att vi måste tro på sanningen och aldrig på lögner, att vi alltid måste vara villiga att stå upp för honom och vad han undervisade trots allt motstånd. Och kom ihåg att Jesus mötte mest motstånd från kyrkor (synagogor) på hans tid, inte från allmänheten. Han varnade också för att "den som skäms för mig *och mina ord*, honom ska också jag skämmas för när jag kommer tillbaka" (Markus 8:38).

Jesus var en oförtröttlig motståndare till lättsinnig tillbedjan. Av tillbedjan som inte baseras på Skriften utan baseras på tradition, vårdslöst och tanklöst nedärvd från våra föräldrar och obehindrat vidmakthållen i våra kyrkosamfund. Jesus riktade skarp kritik mot kyrkans undervisning av tradition istället för av sanning. Vi är alla menade att vara förnuftiga sanningssökare, inte passiva mottagare av ogranskad tradition. Vi måste tillbe Gud inom ramen för "ande och sanning" (Joh. 4:24). Tradition som strider mot Bibeln är ett dödligt gift i kyrkan och Jesus utfärdade en kraftfull varning för denna konsekvens (Matt 15:7-9). Religiös tradition är inbäddat i våra liv eftersom våra föräldrar och vårt trossamfund lärde det, och våra bästa vänner trodde på det, och det utövar en mäktig kraft över vårt tänkande. Och den fråga som tydligen bara ett fåtal verkar fråga sig är "Vad är evangeliet?"

Jesus hade från den hebreiska Bibeln lärt sig ett antal mycket enkla grundläggande fakta om döden. I Predikaren hade han läst och förmodligen memorerat Predikaren 9:5,10. Vi läser där ett tydligt uttalande om de dödas tillstånd. "De döda vet ingenting och får ingen mer lön... för i graven [Sheol, de dödas värld] dit du går finns varken gärning eller planer eller kunskap eller vishet." "De döda prisar inte HERREN, ingen som gått ner i det tysta." (Psalm 115:17). Och många andra verser säger samma sak.

Detta låter knappast som om de döda är fullt medvetna och lycksaligt betraktar sina efterlevande släktingar från en privilegierad position i himlen. Hade det egentligen varit något slags privilegium? Lyckligtvis har Gud ordnat saker och ting helt annorlunda. Han placerar de döda i ett tillstånd av omedvetenhet, vilande i sina gravar ända fram till en underbar tidpunkt i framtiden. Den storslagna och magnifika tidpunkten är tilldragelsen av uppståndelsen, som kommer att ske när Jesus kommer tillbaka för att introducera hans Guds rike över hela världen, temat för hans evangelium. Allt detta förklaras kortfattat och tydligt i den underbara versen i Daniel 12:2. Så här kommer de döda en dag att komma tillbaka från död till liv: "De många som sover i mullen ska vakna, några till evigt liv." Du är säkert bekant med tanken om "evigt liv". Det här är dess första

omnämnande. Det är bokstavligen "evigt liv" eller "livet i den kommande *tidsåldern*" som är livet i Guds framtida rike. Liv att få till fullo bara genom *uppståndelse*!

I det här kapitlet har vi talat mer om Guds rike. Men för att utveckla den bibliska berättelsen - den största historien och dramat någonsin - så måste vi ta upp två relaterade ämnen: frågan om vad som händer när vi dör och lite kortfattat om Jesu storslagna framtida återkomst till jorden. Varför måste han komma tillbaka? För att resa upp de som sover i döden från deras gravar. Och för att möjliggöra det storslagna löftet som ingår i hans evangelium om Riket. Jesus kommer tillbaka för att omorganisera hela världen så att det fungerar ordentligt och rättvist så som Guds avsikt alltid har varit. Jesus ska övervaka en ny världsadministration med huvudkontor i Jerusalem. Bibeln, speciellt skrifterna av de hebreiska profeterna, är helt enkelt fyllda med denna information på sida efter sida. Jesaja 32:1 (från olika versioner) profeterar: "Se, en kung ska regera i rättfärdighet, furstar ska styra med rättvisa." "En kung ska regera i rättfärdighet och furstar styra med rättvisa." "En konung skall uppstå, som skall regera med rättfärdighet, och härskare, som skola härska med rättvisa."

Jag undrar om du inser att Jesu målsättning, med att predika de Goda nyheterna om det här Riket, var att bjuda in dig till att vara en av de "rättvisa prinsar" eller prinsessor, för att administrera den framtida världen tillsammans med Jesus. Evangeliet om Riket kallar dig till kungligt ämbete i den första verkligt framgångsrika regeringen. Lägg bort den klena idén att ditt öde är att spela harpa på en avlägsen himmelsk plats.

Din övning som kristen nu och de talanger Gud har gett dig är utformade för att utrusta dig i att välsigna världen i stor skala när Riket kommer. Gud är inte färdig med dig i detta nuvarande liv. Han längtar efter att ge jorden till dem som gläder honom (Jer. 27:5). Kan du föreställa dig att få jorden?! Gud vill utse dig till att tjäna som administratör i Riket som Gud och Jesus förbereder. Detta är inte någon slags förtryckande regering, utan en vis och kärleksfull tillsyn av nationerna av Jesus själv och de som han utrustar för samma kungliga tjänst. All talang kommer från Gud och det är vår plikt att utveckla dessa gåvor inte bara nu utan i beredvillighet för den tidpunkt då Jesus inrättar och driver sin världsregering, Guds rike. Här är Jesu ord när han blickar fram emot den tid då han kommer tillbaka. Han kommer att säga till dem som har hållit ut: "Bra, du gode tjänare. Eftersom du var trogen i det minsta ska du ha ansvar för tio städer." (Lukas 19:17)

Tyvärr, om du har lyssnat på den världsberömde evangelisten som representerar miljontals troende, så har du kanske lärt dig att "i himlen ska vi polera regnbågar, sköta himmelska trädgårdar och laga himmelska rätter."[7] Ingenting alls som Jesus sa låg i linje med detta. "Polera regnbågar" är bara, uppriktigt sagt, skenheligt nonsens. Jesus erbjöd allmänheten att förbereda sig nu för att förena sig med honom i den helt nya administration som han kommer att införa när han återvänder till vår planet. "Vet ni inte," sade Aposteln Paulus, kanske lite frustrerad över sina åhörares okunnighet om trons grundprinciper, "att de heliga ska döma världen? Och om världen

[7] Billy Graham.

ska dömas av er..." (1 Kor. 6:2). För Paulus och de tidiga kristna var detta ett mycket grundläggande och fundamentalt faktum om kristendomen. "Att polera regnbågar i himlen" skulle ha verkat otroligt löjeväckande för dem.

Jag har vänner som säger att denna populära fantasi om "himlen", om det hade varit det som Jesus lovade, får dem att ge upp kristendomen helt och hållet. De blir totalt uttråkade av en sådan framtidsutsikt. De finner ett sådant öde frånstötande.

Här lägger jag in ett praktfullt uttalande från en berömd predikant i London som slog huvudet på spiken i detta ämne om det kristna målet, evangeliets kärna.

> Vi kommer att leva i förhärligade kroppar på den förhärligade jorden. Detta är en av de stora kristna läror som har varit *nästan helt bortglömd och ignorerad*. Allmänt talat, den kristna kyrkan *tror tyvärr inte på detta* och lär därför inte ut det. Den har förlorat sitt hopp, och detta förklarar varför den spenderar det mesta av sin tid i att försöka förbättra livet i den här världen, i att predika politik... Men något anmärkningsvärt kommer att bli verklighet för oss enligt aposteln Paulus i 1 Korintierbrevet 6:1-3: "Hur kan någon av er som är i tvist med en annan gå till domstol inför de orättfärdiga och inte inför de heliga? Vet ni inte att de heliga ska döma världen?"... *Detta är kristendom*. *Detta är sanningen som den nytestamentliga församlingen levde av.* Det var på grund av detta som de inte var rädda för deras förföljare... Detta var hemligheten med deras uthållighet, deras tålamod och deras triumferande över allt som sattes emot dem.[8]

Vad händer när vi dör, i den framtida uppståndelsen och i framtidens Rike. Det är mycket information i två kapitel, säger du kanske, men låt oss se om vi kan sammanfatta det tydligt i vårt nästa kapitel. Kom ihåg att hela den bibliska historien handlar om Guds rike, vilket var det evangelium som Jesus och Paulus predikade. Det är Guds stora plan att uppnå fred på jorden - och att involvera dig i den här processen, om du är villig att svara positivt på Jesus och hans evangelium om Riket.

[8] Martin Lloyd-Jones, *Commentary on Romans*, s. 72, 75, 76, kursivering tillagd.

Kapitel 3, Jesus Kommer Tillbaka till Jorden

Om din kyrka har sagt till dig att ”himlen” är ditt mål som kristen, så tror jag att de har gjort Bibeln till en förbryllande bok för dig! Om de vid begravningar har sänt de döda till himlen, levande och förhärligade, så har de gett dig ett hedniskt filosofiskt begrepp, och inte Jesu lära. Det var den hedniske filosofen Platon som lärde ut att "själar" kommer till himlen, inte Jesus. Platon ges mycket utrymme i kyrkor.

Vad skulle du tänka om någon som är övertygad om att meningen med ett fotbollsspel är att sparka bollen upp i luften så högt som möjligt och inte att sparka bollen in i målburen? Du skulle anse en sådan åsikt vara totalt missvisande och felaktig.

Från barndomen har kyrkan sagt åt dig att målet för den kristna tron är "att komma till himlen när du dör". Jag menar att det här begreppet får dig att stå i allvarlig konflikt med Jesus och Apostlarna som inte trodde på något sådant. Jesus lovade inte "himlen vid döden" till någon av sina efterföljare. Han sade att de skulle sträva efter att "ärva jorden" eller landet. Och detta är precis detsamma som att "ärva Guds rike". Guds rike kommer att upprättas i Israels land och över hela jorden. Denna underbara händelse är föremålet för kristen bön. Vi lär oss att be, "Låt Ditt Rike komma!"

Om du är beredd att tro på Jesu ord i Matteus 5:5 om att de "ödmjuka kommer att få jorden som deras arv" så har du tagit ett stort steg framåt till att förstå evangeliet om Riket, framemot att följa den bibliska historien klokt och noggrant.

Försök att stryka ordet "himmel" från ditt ordförråd när det gäller det kommande livet och se om du inte kommer att uppleva en markant förbättring i din förståelse av Bibeln, och faktiskt i din andliga hälsa. Du behöver inte hedniska filosofiska idéer i ditt sinne. Du behöver sanning som Jesus och Bibeln lär. Grekisk filosofi och Bibeln är inte alls någon bra blandning, och om de blandas producerar de ett andligt gift. Är det överhuvudtaget klokt att predika eller tro på Platon i Jesu namn?[9]

Faktum är att Bibeln säger ingenting om att komma till himlen som en "själ" när du dör. Ingenting alls. Vad Jesus och Bibeln lär ut är att alla som dör som en lyckad kristen kommer att återföras till livet av det som kallas uppståndelsen. Och den uppståndelsen kommer att äga rum när Jesus kommer tillbaka för att starta sin nya regering eller Rike på jorden. Du kan förstå detta enkla system och program en gång för alla genom att läsa 1 Korintierna 15:22-28. Paulus dryftar här följden av händelser i förhållande till uppståndelsen. Endast en person har uppstått redan, återförd från döden till det *permanenta* livet. Det är Jesus. De kristna från alla tider kommer att uppstå från

[9] Vi har en uppsättning av tre cd-skivor med titeln "*Platonic Christianity*" i vilken en missionär, Edward Acton, klagar över farorna med den platonska filosofin som har krupit in i kyrkorna och är fast förankrad i våra mest icke-ifrågasatta traditionella läror.

de döda vid Jesu framtida ankomst. Här är Paulus ord: "Alla ska göras levande i Kristus, men var och en i sin ordning: Kristus som förstlingen och därefter, när han kommer [vid sin andra ankomst], de som tillhör Kristus [de kristna]. (1 Kor. 15:22-23).

Planen för uppståndelse är inte komplicerad. De som är kristna kommer att uppväckas till liv, återuppstå, vid Jesu ankomst. De kommer att ha varit döda, och sedan kommer de att leva igen. De kommer då att ärva jorden med Jesus. De kommer att ta del i en ny världsomspännande regering, som kommer att fungera!

Jag tror inte att du finner det svårt att förstå att det är fruktansvärt förbryllande att få höra andra peka mot "himlen vid döden" när Bibeln pekar mot en helt annan riktning. Vi vet alla hur fruktansvärt frustrerande det är att få höra att en viss händelse kommer att ske på en särskild plats och tid, när den händelsen i verkligheten kommer att ske vid en annan tidpunkt och på en annan plats. Medan Jesus visar dig i riktning mot Guds rike som kommer att etableras på jorden *när han kommer tillbaka*, så har kyrkan lovat dig en plats i "himlen" när du dör. Platsen är fel. Du kommer inte till himlen. Tidpunkten är fel. Du kommer inte iväg någonstans levande när du dör. Du kommer att vara "sovande" i graven i all den tid som löper mellan din död och Jesu framtida ankomst då han kommer tillbaka för att medföra Riket till jorden.

Detta är det bibliska programmet från början till slut. Det här är ramen för hela den bibliska historien, sammanfattningen av Guds storslagna plan. Du lever nu. Om du är en sann troende när du dör, så kommer du att "somna" in i döden och vila i graven ända tills Jesus kommer tillbaka. R.I.P är korrekt [Rest in Peace = Vila i Frid, ö.a.]. De döda "vilar i frid". När Jesus kommer tillbaka kommer han att föra alla de trofasta döda ut ur deras gravar, göra dem levande igen och ge dem odödlighet och en plats i hans kungliga regering - Guds rike, temat för hans evangelium.

Detta är i grunden en enkel och begriplig historia. Den bekräftas genom hela Bibeln. Försök läsa Nya testamentet med denna "förebild" i åtanke och se om det inte ger perfekt mening. Jag tror att alla Nya testamentets skribenter delade denna enkla beskrivning för Guds odödlighetsprogram.

När Job ställde den stora frågan om "livet efter döden", sade han: "Kan en människa som en gång dött få liv igen?" (Job 14:14). Lägg märke till att han inte sa: "Om en man dör, kommer han då att fortsätta leva?" Det är en helt annan fråga. Job förväntade sig inte att leva efter att han hade dött. Det skulle vara en förvirrande motsägelse. En person som fortsätter att leva behöver inte "göras levande" vid uppståndelsen (1 Kor. 15:22). Bibeln lär att de döda ska förbli döda tills de görs levande vid den uppståndelse som Jesus kommer att åstadkomma när han kommer tillbaka. Detta är ett enkelt och sammanhängande program av händelser. Vi måste alla leva i denna förvissade kunskap om att det här är vad Gud avser att göra, genom att Han använder Jesus som sin mänskliga representant.

"De döda vet ingenting" säger Skriften (Pred. 9:5). "Den döde Lasarus sover, men jag kommer att kalla honom ut ur hans grav" säger Jesus (se Joh. 11:11,14). Men kyrkorna har visat sin otålighet

med Jesus och hans synvinkel. De har velat ”tjuvstarta” och lovat sina anhängare en omedelbar medveten närvaro i himlen när de dör och inte ett ögonblick senare! Kyrkorna har förstört en av de största av alla läror - den framtida uppståndelsen för alla döda människor.

Att en "odödlig själ" skulle överleva är inte alls en biblisk lära, utan snarare en import av hednisk filosofi. Paulus varnade för filosofi i Kolosserbrevet 2:8: "Se till att ingen fångar er med filosofi". Om du har godtagit obiblisk filosofi så har du blivit tillfångatagen och måste befria dig genom att lära dig Sanningen. Jesus sade att "Sanningen ska göra er fria" (Joh. 8:32).

Du kan se vad som händer när Bibelns hopp ersätts med en hopplöshet som har uppfunnits av kyrkans tradition. Om vi skulle komma till någon medveten salighet när vi dör, vad är då meningen med att Jesus ska komma tillbaka för att uppväcka de döda till livet? Och vilket behov av ett Rike finns det efter denna uppståndelse? Uppståndelse betyder "att stå upp igen från dödens tillstånd". Varför skulle vi behöva komma tillbaka till livet om vi *redan lever* innan dess? Det finns ingen mening med det alls. Bibeln är emot föreställningen att göra de döda levande, bortsett från uppståndelsen i framtiden. (Obs! Olika religiösa grupper verkar vara fascinerade av tanken på andliga varelser. Jehovas vittnen säger att Jesus var en ande, en ängel och därmed inte riktigt mänsklig. Mormonerna hävdar att Jesus var Satans ande-bror, och att Gud valde att Jesus skulle komma ner till jorden. Andra kyrkosamfund uppmanar sina anhängare att be till osynliga andar av bortgångna helgon. Den anglikanska kyrkan tänker på bortgångna helgon som på något sätt i gemenskap med de levande.)

Den mest spektakulära händelsen i hela den mänskliga historien kommer att vara Jesu andra ankomst. Jesus föddes som Guds Son, genom en mirakulös alstring och befruktning i Maria. Han dog i trettioårsåldern. Han sitter nu med Gud i himlen (som den enda som har kommit till himlen). Jesus är nu odödlig, pionjär och föregångare av hela Guds odödlighetsprogram. Jesus väntar nu vid Guds högra sida, en ställning av högsta auktoritet bredvid Gud, tills han får signalen om att lämna himlen och återvända till jorden. Änglar sade, "Galiléer, varför står ni och ser mot himlen? Denne Jesus som togs upp från er till himlen, han ska komma tillbaka på samma sätt som ni såg honom stiga upp till himlen" (Apg. 1:11).

Och när han kommer, så kommer han att föra de trofasta döda tillbaka till livet från döden. De kommer att leva igen, och när de gör det, så kommer det att verka som om ingen tid har passerat alltsedan de stängde sina ögon vid döden.[10] Tillsammans med de kristna som överlever ända fram till det att Jesus kommer, kommer de återuppståndna kristna att vara tillsammans med Jesus för alltid och de kommer att delta i att återställa den mentala hälsan i vår splittrade värld. Både de och Jesus kommer att vara tillsammans här på denna planet. Jesus lovade inte sina efterföljare att de skulle "stiga upp till himlen", men att de "kommer att ärva landet/jorden" (Matt. 5:5).

[10] För bekräftande av denna idé se F.F. Bruce, *Paulus, the Apostle of the Heart Set Free*, sid. 312.

1 Tessalonikerna ger oss en av Paulus tydligaste beskrivningar av Jesu framtida återkomst för att uppväcka de kristna som har dött:

> Bröder, vi vill att ni ska veta hur det blir med dem som har insomnat, så att ni inte sörjer som de andra, de som inte har något hopp. Eftersom vi tror att Jesus har dött och uppstått, så ska Gud på samma sätt genom Jesus föra fram de insomnade tillsammans med honom. Vi säger er detta enligt ett ord från Herren: vi som lever och är kvar till Herrens ankomst ska alls inte komma före de insomnade. När en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då ska Herren själv komma ner från himlen, och de som har dött i Kristus ska uppstå först. Därefter ska vi som lever och är kvar ryckas upp bland skyar tillsammans med dem för att möta Herren i rymden [luften]. Och *så* ska vi alltid vara hos Herren. Trösta därför varandra med dessa ord (1 Tess. 4:13-18).

Beskrivningen här ger oss följande fakta. Jesus kommer att visa sig på nytt i himlen och de döda kristna kommer att återuppstå till livet och lämna gravarna där de har sovit i döden. Tillsammans med de kristna som fortfarande lever på jorden vid den tiden så kommer de att fångas upp ("uppryckas") för att möta Herren Jesus i luften och sedan eskortera honom ner till jorden, där han kommer att inta sin ställning som rättfärdig regent av Guds rike. Den populära idéen att Jesus i hemlighet skulle komma tillbaka *sju år innan* sin ankomst i makt och ära, har inget stöd i bibeln. Det är en uppdiktad myt. När Jesus kommer tillbaka så kommer det att bli spektakulärt och synligt.[11] "Varje öga ska se honom" (Upp. 1:7). Jesus återvänder till jorden. Han kommer bestämt inte att rycka till sig de kristna upp till himlen för sju år! Det skulle inte vara en andra ankomst, utan mer en sorts "drive by". Det skulle snarare vara ett besök än en permanent återkomst. När någon säger att de ska gå till affären och "kommer att vara tillbaka om några ögonblick", så har vi inga svårigheter att förstå dessa enkla ord. Vi borde heller inte ha något problem med Jesu löfte om att han kommer *tillbaka till jorden för att vistas här*.[12] Om han inte gör det, kommer det inte att bli någon verklig återkomst och inget Rike på jorden med Jesus som kung i Jerusalem. Detta skulle göra evangeliet som Jesus predikade till ett bedrägeri!

Jag är säker på att du förstår hur viktigt det är att veta att de döda kristna inte lever nu. Om vi vet att de döda nu är omedvetna i sina gravar och "sover" fridfullt, så kan vi direkt fokusera vår uppmärksamhet på den framtida underbara tidpunkt när Jesus på nytt visar sig på himlen, och för de sovande i döden tillbaka till livet, och kommer ner till jorden. Och när vi väl fokuserar på denna mäktiga händelse, så koncentrerar vi oss genast med hela vårt intresse på Guds rike, som kommer att träda i kraft på jorden över hela världen när Jesus kommer tillbaka. Detta är det kristna hoppet.

---

[11] Jehovas vittnens uppfattning att Jesus kommer att vara osynlig vid sin ankomst eller att han kom tillbaka 1914, eller (som andra säger) vid ett tidigare datum, har inget stöd alls i Bibeln.

[12] Medan vi talar om att Jesus kommer tillbaka, var vänlig notera den felaktiga översättningen av Johannes 16:28 och 20:17 i New International Version, där Jesus inte sade någonting om att gå *tillbaka* till Fadern. Grekiskan säger helt enkelt bara att Jesus gick eller steg upp till Fadern, inte att han gick *tillbaka*.

"Att komma till himlen när vi dör" är helt enkelt ett smart sätt för att avleda oss, förvirra och distrahera oss, från den bibliska berättelsen och Jesu Goda nyheter om Riket. "Himlen vid döden" gör att en intelligent bibelläsning nästan blir omöjlig, för kyrkans historia är inte Bibelns historia. Det finns två oförenliga historier, som inte harmoniserar. Hela den storslagna planen om Riket blir en enorm förvirring bland kyrkomedlemmarna när det yttersta målet, Riket vid Jesu återkomst, överges till förmån för ett "tröstande" löfte om att våra "själar" är med Jesus långt innan Riket kommer.

Läran om "himlen vid döden" placerar ett filter mellan dig och Skriftens ord. Paulus gav en kraftig varning till alla som lär att de döda kan leva innan den framtida uppståndelsen. Han uppgav även namnen på två män: "Deras undervisning kommer att sprida sig som cancersvulster. Hymeneus och Filetus är ett exempel på detta. De har vandrat bort från sanningen genom att säga att uppståndelsen redan har ägt rum och de vänder upp och ner på tron för vissa" (se 2 Tim. 2:17-18). Kyrkorna presenterade ett liknande misstag genom att hävda att de döda lever innan den framtida uppståndelsen.

Att erbjuda någon ett hopp som inte finns i Bibeln är en kallsinnig tröst. Hoppet om att stiga upp till himlen vid döden finns inte i Skriften. Det är en senare uppfinning av människor och kyrkan. Kyrkans historia innehåller en fruktansvärd förskjutning av Bibelns historia. Jesus hade lärt sig Bibelns historia mycket väl. Han såg fram emot Guds rike där han kommer att vara kung när han återvänder. Vid den tidpunkten med den framtida triumferande återkomsten, kommer Jesus att kalla på alla de som dött som hans lydiga efterföljare tillbaka till livet. Det kommer att bli en enorm kollektiv återkomst till liv, var och en av alla de troende (från både Gamla och Nya testamentets tider) kommer att vara samlade. Inte enskilda ”själars” avresor till himlen, men en kollektiv återkomst till livet för alla trofasta genom alla tider vid en underbar tidpunkt.

De som lägger fram en annan uppståndelse för det Gamla testamentets heliga, som separerar dem från deras medkristna troende i Nya testamentets tider, separerar Abraham från det Nya testamentets troende. Men Abraham är "Fader till alla de troende" (Rom. 4:11) och kommer att vara med i den första uppståndelsen med alla de kristna.

Försök att läsa Bibeln och speciellt Nya testamentet i den händelseföljd som vi har sammanfattat ovan. Se hur perfekt det kommer att stämma överens och hur det kommer att ge förståelse till hela bibelhistorien från Första Moseboken till Uppenbarelseboken. På det sättet kommer du att förstå det kristna hoppet och tro på evangeliet om Riket som Jesus "lovat dem som älskar honom" (Jakob 2:5).

Du kommer också att förstå Bibelns lära om uppståndelsen, som är återvändandet till livet för hela människor, inte en återförening av en överlevande medveten själ och en kropp.

När Jesus kommer tillbaka för att resa upp de döda och belöna dem för deras tjänst i uppdraget av hans kungliga evangelium, kommer världen gradvis att uppleva en underbar förnyelse (Apg. 3:21;

1:6). En viktig faktor i den kommande nya tidsåldern är att Satan, som för närvarande bedrar hela världen (Upp. 12:9), kommer att bli overksam. När Jesus kommer för att regera i sitt Rike, kommer en ängel att arrestera Djävulen, binda honom och fängsla honom för tusen år (Upp. 20:1-3).

Vid den tiden kommer de troende att börja regera med Messias på en förnyad jord. Här är en av de tydligaste och viktigaste bibelverser som beskriver Guds storslagna plan för dig och för världen:

> Och de sjöng en ny sång: "Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, för du har blivit slaktad, och med ditt blod har du friköpt människor åt Gud av alla stammar och språk och länder och folk. Du har gjort dem till ett kungarike och till präster åt vår Gud, och *de ska regera på jorden*." (Upp. 5:9-10).

Jesus hade tidigare sagt: "Saliga är de ödmjuka, för de ska ärva jorden" (Matt. 5:5). Varje gång människor talar om att "komma till himlen" motsäger de Jesu löfte och hindrar en intelligent förståelse för det som Gud och Jesus lovar de troende.

Händelsen med den andra ankomsten betyder en allvarlig dom på dem som har vägrat att delta i Guds odödlighetsprogram genom Jesu evangelium om Riket. Jag råder dig att tänka på den stora profeten Jesajas underbara ord. I hans syn om Riket visade han vad Gud, genom sin tjänare Jesus, avser att göra med nuvarande onda regeringar och människor. Låt mig repetera dessa ord för dig. Du har här en förhandsbild av situationen som åtföljer Jesu framtida ingripande vid hans andra ankomst:

> Se, HERREN tömmer jorden och ödelägger den. Han omvälver dess yta och skingrar dess invånare. Det går prästen som folket, husbonden som tjänaren, husmodern som tjänarinnan, säljaren som köparen, låntagaren som långivaren, den skuldsatte som borgensmannen. Jorden blir helt ödelagd och fullständigt utplundrad, för HERREN har talat detta ord. Jorden sörjer och vissnar, världen tynar bort och vissnar, jordens stolta folk tynar bort. Jorden har blivit orenad under sina invånare, för de har överträtt Guds undervisning, kränkt lagarna och brutit det eviga förbundet. Därför förtär en förbannelse jorden, de som bor på den måste straffas för sin skuld. Därför blir jordens invånare färre, bara några få är kvar.
>
> Vinmusten sörjer, vinstocken tynar bort. Alla som var hjärteglada suckar. Det är slut med tamburinernas fröjd, de gladas sorl har slutat. Det är slut med harpans glädje. Man dricker inte vin under sång, rusdrycken är bitter för dem som dricker den. Den öde staden ligger nerbruten, alla hus är stängda så att ingen kommer in. Ute på gatorna hörs sorgerop över vinet. All glädje har förmörkats, all jordens fröjd har flytt. Bara förödelse är kvar i staden, porten har slagits i spillror.

> För det ska bli på jorden bland folken som när oliver slås ner, som vid en efterskörd när vinskörden är slut. De höjer sin röst och ropar av fröjd, de jublar högt från havet över HERRENS höghet: "Ära därför HERREN i öster, ära i havsländerna HERRENS, Israels Guds, namn." Från jordens ände hör vi lovsånger: "Ära till den Rättfärdige!" Men jag sade: Jag förgås, jag förgås, ve mig! Förrädare förråder, förrädiskt förråder förrädarna. Fruktan, fallgrop och fälla väntar er, ni jordens invånare.
>
> Det ska ske att den som flyr från farans rop störtar i fallgropen, och den som kommer upp ur fallgropen fångas i fällan, för fönstren i höjden är öppna och jordens grundvalar skakar. Jorden brister, ja, den brister. Jorden rämnar, ja, den rämnar. Jorden vacklar, ja, den vacklar. Jorden raglar som en drucken. Den svajar fram och tillbaka som en vakthydda i trädets topp. Dess missgärning vilar tung på den. Den ska falla och inte mer resa sig. På den dagen ska HERREN straffa höjdens här uppe i höjden och jordens kungar nere på jorden. De ska samlas ihop som fångar i fånggropen, de ska stängas inne i fängelse. Efter lång tid når straffet dem. Då ska månen blygas och solen skämmas, för HERREN Sebaot ska då vara kung på Sions berg och i Jerusalem och inför sina äldste, i härlighet. (Jesaja 24:1-23).

Detta är en levande bild direkt från den stora bibelprofeten Jesajas hand. Du kommer att förstå att han beskriver en förödelse och katastrof som vi har sett några mycket små paralleller av i våra dagar. Vi känner alla till den destruktiva tsunamin och de fruktansvärda orkaner som förstörde så många människor och så mycket egendom. Sådana händelser visar att Guds kraft, som Han har instiftat i naturen, kan vara förödande. I framtiden kommer Gud avsiktligt att uttrycka sitt raseri på människans syndfullhet. Jesu återkomst jämförs i profeterna med en jordbävning och en kraftig storm. Det är meningen att vi ska lära oss av det vi ser nu: att Guds kraft borde få oss att inse vår oändliga bräcklighet. Gud kommer att ta itu med mänsklig ondska. Han kommer avsiktligt att ta itu med detta på den dag som kallas "Herrens dag". Det kommer att ske en omfattande avfolkning av världen. Detta är Guds framtida och sista ingripande när han sänder sin älskade Son tillbaka till jorden. Den dagen beskrivs i det långa avsnitt som vi just citerade ovan. Många av profeterna skrev om den här kommande "Herrens dag" eller den fruktansvärda dagen med Hans "brinnande vrede". Det kommer att bli internationell förvirring, förstörelse och förtvivlan. Det kommer att påverka alla typer av människor. Jesus talade om människor som "ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen" (Lukas 21:26).

Men lägg märke till resultatet av Guds ingripande: "några få kommer att vara kvar" när Herrens dag är över. Jesaja 24:6 säger detta tydligt. Lägg noga märke till att inte alla människor kommer att bli utplånade. Det skulle lämna världen öde. Det finns faktiskt ett stort religiöst samfund som vilseledande lär ut att inte en enda människa kommer att lämnas kvar levande på jorden. Men det är helt enkelt inte sant. Det finns en exakt parallell här till översvämningen i Noas tid. En bråkdel av den mänskliga befolkningen kom fram oskadda på den skyddande arken. Noa och hans hustru samt deras tre söner med sina fruar undkom döden på den tiden. Resten av mänskligheten

drunknade i en kolossal dom, som Jesus sa är parallell och liknar hans egen återkomst. Lyssna på Jesu ord: "För som blixten går ut från öster och lyser ända bort i väster, så ska det vara när Människosonen kommer." (Matt. 24:27). Jesus kommer att framträda med kraft för att rädda världen från en tid av kaos och förvirring.

Den goda nyheten är att Jesus kommer tillbaka. Men hur är det med de dåliga nyheterna som föregår det? Jesus sa:

> Så som det var under Noas dagar, så ska det vara när Människosonen kommer. Under dagarna före floden åt de och drack, de gifte sig och blev bortgifta ända till den dag då Noa gick in i arken, och de visste ingenting förrän floden kom och ryckte bort dem alla. Så ska det bli när Människosonen kommer. Då ska två män vara ute på åkern. Den ene ska tas med, den andre lämnas kvar. Två kvinnor ska mala vid kvarnen. Den ena ska tas med, den andra lämnas kvar. Var därför vakna, för ni vet inte vilken dag er Herre kommer. Men det förstår ni att om husägaren visste när på natten tjuven kom, då hade han hållit sig vaken och inte låtit någon bryta sig in i hans hus. Var därför beredda också ni, för i en stund när ni inte väntar det kommer Människosonen. (Matt. 24:37-44).

Paulus livligaste och mest kraftfulla beskrivning av Jesu andra ankomst finns i 2 Tessalonikerna 1:6-8. Paulus skrev till de kristna att:

> Gud kommer att ge lättnad för er som förföljs och också för oss när Herren Jesus framträder från himlen. Han kommer att komma med sina mäktiga änglar i flammande eld, och tillfoga hämnd på dem som inte vill känna Gud och på dem som inte lyder vår Herre Jesu evangelium.

Bibeln säger att Jesus är "källan till evig frälsning för alla som lyder honom" (Hebr. 5:9). Frälsning är mer än att bara tro att Jesus dog för att täcka över våra synder, vilket naturligtvis är lika viktigt som detta.

Jag tror du börjar få en tydlig bild av framtiden. Först kommer de dåliga tiderna, förstörelsen av de sorglösa och oförberedda, sedan det fåtal som överlever, och sedan Guds rike som kommer att återuppbygga mänskligheten genom att börja med den överlevande kvarlevan. Riket kommer att återställa fred och ordning över hela världen. Obeskrivliga förhållanden kommer att utsträckas över hela jorden under Jesu tillsyn. Guds rike, bestående av Jesus som Kung och de troende som då har blivit odödliga, kommer att regera från Jerusalem. Alla profeter från det forntida Israel profeterar om denna idealiska framtid för vår värld. Börja med att läsa profeterna i Gamla testamentet och se så vackert de presenterar världens framtid.

Bönen "Må ditt rike komma" kommer då att vara besvarad! Kom ihåg att din del, i denna storslagna framtidsutsikt för jorden, är att på förhand förbereda inför Riket, för att undkomma

domen (inte genom att bli tagen till himlen!) och sedan få odödlighet och få regera med Jesus i Riket som han kommer att införa när han kommer.

Kapitel 4, Fyllning av Några Luckor

Om den här bibelhistorien är ny för dig (ett stort antal bekännande kristna erkänner att de nästan inte har någon kunskap om Bibeln), eller om du hittills har haft en mycket knapphändig uppfattning om den, låt mig då fylla i några av luckorna och kanske svara på några av de frågor som kan dyka upp i dina tankar medan du läser.

Kom ihåg att den övergripande historien i Bibeln inte är komplicerad. Den levereras på ett ganska enkelt språk. Det är dock en gammal judisk historia med ursprung i en helt annan kultur än vår. Det är en helt och hållet messiansk historia. Detta är knappast förvånande för Jesus gjorde anspråk på att vara Messias!

Vi behöver lära oss att relatera till den gamla världen. Trots allt är Bibeln avsedd för oss alla - inte bara för experter. Visserligen finns det svårbegripliga delar av Bibeln som behöver specialistbehandling, men handlingen som helhet är mycket tydlig. Det finns en Gud, den ende Guden, Fadern, som skapade allt för ett mycket gott syfte. Han hade sin Son Jesus, och sitt Rike, i åtanke redan från början. Det messianska Rikets syfte har varit dolt och förvrängt med Guds tillåtande, i det att Han tillåter oss ett mått av frihet så att vi kan göra våra egna (mycket ofta felaktiga) val. Han har också tillåtit oss att bli lurade av Djävulen som i Bibeln kallas för "bedragaren av hela världen" (se Upp. 12:9).

Vi människor borde verkligen ha fäst mer uppmärksamhet på vad Gud säger, och inte ha låtit oss själva att så lätt bli fullständigt lurade av Djävulens falska versioner av religion. Så enormt är Djävulens nuvarande inflytande (men endast så långt som Gud tillåter) att han kallas för "den här världens gud" (2 Kor. 4:4). Aposteln Johannes sade att "hela världen är i den ondes våld" (1 Joh. 5:19). Ingenstans i Bibeln sägs det att nuvarande nationer är kristna. Det är endast när Jesus kommer tillbaka för att inviga Guds rike över hela världen som nationerna kommer att tillhöra Kristus.

Det finns ett osynligt andligt väsen som kallas Satan eller Djävulen som obevekligt strider mot Guds odödlighetsplan, och han arbetar hårt, och spelar på mänsklighetens naturliga svaghet, för att göra det obegripligt. Den Satan kom upp till Jesus i vildmarken, talade till honom och prövade honom, frestade honom till att ta den lätta eller den spektakulära vägen till "framgång" (Matt. 4:1-11). Men Jesus var tillräckligt vis och stark nog för att motstå Djävulens sluga lögner och halvsanningar (halvsanningar är vanligtvis de mest skadliga och effektiva lögnerna). Så väl rustad var Jesus med Skriftens sanning, Guds ord till oss människor, att Djävulen inte var någon match för Guds unika Son. Men Satan fortsatte att försöka få in Jesus på fel spår vid varje tillfälle som gavs. Han arbetar mot Gud och Guds plan för oss människor.

Jesus är Guds Son, och förklaringen till vad det betyder för Jesus att vara Guds unika Son ges till oss i ett tydligt uttalande från ängeln Gabriel som kungjorde för jungfru Maria: "Helig ande ska komma över dig, och den Högstes kraft ska överskugga dig, och just av den anledningen ska den som kommer att födas kallas Guds Son" (se Lukas 1:35).

Ganska enkelt. Den mirakulöst skapade (avlade) sonen i Marias moderliv är Guds Son. Vad betyder Guds Son här? Gabriel förklarar att Jesus är berättigad att vara Guds Son just för att han skapades mirakulöst av Gud själv med hjälp av kraften i Hans kreativa ande, den Helige anden. Det är oerhört viktigt att förstå de ord som Gabriel ger oss här i början av Lukas evangelium. Lukas har försett oss med en ovärderlig nyckel till korrekt förståelse av Jesu identitet. Han förklarar vad "Guds Son" betyder. Grunden och anledningen till att Jesus är Guds Son ges till oss här. Guds Son betyder att Jesus hade en övernaturlig begynnelse i Maria på grund av ett mirakel som var utfört av Gud. Det miraklet gör honom till Guds Son. Jesus hade ingen mänsklig far. Guds kraft ingrep helt enkelt för att producera en graviditet utan att dra nytta av en mänsklig far. Det är viktigt att inse att detta var ett fullständigt mirakel av Gud. Så viktigt var detta mirakel att Gabriel berättar för oss att den mirakulösa födelsen av, eller faderskapet till Jesus, är den exakta anledningen till Jesu identitet som Guds Son.

Lukas 1:35 ger en värdefull definition av betydelsen av "Guds Son". Men den definitionen har avvisats av traditionell teologi.

Här måste vi bara säga att du högst troligt inte har lärt dig dessa underbara fakta, om vem Jesus är, i kyrkan. Jag ska inte gå in i detalj här, men traditionell kristendom kommer att ge dig en väldigt annorlunda anledning om hur Jesus är Guds Son. Kyrkorna har antagit en helt annan framställning för varför och hur Jesus är Guds Son. De har faktiskt ersatt "Guds Son" med den helt obibliska titeln "Gud Sonen".

Jag uppmanar dig helt enkelt att uppmärksamma Guds budbärare Gabriel och att lära av honom, snarare än från någon motsägande kyrkas trosbekännelse eller teori. "Det är anledningen till att Jesus är Guds Son." Vilken anledning? Det underbara miraklet utfört av Gud i Maria och ingen annan anledning än den. Jesus är den andra Adam. Adam kallas också för Guds Son i Lukas 3:38.

Du kommer säkert att uppskatta den direkta parallellen med skapandet av den första människan, Adam. Adam formades av markens stoft. Gud andades sedan in sin livgörande livsande i mannen som bildades från stoftet och Adam blev en levande varelse.[1] En levande varelse är just det - en levande varelse. I Första Moseboken kallas de stora havsdjuren och de andra varelserna också för "levande varelser." Varken Adam eller något av djuren skapades med en "odödlig själ", som en del av dem som inte kunde dö. Så alla kyrkosamfund som lär ut att män och kvinnor har en odödlig själ som överlever döden sysslar illvilligt med en lögn - och en allvarlig sådan, eftersom det faktiskt var Djävulen, inte Gud, som berättade för det första paret att de inte skulle dö, fast de

[1] King James versionen översätter det hebreiska ordet nephesh till "själ" men tillåter dig inte att se att samma ord också tillämpas på djur. Således är djur också "levande varelser" eller "själar".

var olydiga. Gud sa att när och om de inte lydde honom så skulle de säkert komma in på vägen som leder till döden. Och de dog verkligen. De efterkommande, av detta första mänskliga par, dör också. Ett vanligt talesätt säger att det inte finns något mer säkert än död och skatter.

Det enda hoppet om att få leva igen för oss alla finns i uppståndelsen. Som vi har sett, kommer uppståndelsen att ske när Jesus kommer tillbaka till jorden. Det kommer också att vara den tid då nationerna i den nuvarande världen kommer att överlämnas till att vara under Guds rikes styre och kommer då att tillhöra Gud och hans utvalda Son och Messias, Jesus. Du kan läsa detta i ett vackert och minnesvärt uttalande i Uppenbarelseboken 11:15-19. Jag kommer helt enkelt att koppla ihop de två "sjunde basun" avsnitten för att förklara hur dagens världssystem kommer att bli Guds världsomspännande Rike. Alla goda bibelstudier görs genom att koppla ihop relaterad information från de olika skribenterna. Här kommer först det berömda "sjunde basun" uttalandet i Uppenbarelseboken, en viktig bok som gavs till Jesus från Gud och skrevs ner av Aposteln Johannes. Det är en profetia och en uppenbarelse för en enastående framtida händelse som kommer att vara Jesu spektakulära ankomst tillbaka på jorden:

> Och den sjunde ängeln blåste i sin basun. Då hördes starka röster i himlen: "Väldet över världen tillhör nu vår Herre och hans Smorde, och han ska vara kung i evigheters evighet." Och de tjugofyra äldste som satt på sina troner inför Gud föll ner på sina ansikten och tillbad Gud och sade: "Vi tackar dig, Herre Gud Allsmäktig, du som är och som var, för att du har tagit makten, din stora makt, och nu är kung. Folken vredgades, och din vrede har kommit, tiden när de döda ska dömas och du ska löna dina tjänare profeterna och de heliga och dem som vördar ditt namn, små och stora, och fördärva dem som fördärvar jorden." Och Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel, och det kom blixtar, dån, åska, jordbävning och stora hagel. (Upp. 11:15-19).

Vi skulle kunna säga att detta fantastiska avsnitt sammanfattar den kolossala revolution och återställande som kommer att inträffa när Gud sänder tillbaka Jesus för att upprätta Guds rike. Inte att undra på att Guds rike är kärnan i det kristna evangeliet, de enda ultimata och verkligt Goda nyheterna. Riket är den enda regering som kommer att överleva permanent.

Det är när Riket kommer vid Jesu återkomst som de kristna som har dött kommer att återvända från döden (inte från himlen!) till livet.

Här kommer det relaterade "sjunde basun" avsnittet som också kopplar ihop Jesu ankomst för att upprätta Riket med de troendes uppståndelse. Paulus beskriver händelsen så här: "I ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud... de döda ska uppstå odödliga... vi kommer att kläs i odödlighet... Döden är uppslukad i seger" (1 Kor. 15:52-54). Detta är den fulländade höjdpunkten av framgången för alla som sätter sitt hopp till Kristus och hans erbjudande av oförstörbart liv i det framtida Riket.

Du ser nu hur Guds rike kommer att installeras högtidligt genom Jesu återkomst för att återuppväcka de troende ifrån alla tider.

Nu tillbaka till människans konstitution för ett ögonblick. Jag tror att du förstår detta nu: att du och jag inte föddes med odödlighet. Detta är en viktig sanning eftersom det gör det möjligt för dig att förstå vem du är som människa. Du är dödlig nu. Du kan och kommer att dö (såvida du inte överlever tills Jesus återvänder; men även då måste du förvandlas från dödlig till odödlig). Människan har ingen inre del som är känd som en "odödlig själ". Om människan hade det, så skulle den själen behöva försvinna iväg till Gud i himlen medan bara kroppen dog. Men om det inte finns någon odödlig själ i människan, då dör hela människan vid döden, och den enda lösningen på den tragedin är att *hela människan* kommer tillbaka till livet i uppståndelsen när Jesus återvänder till jorden. Det är den bibliska läran om människans öde.

Den andra uppfattningen, att människan var skapad med en odödlig del, är en del av en hednisk filosofi som inte hör hemma i sann kristendom.

Flera kyrkogrupper och många utmärkta forskare av olika samfund förstår, tack och lov, detta viktiga faktum om människans sammansättning, om vem vi egentligen är. Martin Luther, reformatorn (vissa delar av hans skrifter har förmodligen blivit "manipulerade" för att försvaga vad han sa), och William Tyndale, den heroiska översättaren av Bibeln till engelska för vilket han tragiskt nog gjordes till martyr, förstod vad som händer vid döden. Men de allra flesta av kyrkans medlemmar håller fast vid den obibliska idén att deras "själar" inte kan dö och att de döda fortfarande måste leva nu, i himlen eller helvetet. Vid en tidpunkt i den romersk-katolska kyrkans historia uppmanade dem till och med sina medlemmar att betala för speciella "mässor" utförda av prästerna, för att förkorta den tid som deras kära, döda släktingar skulle behöva spendera i "skärselden", vilket sades vara en tillfällig plats för plåga och lidande för dem som ännu inte passade in i "himlen". Andra vanliga kyrkosamfund anslöt sig aldrig till den här tanken om ett temporärt helvete, skärselden. Dem förenklade systemet genom att säga att alla "utanför Kristus" kommer direkt till helvetet för att torteras där i ändlösa tider. Samtidigt vill de att allmänheten ska tro att Gud är en Gud med oändlig medkänsla.

Vi försöker väva samman de olika trådarna av den bibliska berättelsen så att det kommer att ge mening i all sin briljanta enkelhet. Återigen, en del av det här kan vara nytt för dig. Ta dig tid att tänka igenom allt. Vakna upp med det i tankarna. Fundera på det hela en stund innan du går och lägger dig på kvällen för att sova. Dra inte förhastade slutsatser om det du läser. Studera Bibeln. Var som folket i Berea. Bereanerna var de ädla själarna i Apostlagärningarna 17:11-12 som noggrant undersökte vad Paulus berättade för dem, om meningen med livet och frälsning. De "forskade varje dag i Skrifterna för att se om det stämde. Många av dem kom till tro" det vill säga de blev övertygade och kände sig kallade av Paulus uppenbarelse av Guds odödlighetsprogram i Kristus.

De blev medlemmar av den kristna församlingen genom att bli döpta i vatten, nedsänkta i närvaro av medtroende, som en offentlig bekännelse av deras beslut att följa Jesus i resten av sina liv, i vått och torrt. Jesus har gjort vattendopet till en del av instruktionerna i tjänsten för sina efterföljare, för hela perioden ända fram till dess att han kommer tillbaka (Matt. 28:19-20). Jesus blev också själv döpt. Han döpte sina lärjungar (med hjälp av sina representanter i utförandet av denna ritual). (Joh. 3:22, 26; 4:1-2). Petrus ansåg att dopets handling var ett svar på en direkt befallning av Jesus och "han befallde att de skulle döpas" i vatten (se Apg. 10:47-48). Petrus tog vattendopet väldigt allvarligt. Han erkände att han skulle vara direkt olydig mot Gud om han hindrade troende (i detta fall icke-judar) ifrån att genomgå vattendopet. "Ingen kan väl hindra att de döps med vatten, när de har fått den helige ande precis som vi?' Och han befallde att de skulle döpas i Jesu Kristi namn" (Apg. 10:47-48). Att hindra vattendopet skulle vara i direkt motstånd till Gud, Jesus och den apostoliska utövningen. Petrus skrev även ner denna historia och noterade att om man hindrar någon från att bli döpt i vatten skulle det vara en direkt konfrontation av Guds vilja (Apg. 11:17). Att hindra vattendopet av nya omvända skulle ha varit en vägran att utföra vad Gud och Jesus befallde.[2] Vissa har tragiskt nog blivit ledda till direkt olydnad mot Jesus genom att lära sig att dopet inte är en del av kristen utövning.

Observera att "tro" betyder att man övertygas (Apg. 28:23-24). Gud gav oss ett intellekt och förväntar sig att vi använder det. Gud har från början sänt sina representanter i form av profeter i Gamla testamentet och senare den ultimata profeten Jesus, Guds Son. Guds erbjudanden till mänskligheten avisades ofta av dem som hörde dem. Även Jesus avvisades till stor del av fientliga judar på sin tid, och även av många andra ur alla nationer när hans budskap om Riket senare blev framfört till dem. Mänskligheten har en fruktansvärt tragisk historia av att inte lyssna på vad Gud säger till oss för vårt eget bästa. Dokumentationer visar att många av profeterna, Guds språkrör och representanter, helt enkelt blev mördade av folket som hörde dem tala. Människor är så förvirrade att de lätt blir fientliga mot alla som vill visa Sanningen för dem. Vissa sektledare förvirrar sina anhängare så allvarligt att det tar mycket lång tid och studier för att avprogrammera dem, så att de kan förstå och följa Jesu läror.

Jesus lovade till och med att sända "visa män" och kvalificerade teologer (skriftlärda) för att hjälpa människor att förstå Guds vilja och uppsåt (Matt. 23:34).

Om man har lärt sig ett stycke religiös "sanning" felaktigt, kommer det att kräva en slags "andlig operation" för att rätta till det. Vi har alla en tendens till att envist hålla fast vid det vi har lärt oss av populära lärare, ofta utan noggrann granskning av andra synvinklar. Metoden för en sekt är att isolera sina medlemmar från den bredare värld som finns av bibelstudier och kommentarer, och att ingjuta en falsk känsla av kvalifikation. Om någon till exempel föreslår en lära eller utövning som inte setts i deras tidigare bibelstudier, så är det nästan per automatik fel! Men det är en illusion att tro att vi inte behöver råd från andra och deras insatser, när man ska komma fram till en korrekt förståelse. Teologi görs i gemenskap och inte "på en öde ö".

[2] Notera samma ord "refuse, forbid" på grekiska i Apostlagärningarna 10:47 och 11:17. [på sv: "vägra, hindra, förbjuda", ö.a.]

Jesus är det klassiska exemplet på förkastande utan anledning. Många av dem som hörde Jesus undervisa, inklusive de religiösa auktoriteterna, trodde att Jesus var Djävulens representant och att han förtjänade att dö. Religiösa ledare trodde helt felaktigt, blinda av sina egna religiösa traditioner, att det vanliga folket behövde skyddas mot Jesus som (myndigheterna sade) arbetade för de mörka krafterna. Även Jesu vänner misstänkte en gång att han kunde ha varit en ockult arbetare, en slags magisk man och en fara mot allmän ordning och andlighet. Jesus svarade genom att berätta för sina efterföljare att det kommer en tid när dem som dödar de troende på Jesus ska tro att dem "tjänar Gud" (Joh. 16:2). Kan du föreställa dig det? Religiösa människor var så förvirrade att de trodde att de hjälpte Guds sak genom att göra sig av med Jesus! Frågan är om saker och ting har förändrats så väldigt mycket? Har mänskligheten långsamt blivit upplyst och klok? Känner vi nu alla en instinktiv skillnad mellan sanning och villfarelse? Skulle vi upptäcka en falsk lärare eller profet om vi såg eller hörde en? Eller tar vi kanske parti för lögn gentemot Sanning?

Jesus hade en mycket negativ bild av hur det skulle gå med hans undervisning efter det att han hade lämnat jorden. Han tvivlade även på att tron skulle överleva alls och undrade; "ska Människosonen finna tron på jorden när han kommer?" (Lukas 18:8).

I detta sammanhang vill jag avsluta detta kapitel genom att ta dig till det mest uppseendeväckande och alarmerande av alla Jesu ord som har nedtecknats. När vi läser dessa ord har vi alla blivit ordentligt varnade. Vi kan på intet sätt vara egenrättfärdiga eller självbelåtna. Det här är skrämmande ord av Jesus. Lyssna på detta:

> Inte alla som säger ’Herre, Herre’ till mig ska komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Fars vilja. Många ska säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat med ditt namn och drivit ut onda andar med ditt namn och gjort många kraftgärningar med ditt namn? Men då ska jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort från mig, ni förbrytare. Den som hör dessa mina ord och handlar efter dem liknar alltså en klok man som byggde sitt hus på klippan. Regnet öste ner, floden kom och vindarna blåste och kastade sig mot huset, men det föll inte, för det var grundat på klippan. Men den som hör dessa mina ord och inte handlar efter dem, han liknar en dåre som byggde sitt hus på sanden. Regnet öste ner, floden kom och vindarna blåste och slog mot det huset, och det föll samman. Och dess fall var stort." När Jesus hade avslutat detta tal var människorna överväldigade av hans undervisning, för han undervisade dem med auktoritet och inte som deras skriftlärda (Matt 7:21-29).

Detta avsnitt i Skriften måste vara den mest oroväckande delen av Bibeln. Det är alltså möjligt att bli fruktansvärt bedragen. Man kan agera eller *inbilla* sig att man är verksam som en kristen predikant, till och med utföra mirakel och driva ut demoner, men ändå vara en "förbrytare" - som aldrig blivit erkänd av Jesus som en del av hans flock. Detta är hemska verser.

Jag skulle vilja veta hur en sådan förödande och splittrande situation kunde inträffa. Vad är, enligt Jesus, det avgörande problemet? Det måste ha att göra med att lyda Jesus, vilket är detsamma som att "göra Guds vilja". Där ligger själva kärnfrågan: Att göra Guds och Guds slutgiltiga representant Jesu vilja.

Medan vi fortsätter, vill vi titta närmare på den här frågan om att "göra Guds vilja och lyda Jesus." "Den som hör och gör" är på rätt väg. Andra är det inte. Många kommer uppriktigt att föreställa sig att de är på rätt väg, men det kommer att visa sig att de inte är det och aldrig har varit det. Och andra kommer att börja på den rätta vägen till Riket men kommer att gå vilse och gå in i mörker. Det låter som att det att vara kristen kommer att involvera några hårda ansträngningar, ansträngningar att urskilja sant från falskt, ljus från mörker. Vårt andliga hus måste byggas på en klippa, men i denna bedragna värld är det möjligt att ovetandes bygga det på sand. Kollapsen av huset på sanden är oundvikligt. Vi vill undvika en sådan skakande kollaps till varje pris.

Sammanfattningen av Guds berättelse är, som sagt, relativt enkel. Men det kommer att kräva ansträngning och engagemang från vår sida att bli väl bevandrade i Guds stora odödlighetsplan. Jesus sade inte bara att vi ska vara "bra" människor. Han började genom att utfärda en befallning; "Omvänd er och tro på evangeliet!" (Markus 1:14-15). Detta betyder att bli involverad i Guds och Jesu Rikes odödlighetsplan.

Det är här den avgörande lydnaden som Jesus talade om börjar. Börja med att lyssna på Jesu första befallning: "Omvänd er och tro på evangeliet [om Riket]!" (Mark. 1:14-15). Petrus sade samma sak när han öppnade sin första epistel. Han talade om "att *lyda Jesus* och rena sig med Jesu blod" (se 1 Pet. 1:2).

Varför inte börja med Jesu första omfattande befallning i Markus 1:14-15?

Vi kommer inte att lära oss allt på en dag. Men vi kan åtminstone komma igång och "arbeta med fruktan och bävan på er frälsning", som Paulus sade (Fil 2:12), det vill säga, med en nykter känsla av de kolossala frågorna om liv och död som är inblandade. Vad vi uppenbarligen måste göra är att fästa den största uppmärksamheten på Jesu läror. Jesus är den ultimata expertguiden till framgång i det kommande Riket. Han är "den slutgiltige profeten" som Gud från forna tider lovade att sända till oss (5 Mos. 18:15-18; Apg. 3:22; 7:37).

Han är den store läraren i vägen som leder till odödlighet. Han fick också själv gå igenom kursen som leder till Riket, och han triumferade. Han vann guldmedaljen. Han har vunnit odödlighet och han kan aldrig dö. Han har kvalificerats till att inta sin plats på tronen i Guds rike i Jerusalem. Han är pionjären i Guds odödlighetsplan. Under tiden är han för närvarande en medlidsam och barmhärtig överstepräst för att hjälpa dem som är på väg till frälsning i Guds rike.

Vi ska följa i hans fotspår, i det äventyr som leder till evigt liv i Riket som himlens Gud kommer att etablera på jorden. Låt oss nu lägga till några fler bitar i pusslet av den stora plan som vecklar ut sig i Bibeln. Medan vi gör det måste vi tydligt och ständigt vara uppmärksamma på denna angelägenhet om att "göra Guds vilja." Det är nyckeln till allt.

Kapitel 5, Mer om Evangeliet om Riket, Inklusive Dess Gammaltestamentliga Bakgrund

Vår undersökning av Bibeln hittills har avslöjat det i högsta grad viktiga faktum att Jesus var en oförtröttlig och hängiven förkunnare av evangeliet om Riket.[1] Han predikade budskapet om Riket som det enda budskapet som kunde lösa det mänskliga problemet med dödlighet. Jesus gjorde anspråk på att han ensam kunde lära allmänheten om odödlighetens hemlighet - hur man blir räddad. Och han hävdade att Riket en dag skulle innebära en lösning på problemen i hela världen. Jesus sade klart och tydligt att hela hans verksamhet handlade om att förkunna de Goda nyheterna om Riket. Det var för detta han blev utsänd, som han förklarade i den minnesvärda versen i Lukas 4:43. Den versen är en av de imponerande textutgåvor som kommer att släppa in dig i hela den underbara bibelhistorien.

Av Lukas 4:43 förstår vi att Jesu lärjungar skulle efterlikna sin rabbin och mästare, och själva bli hängivna förkunnare av Guds rike. Tanken är helt enkelt denna: när Jesus lämnade jorden, efter sin uppståndelse från de döda, försäkrade han sig om att hans arbete med att predika Riket skulle fortsätta. Han hade noggrant undervisat sina första lärjungar, den inre kretsen av ledare, i sitt arbete med uppdraget om Riket. Hans sista instruktioner till dem i det berömda stora uppdraget (Matt 28:19-20) var att de skulle predika exakt samma evangelium som han hade predikat. Men evangeliet skulle nu också gå ut till alla nationerna och inte bara till Israel. Evangeliet om Guds rike skulle nu framföras till alla, precis som det ska än idag. Allteftersom Jesu första efterföljare kom fram till slutet av sina liv såg dem till att deras efterträdare, som var grundligt övade i evangeliet om Riket, kunde fortsätta arbetet. Jag borde tillägga att Apostlarna (med versal, A)[2] inte blev ersatta och vi har inga Apostlar bland oss idag. Men vi kan lära av dem och fånga andan i deras evangelium om Riket, evangeliet till alla nationer.

Men lägg märke till vad lärda kommentatorer har observerat.

Amerikas ledande grundare av kyrkosamfund:

> "Jag kan ärligt talat inte komma ihåg någon pastor, vars tjänst jag har varit under, att faktiskt hålla en predikan om Guds rike... Jag inser nu att jag inte heller själv har hållit en predikan om det. Var har Riket varit?"[3]

---

[1] Slå upp Matt. 4:17; 4:23; 9:35; Lukas 4:43; 8:1; 9:11 för att bekräfta detta enkla faktum, och för att se att Jesus alltid talade om Riket både före och efter korset (Apg. 1:3). Paulus var trogen Jesus genom att predika exakt samma kungliga evangelium (Apg. 19: 8; 20:24-25; 28:23, 31). Det finns bara ett budskap om evangeliet. Det är till alla. Det kallas evangeliet om Guds rike.

[2] Nya testamentet använder också ordet apostel i en sekundär mening som missionär eller handledare för ett antal församlingar. Apostlarna (med stor bokstav), i primär bemärkelse, utmärkte sig genom att personligen ha sett Jesus och de bemyndigades av de fantastiska tecknen och underverk som de utförde (2 Kor. 12:12; 1 Kor. 9:1).

[3] Peter Wagner, *Church Growth and the Whole Gospel*.

En expert på kristna missioner:

> "När hörde du senast en predikan om Guds rike? Uppriktigt sagt kan jag knappt komma ihåg att någonsin ha hört en gedigen exposition om riket. Hur rättar vi upp på denna tystnad med det allmänt accepterade faktum att Guds rike dominerade vår Herres tankar och tjänst?"[4]

En romersk-katolsk bibellärare:

> "Till min förvåning, spelade Guds rike knappt någon roll i den systematiska teologin i seminariet som jag hade undervisats i."[5]

En ärkebiskop av Canterbury:

> "För oss är det ganska extraordinärt att Guds rike förekommer så lite i teologin och i religiösa skrifter från nästan hela perioden av kristen historia. Förvisso har Riket en framträdande roll i Matteus, Markus och Lukas som knappast hade kunnat vara större."[6]

En evangelisk författare om evangeliet:

> "Hur mycket har du hört talas om Guds rike? Det är inte vårt språk. Men det var Jesu främsta angelägenhet."[7]

Historikern H.G. Wells:

> "Så anmärkningsvärd är Jesu enormt framträdande undervisning i vad han kallade Guds rike, och dess relativa obetydlighet i förfarandet och läran i de flesta kristna kyrkosamfund. Denna undervisning om himmelriket som var Jesu huvudsakliga undervisning, och som spelar en så liten roll i de kristna trosbekännelserna, är säkerligen en av de mest revolutionära läror som någonsin väckt så starka känslor och förändrat mänskligt tänkande. Är det konstigt att denne Galilé än idag är för stor för våra små hjärtan?"[8]

Jag ber dig fundera på dessa fantastiska - extraordinära - uttalanden från de högsta kyrkliga auktoriteterna. Förstår du att Jesu evangelium saknas i det som vi kallar kristendom?

I ett slående yttrande i Jesu predikan om framtiden i Matteus 24 sade Jesus: "Detta evangelium om Riket ska förkunnas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan ska slutet komma" (Matt. 24:14). Den här tidsålderns slut betyder naturligtvis tiden för hans återkomst för att tillvarata Guds rike över hela världen. Innan den fantastiska händelsen måste världen varnas ordentligt om att Gud är på väg att ingripa, massivt och avgörande. Förkunnelsen av det kristna

---

[4] *Missiology*, April, 1980, sid. 13.
[5] B.T. Viviano, *The Kingdom of God in History*, 1988, sid. 9.
[6] William Temple*, Personal Religion and the Life of Fellowship*, 1926, sid. 69
[7] Michael Green på en internationell kongress för Världsevangelisation i Lausanne, 1974.
[8] *The Outline of History*, vol. 1, sid. 426.

evangeliet om Riket är den gudomliga avsiktsförklaringen från Guds och Jesu sida. Det är ett löfte till dem som rättar sig efter det och ett hot mot den förhärdade. Ett löfte och ett hot. Världen ges förkunskap om vad Gud kommer att göra. Han kommer att behöva ingripa för att rädda världen från dess egna perversa vägar. Vi förgör oss själva. Världen är full av orättvisa och tragedier.

Vi måste uppmärksamma den varning som Jesus utfärdar i sitt evangelium om Riket, och tro på budskapet om Riket, och döden och uppståndelsen av Jesus, som dog för att försona egensinniga människor med Gud. Och han dog för att vi skulle bli förlåtna för alla våra misslyckanden, inte minst vårt förkastande av hans evangelium om Riket. Omvändelse innebär naturligtvis att vi börjar lyda Jesus. Förlåtelse är meningslöst om vi *fortsätter* i olydnad. Därför börjar Jesus sin tjänst med att befalla omvändelse och tro på evangeliet om Riket (Mark. 1:14-15).

Jag vill nu ta dig tillbaka till det Gamla testamentet som Jesus kände till i detalj och älskade så mycket. Låt oss särskilt se på Daniels bok. Daniel arbetade i den stora staden Babylon (ca 8 mil söder om Bagdad, nuvarande huvudstad i Irak) på 500-talet f. Kr. Daniel var en av flera unga kungliga tjänare som hade deporterats till Babylon när Nebukadnessar invaderade och erövrade hans land, Juda. Denna händelse inträffade ungefär år 605 f. Kr.

Daniel fick en bred översikt över Mellanösterns historia som det skulle komma att utveckla sig. Eller snarare var han privilegierad att på förhand se vad som skulle hända där vid specifika tider i historien. Denna information gavs åt honom när han tolkade en dröm som getts till kungen av Babylon. Kungen hade sett en kolossal staty. Den bestod av ett huvud av fint guld, bröst och armar av silver, mage och höfter av brons, ben av järn och fötter i en blandning av järn och bränd lera (Dan. 2:31-45).

Daniel kunde genom inspiration från Gud förklara betydelsen av synen i drömmen för kungen. Statyns huvud representerade Babels kung, Nebukadnessar själv. Bröstet stod för följande imperium i Babylon, nämligen mediernas och persernas imperium.[9] Den tredje delen av statyn avbildade det grekiska riket som styrde över samma allmänna område. Och det fjärde riket, det våldsammaste av dem alla, avbildade ett sista babyloniskt kungarike. (Det slutliga riket identifieras som en av det grekiska rikets fyra delar i Daniel 8 och som ett rike "i Nordlandet" i kapitel 11. Det grekisk/syriska riket från andra århundradet f. Kr. med Antiochos Epifanes som sin grymma ledare, förebådade det slutliga hänsynslösa riket på statyn.)

Den slutliga utformningen avbildades som tio tår. Och som vi kommer att se, kommer det också att finnas en slutlig elfte makt, en samtida med de tio slutliga härskarna, som kommer att vara en enda destruktiv Antikrist. Uppenbarelseboken lägger till ytterligare detaljer i denna syn, särskilt i kapitel 13 och 17. I Uppenbarelseboken kallas den siste ogudaktige personen för Vilddjuret (Upp. 11:7; 13:4-7; 17:8, 11-12, 16-17). Paulus hänvisade till honom som Fördärvets

[9] Vissa kommentatorer har tolkat det Mediska riket som ett helt annat kungarike än det Persiska. Den intressanta punkten om statyn är att det är centrerat i Babylon uppifrån och ned.

Son eller Laglöshetens Människa (2 Tess. 2:3-10). Jesus hänvisade till ´Förödelsens Styggelse´ som står där *han* inte får stå (Mark. 13:14).

Bibeln är samstämmig i sitt vittnesbörd om en framtida ond person som kommer att vara ett uttryck för alla som motsätter sig Gud och Hans plan. Han kommer att bli Djävulens direkta hantlangare.

Vad är det som kommer att hända när den slutliga Vilddjursmakten går mot sitt slut – när tiden med stor nöd eller "stor vedermöda" är över? (Matt. 24:21; Dan. 12:1; se Dan. 7:21-27). Svaret är direkt relaterat till det kristna evangeliet, eftersom det är Jesus som förväntas styra Riket i den uppenbarade drömmen. Det Riket är vackert beskrivet i synen (Daniel kapitel 2) som "en sten som revs loss från berget, men inte av människohänder", det vill säga en övernaturligt framställd sten. Den stenen träffade bilden av Nebukadnessars dröm på dess sköra fötter, och hela kolossen kollapsade på en gång. "Stenen" var Guds rike. "Stenen" avbildade Guds rike som anländer. Här är Daniels inspirerade tydning: "Men i de kungarnas dagar ska himlens Gud upprätta ett rike som aldrig i evighet ska gå under och vars makt inte ska överlämnas till något annat folk. Det ska krossa och göra slut på alla de andra rikena, men självt ska det bestå för evigt." (Dan. 2:44). Det ska vara ett kungarike, *inte* i himlen men, "under himlen" (Dan. 7:27).

Målet i Bibelns berättelse är ett Rike på en förnyad jord och aldrig någonsin ett rike i någon avlägsen "himmel".

Det kallas himmelriket eftersom himlens Gud kommer att bringa fram det till existens på jorden. Och Jesus, Guds Son - Messias - kommer att ansvara för det. Det är Guds rike eftersom det är Gud som kommer att frambringa det till att vara på jorden när Jesus återvänder. Guds rike och himmelriket har exakt samma betydelse.

Detta är exakt det Guds rike som Jesus gjorde till kärnan i sitt evangelium. Det är om det Riket som kyrkans medlemmar har lärt sig att be "låt Ditt rike komma!" Som nästa rad i "Herrens bön" berättar, så är det tiden då Guds vilja ska ske *på jorden*. Och, som Jesus lovade, tiden då de trofasta kommer att "ärva jorden" (Matt.5:5) och regera med Kristus *på jorden* (Upp.5:10).

Det kristna evangeliet går förlorat när Jesu hänvisning, till den hebreiska Bibelns begrepp om Riket, blir undertryckt. När det frälsande evangeliets rötter förkastas, blir det möjligt för de oupplysta att föreställa sig evangeliet om Riket som någon form av vag andlighet. Kristendom är messianism som undervisades av Messias Jesus. Men den Jesus som för närvarande presenteras för allmänheten är ofta nästan helt icke-messiansk.

Jag tycker att man med rätta kan säga att många av kyrkans medlemmar inte riktigt vet vad de ber om när de säger "låt Ditt rike komma". Det är inte en allmän önskan om att saker ska bli bättre nu. Det betyder verkligen inte: "Må ditt nuvarande rike sprida sig." Det är en bön och ett rop om att Gud ska sända Jesus till att ingripa i mänskliga angelägenheter och ge oss en regering

som verkligen fungerar. Den pekar framemot, och längtar efter, en tid då "jorden ska vara full av Guds kunskap, liksom vattnet täcker havet" (Jes.11:9).

Även vilda djur kommer att leva fridfullt tillsammans. Nationerna kommer lyckligtvis att ge upp internationell krigföring för alltid. Meningslöst våld som nu dödar och lemlästar kommer inte längre att finnas. Ingen kommer att tillåtas bygga en stridsvagn eller hotfullt peka med ett vapen på en annan människa. När Riket kommer så ska nationerna smälta ner sina skrämmande destruktiva vapen till jordbruksredskap. Det kommer att vara olagligt att tillverka dödliga vapen (Jes. 2:4). Fred kommer att vara obligatorisk. Folk kommer tidigt att få lära sig att det finns ett bättre sätt att organisera sig. Konflikter av alla slag kommer att vara lösta. Messias, som då kommer att vara närvarande på jorden, kommer att avgöra nationella tvister och tidigare fientliga nationer som Assyrien och Egypten kommer att glädjas i en gemensam tro och vara i fred med varandra och med Israel. Du kan få en glimt av det underbara kommande samhället i Jesaja 19:22-25. Gamla testamentets profeter talar upprepade gånger om denna härliga tid som kommer.

Även naturen kommer att återspegla de dramatiskt annorlunda förhållandena över hela världen. Lejonet kommer att ligga fridfullt med lammet och barnen kommer att leka oskadda med ormar som nu är giftiga. Ett verkligt paradis kommer åter till jorden (Jes.11:6-9; 65:17-25; etc.).

Daniel talar om detta kommande Rike som ett rike "under himlen" (7:27). Detta är ett Rike som är helt annorlunda än de vanliga och felaktiga begreppen av ett rike i himlen eller i skyn. Bibeln talar ingenstans om oss som svävande själar i den övre atmosfären. Den tanken är inget annat än en uppdiktad historia. Hela poängen i den bibliska berättelsen är att Gud kommer att lyckas med att skapa fred på jorden. Om Han skulle göra slut på planeten och ta upp alla till himlen, så skulle det inte finnas någon lösning på Hans stora odödlighetsprojekt på jorden. Paradiset fanns en gång här på jorden och det kommer att återställas. Men bara de som förbereder sig för denna händelse, och hjälper till att främja den så att även andra kan få njuta av den, kommer att få vara i det Riket på jorden. Kärnan i sann tro är att tro på Jesus som verkställande för Guds stora plan för vår planet.

För närvarande har Jesu enastående uttalande om att "de ödmjuka ska *ärva jorden*" (Matt. 5:5, citerar Ps. 37:11) täckts över på grund av den, för närvarande, djupt rotade idén att vi ska komma till himlen. Den här avslöjande undervisningen av Jesus om Riket måste ersätta allt vårdslöst språk som vi nu hör om att "komma till himlen." Om vi läser Bibeln med en uppriktig önskan att förstå dess storslagna löfte så borde vi överge alla hänvisningar till "himlen" som vårt framtida hem och hedra Jesus genom att imitera hans språk om Riket.

Är det orimligt att förvänta sig att kristna ska *låta* som Jesus när de talar om sina mål och hopp?

Daniels bok är en underbar skatt av bakgrundsinformation till Jesu förkunnelse av Riket. I kapitel 7 lär vi oss att precis innan Riket kommer, så ska ett fruktansvärt och vilddjursliknande rike dominera politiken åtminstone i Mellanöstern. Det kommer att ledas av en antikristisk figur som kallas "Vilddjuret" i Uppenbarelseboken, och "Laglöshetens människa" av Paulus i Andra

Tessalonikerna. Jesus talade om den här representanten för ondska som skulle förstöra i omfattande skala strax innan Rikets ankomst. Denna ondskans tyrann är också känd som "Antikrist" (1 Joh. 2:18). Apostlarna lärde att den lögnaktiga bedrägliga andan och tendensen av Antikrist var och är, kraftigt verksam i samhället redan nu. Men den slutliga individen Antikrist har ännu inte dykt upp. Det enda försvaret mot att falla för denna onda människas bedrägliga lögner är "kärleken till sanningen så att de kan bli frälsta" (2 Tess. 2:10).

I synen såg Daniel både en regering och dess ledare, som en slutlig form av ondskefullt mänskligt styre. Han såg "ett mindre horn". Ett horn i Bibeln symboliserar en härskare. Daniel var angelägen om att få veta hur den fruktansvärda antikristna figuren skulle besegras:

> Sedan ville jag veta den sanna innebörden av det fjärde djuret, det som var olikt alla de andra, så fruktansvärt skräckinjagande, med tänder av järn och klor av koppar, och som slukade och krossade och trampade under sina fötter det som fanns kvar. Jag ville också veta om de tio hornen på dess huvud och om det nya [mindre] hornet som sköt upp och för vilket de tre andra föll – hornet med ögon och en skrytsam mun och som verkade större än de övriga. Jag såg att hornet förde krig mot de heliga och besegrade dem, tills den Evige bortom all tid kom och domen avkunnades och gav den Högstes heliga rätt, och de heliga fick ta Riket i besittning. (Dan.7:19-22).

Denna kritiska tidpunkt kommer att vara i slutet av den stora vedermödan. Den kommer att markeras av Jesu återkomst med stor makt och härlighet för att etablera Riket på jorden.

Låt oss sammanfatta vad vi har sett i dessa verser: Antikrist kommer att ha herraväldet för en kort tid. Sedan kommer hans makt att tas bort permanent. Lägg märke till den imponerande lösningen på det kaos som Antikrists regering har fört med sig: "Men den Högstes heliga ska ta emot Riket och behålla det för evigt, ja, i evigheters evighet" (Daniel 7:18).

Jesus upprepade detta löfte när han sa till sina efterföljare, ”Var inte rädd, du lilla hjord, för er Fader har beslutat att ge er Riket” (Lukas 12:32).

Synen i Daniel kapitel 7 visar att de heliga kommer att få behörighet att regera med Jesus. Daniel 7 framhåller detta tre gånger, avslutande med denna storslagna syn av Riket. Först en kort ström av ondska då Antikrist är på vild framfart. Sedan den välsignade lättnaden som Guds rike medför:

> ”Han [Antikrist] ska tala mot den Högste och ansätta den Högstes heliga. Han ska bestämma sig för att förändra heliga tider och lagar, och de ska ges i hans hand under en tid och tider och en halv tid. Men dom ska hållas, och hans välde ska tas ifrån honom och han ska fördärvas och förgöras för alltid. Men Riket, väldet och

> makten över alla riken under himlen ska ges åt det folk som är den Högstes heliga. Hans Rike är ett evigt Rike, och alla välden ska tjäna och lyda det.” (Dan. 7:25-27).

Detta är vad Jesus menade med sitt löfte att hans efterföljare skulle ärva landet eller jorden (Matt. 5:5) och styra världen med honom (se Upp .5:10).

Daniel reagerade med stark oro på det han hade sett. Det borde på samma sätt engagera oss och fånga vårt intresse. ”Här slutar drömmen. Men jag, Daniel, fylldes av många oroliga tankar och mitt ansikte bleknade. Men drömmen bevarade jag i mitt hjärta.” (Dan. 7:28). Idag är de uppenbarelser som Daniel fick, offentlig information och bör vidarebefordras till andra.

Senare kapitel i Daniel ger fler detaljer om den där sista onde härskaren som kommer att ersättas av Jesus och hans Rike. I Daniel 11 kallas han för Nordlandets kung och efter en dramatisk militär karriär kommer han att "gå mot sin undergång" i Israel. Här är Daniels ord:

> ”Han ska också dra in i det härliga landet [Israel], och många länder ska falla, men dessa ska undkomma hans hand: Edom och Moab och huvuddelen av Ammons avkomlingar. Och han ska sträcka ut sin hand mot länderna. Egypten ska inte slippa undan. Han ska erövra skatter av guld och silver och alla slags dyrbarheter i Egypten. Libyer och nubier ska följa honom. Då ska han få höra rykten från öster och norr som skrämmer honom, och han ska dra ut i stort raseri för att förgöra och förinta många. Sina palatstält ska han slå upp mellan havet och helgedomens härliga berg. Men han går mot sin undergång och ingen hjälper honom” (Daniel 11:41-45).

De sista dagarna för den onde Nordlandets kung kommer att involvera världen i en tid av stor, oöverträffad vedermöda, men Guds rikes välsignade undsättning kommer att stoppa den fruktansvärda tidsperioden av lidande. Daniel beskrev dessa kommande tider så här:

> ”På den tiden ska Mikael träda fram, den store fursten som står som försvarare för dina landsmän. Det kommer en tid av nöd, som inte har haft sin like ända från den dag då folken blev till och fram till den tiden. Men på den tiden ska ditt folk bli frälst, alla som är skrivna i boken. De många som sover i mullen ska vakna, några till evigt liv och andra till förakt och evig skam. De förståndiga ska då lysa som himlavalvets ljus, och de som har fört många till rättfärdighet som stjärnorna för alltid och för evigt. Men du, Daniel, ska gömma dessa ord och försegla bokrullen till den sista tiden. Många ska forska i den och kunskapen ska bli stor” (Dan. 12:1-4).

I sin berömda predikan om framtiden talade Jesus på liknande sätt om den här sista tiden med en aldrig tidigare skådad "stor vedermöda" genom att citera och detaljera verserna han fann i Daniels bok. Jesus sade: ”För då ska det bli en så stor nöd att något liknande aldrig förekommit från världens begynnelse och ända fram till nu, och inte heller ska komma. Hade inte den tiden

förkortats skulle ingen människa bli frälst. Men för de utvaldas skull kommer den tiden att förkortas” (Matt. 24:21-22). ”Strax efter de dagarnas nöd ska solen förmörkas och månen inte längre ge sitt sken. Stjärnorna ska falla från himlen, och himlens makter ska skakas. Då ska Människosonens tecken synas på himlen, och jordens alla folk ska jämra sig när de ser Människosonen komma på himlens moln med stor makt och härlighet. Med starkt basunljud ska han sända ut sina änglar, och de ska samla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himlens ena ände till den andra” (Matt. 24:29-31).

Bilden av framtiden är inte komplicerad. Före Jesu ankomst för att tillträda sin ställning som världsledare i Riket, kommer världen att uppleva en ström av vånda utan dess like, precis som en kvinna går igenom födslovåndor (som Jesus sade). Denna tid av kval är en nödvändig inledning till pånyttfödelsen av den värld som kommer att efterfölja den stora vedermödans tid.

När världen äntligen är pånyttfödd, under sin nya regering som styrs av Jesus själv, så kommer Apostlarna att inta positioner som regerande tjänare. Jesus sade till dem:

> ”Jag säger er sanningen: Vid pånyttfödelsen, när Människosonen sätter sig på sin härlighets tron, då ska också ni som har följt mig sitta på tolv troner och administrera Israels tolv stammar” (se Matt.19:28).

Senare bestyrkte han denna händelse:

> ”När Människosonen kommer i sin glädje och alla änglar med honom, då ska han sätta sig på sin härlighetstron” (se Matt 25:31).

Jag hoppas att dessa detaljer, om hur den nuvarande världshistorien kommer att sluta, kommer att erinra om den grundläggande översikten som vi beskrev tidigare från andra bibelverser. I Daniel 12:2-3 ser du uppståndelsen av de trofasta döda och deras härliga förvandling till strålande varelser. Odödlighet tilldelas dem genom denna uppståndelse. Jesus älskade dessa verser i Daniel och citerade dem i sin egen beskrivning av samma händelser. Jesus talade om ”de rättfärdigas uppståndelse” (Lukas 14:14). Jesus var djupt intresserad av profetior om framtiden. Som Matteus beskrev det så sade Jesus om de trofasta kristna; ”Då ska de rättfärdiga lysa som solen i sin Faders rike” (Matt. 13:43, citat Dan.12:3). Han beskriver också de icke-troendes skrämmande öde:

> ”Fienden som sådde det är djävulen. Skörden är tidens slut, och skördemännen är änglar. Som när ogräset samlas ihop och bränns upp i eld ska det bli vid tidens slut. Människosonen ska sända ut sina änglar, och de ska samla ihop ur hans rike allt som förleder och alla som gör orätt och kasta dem i den brinnande ugnen. Där ska man gråta och gnissla tänder. Då ska de rättfärdiga lysa som solen i sin Faders rike. Hör, du som har öron!” (Matt. 13:39-43).

Allt detta material om världens och mänsklighetens framtid var av största intresse och betydelse för Jesus när han predikade evangeliet om Riket. Vi borde etsa in dessa outplånliga bilder av världens framtid i våra minnen. Bibeln är en levande och spännande bok utformad för att fånga vårt fulla intresse. Guds rike kommer, och vi ska förberedas genom att tro på dessa underbara löften om en sund och permanent stabil regering under ledning av Jesus och hans utvalda medarbetare. Social rättvisa är märkbart frånvarande för de flesta i vår värld. All den orättvisan kommer att få ett slut. En revolutionerande ny regering kommer till jorden. Jesus kommer att vara dess första och högsta president och kung. Det är vad det betyder att vara Messias. Han är Guds utvalda världshärskare. Som "fridsfurste" kommer han att uppnå vad ingen hittills har kunnat åstadkomma, fred över hela världen för alla människor.

Vid hans första ankomst förkunnade Jesus om Guds framtid, och sedan dog han i händerna på onda religiösa motståndare och andra fanatiker. Hans död räknades av Gud som en ersättning för den död vi alla förtjänar. Han "täckte över" för oss, befriade oss från dödsstraffet vi förtjänade. Vi är skonade och förlåtna. Förlåtelse erhålls genom att ta emot Jesu försoningsdöd för alla människor *och även genom att tro på hans evangelium om Riket* (Mark. 4:11-12; 1 Petr.1: 2).

Daniel förser oss inte bara med en underbar syn på uppståndelsen. Han imponerar på oss även när det gäller tillståndet för de döda före uppståndelsen. Liksom Jesus och det Nya testamentet, hade Daniel aldrig hört talas om "själar som stiger upp till himlen för att vara med Gud." Han och Jesus var fast övertygade om att de döda nu är döda, omedvetna i sina gravar. Detta gör löftet om den framtida uppståndelsen och återkomsten till livet allt mer spännande. "De många som sover i mullen ska vakna, några till evigt liv" (Dan. 12:2). Denna enkla vers berättar för oss vad de döda gör och var de gör det. De ”sover” i jorden. Men när Jesus kommer tillbaka så kommer de att vakna upp från dödens sömn och därefter leva för evigt. De kommer att ges, det som den hebreiska Bibeln och det Nya testamentet berättar för oss, ”livet i den kommande tidsåldern.”

Daniel blev tröstad av framtidsutsikten att resa sig upp från dödens sömn. Ängeln sa till honom: ”Men gå du bort tills slutet kommer. Sedan du har vilat ska du uppstå och få din lott vid dagarnas slut” (Dan. 12:13).

Detta är det bibliska hoppet som är så frånvarande från kyrkans predikningar.

Med frasen ”livet i tidsåldern” i Daniel 12:2 menade Daniel ”livet i den *kommande* tidsåldern”. Eftersom det är livet efter den framtida uppståndelsen, så är det naturligtvis livet i den *kommande* tidsåldern. Den kommande tidsåldern är naturligtvis Guds rike, föremålet för Jesu evangelium. I det Nya testamentet har den kommande tidsåldern samma betydelse som Guds rike. I våra Biblar ser du uttrycket ”livet i den kommande tidsåldern” översatt till ”evigt liv”. Det är en felaktig översättning, och döljer det faktum för dig att det framtida Riket kommer att ersätta den nuvarande onda tidsåldern som domineras av Satan. Satan sägs vara ”den här tidsålderns gud” (2 Kor. 4:4) och med den kapaciteten ”bedrar han hela världen” (Upp. 12:9). Hans kontroll över den nuvarande mörka onda tidsåldern är så utbredd att Aposteln Johannes sade att ”hela världen är i

den ondes våld” (1 Joh. 5:19). Det är en sorts heltäckande bevakning och tyder på att vi måste arbeta hårt för att befria oss från Djävulens bedrägeri och mörker. Vi måste befria oss från hans sluga lögner och istället omfamna sanningen. Detta är det enda sättet att vara säker och att leva inom Guds nåd. Framför allt borde vi inte vara självbelåtna. Vi borde sträva efter sanning.

Kraften och löftet och anden i det framtida Riket kan smakas på redan nu i förväg. Vid omvändelsen överförs kristna in i Riket, i den meningen att de är kandidater till odödlighet när Riket kommer (Kol. 1:13). Vid omvändelse och tro på evangeliet om Riket upphör de att vara en del av denna värld eller tidsålder, och upptar en ny lojalitet mot Jesus som kung av Riket. Kristna är nu arvtagare till Riket, medarvingar med Kristus (Rom. 8:17). De kommer att ärva Riket när Jesus kommer tillbaka. Som vi kommer att se, måste kristna nu genomgå en ”pånyttfödelse”. Jesus sade det tydligt: ”Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike” (Joh. 3:3). Utan pånyttfödelse nu i detta nuvarande liv kan vi inte komma in i Riket när det kommer. Pånyttfödelse är absolut nödvändigt om vi ska vara förberedda på livet i det framtida Riket. Jesus instruerade en rabbin, Nikodemus, som kom för att besöka honom: ”Den som inte blir född på nytt kan inte se eller komma in i Guds rike” (Joh. 3:3,5). Jesus gjorde det intelligenta accepterandet, av hans evangelium om Riket, till ett nödvändigt villkor för att bli räddad. ”Jag säger er sanningen: Den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in” (Luk. 18:17).

Hur denna pånyttfödelse går till - genom att ta emot evangeliet som Jesus predikade - kommer vi att förklara mer ingående i ett senare kapitel. Vänligen läs vidare.

Av detta kapitel hoppas jag att du kommer att förstå att profeten Daniel var mycket betydelsefull för Jesus, precis som han borde vara för oss. Det är omöjligt att förstå Jesu frälsningsbudskap om vi inte känner till bakgrunden till hans undervisning från den hebreiska Bibeln, det Gamla testamentet. Alla profeterna i det Gamla testamentet såg fram emot den tid som kommer när fred kommer att råda över hela världen. Guds rike kommer att sätta stopp för alla problem som vi nu står inför som individer och som samhälle. Daniel fick i sitt sjunde kapitel en storslagen uppenbarelse av Människosonens och hans medarbetares framtida aktivitet.

Människosonen betyder *människan*. Titeln avser Jesus, och sekundärt Jesu efterföljare som grupp, som kommer att administrera Rikets angelägenheter när det kommer. "Människosonen" var Jesu favorittitel om sig själv. Han kände till sitt eget öde i världens framtid, och han fann det ödet beskrivet i Daniels syner. Jesus är den högsta människan, övernaturligt frambringad av den ende sanne Guden i Bibeln, Jesu Fader. Jesus är den perfekta modellen av en människa i förhållande till Gud. Han utförde trofast Guds vilja, trots prövningar och fruktansvärt motstånd. Jesus var också den föredömlige förkunnaren av evangeliet om Guds rike. Framgångsrikt utförde han sitt uppdrag att predika Rikets evangelium. Som han sade, att förkunna evangeliet om Guds rike var syftet för vilket Gud hade bemyndigat honom.

I vårt nästa kapitel behöver vi följa Bibelns drama längre tillbaka till Abrahams tid, ungefär 2000 år innan Jesus föddes, och i kapitlet efter det, till David som levde ungefär 1000 år efter sin förfader Abraham och 1000 år före Jesu födelse.

Som vi kommer att se, är Abraham och David nyckelfigurer i Guds rikes stora odödlighetsprogram. Det är därför som Nya testamentets allra första vers introducerar Jesus som avkomling till Abraham och David (Matt. 1:1). De är framträdande medlemmar av det stora dramat. Både David och Abraham blev speciellt smorda med Guds ande. Alla som vill förstå evangeliet måste veta hur dessa framstående män passar in i Guds plan. De är också förebilder för oss, och de genomgick några av de vedermödor och prövningar som kristna bör förvänta sig. Gud och Jesus behöver veta vad vi verkligen är "gjorda av". Gud kommer inte att utse ledare i sitt Rike som inte har blivit grundligt övade för kungligt ämbete - och visat sig vara oklanderliga och pålitliga.

Kapitel 6, Gud Utväljer Abraham, Trons Fader

Världen, efter att den hade blivit skapad av den enda Guden av himlen och jorden, hamnade snart i fruktansvärda problem. Adam och Eva lät sig luras av Djävulens utstuderade lögner och de förlorade sin plats i paradiset, Edens lustgård. De lyssnade på Djävulen och inte till Gud. Detta blev början på en nedåtgående spiral av ondska. Kain, son till Adam och Eva, mördade sin bror. Påföljande generationer kunde inte vända trenden av våld och synd som överväldigade den unga mänskliga rasen.[1] Så småningom i Första Mosebokens kapitel 6 får vi en extraordinär redogörelse för övernaturlig ondska i samröre med mänsklig ondska. Vi läser att vissa änglar[2] var samboende med mänskliga kvinnor och producerade en hybridavkomma av jättar som terroriserade världen. De är även ihågkomna i grekisk litteratur som ryktbara "hjältar" sedan gammalt. Denna katastrof tillät all slags ondska att förhärska i ännu större grad. Gud som tillät mänskligheten att fatta sina egna val, bra eller dåliga, ångrade faktiskt att han hade gjort människan alls (1 Mos 6:6). Han hade därför som avsikt att utöva sin allsmäktiga styrka i form av en fullständigt förödande dom, översvämningen.

I ungefär 120 år varnade Noa, som förstod Guds odödlighetsplan, sina medmänniskor om katastrofen som mänskligheten stod inför om de inte ångrade sin ondska. Naturligtvis finns det direkta paralleller mellan situationen på jorden då, som ledde till domen med den stora floden, och de förhållandena som Jesus förutsade skulle råda på jorden strax innan han återvänder, för att göra slut på de ogudaktiga och föra in Riket. Jesus sade att förhållandena just innan hans återkomst kommer att vara som de lättsinniga och gudlösa tiderna på Noas tid.

Så småningom, efter att den stora majoriteten hade hånat Noas varningar och viftat bort honom som en slags religiös fanatiker, sände Gud en översvämning som dränkte alla utom Noa och hans närmaste familj, åtta personer i allt. Petrus i det Nya testamentet påminner sina läsare om de fruktansvärda farorna med självbelåtenhet (2 Pet. 2:5-9). Gud kommer att fortsätta att döma onda samhällen. Han har gjort det förut och han kommer att göra det igen. Vi har inte råd att tappa greppet om behovet av att fortsätta göra det som Jesus kallade, Guds vilja. För Jesus var det, att göra Guds vilja, nära förbundet med att tro och hjälpa till med att sprida Guds rikes Goda nyheter (evangeliet). Enligt Jesus är det, att "göra Guds vilja," detsamma som att "höra ordet [Guds rike] och göra det." Vi kommer att undersöka den kopplingen mellan Riket och Guds vilja i ett senare kapitel. Gud påtvingar oss inte en tung religion, men hans normer för oss är väldigt höga. Gud är obevekligt emot våld och sexuell orenhet av alla slag. Bibeln är strängt emot alla former av

[1] Redogörelsen kan läsas i Första Moseboken, kapitel 1-6.
[2] Uttrycket "Guds söner" på hebreiska (Job 1:6, 2:1; 38:7; Dan. 3:25) betyder alltid änglar och inte människor. En grekisk version av Gamla testamentet översätter termen i 1 Moseboken 6:2 korrekt till "änglar". Nya testamentet hänvisar till detta katastrofala onda i 2 Petrus 2:4 och Judas 6.

sexuell perversitet, och nutida försök att omdefiniera ordet "äktenskap" utgör exempel på hur långt mänskligheten tänker gå för att trotsa Skaparen.

Jesus varnade mot falska profeter och underrättade oss om att de ska kännas igen på deras "frukter". Där sexuell perversitet av något slag praktiseras, eller lärs ut av religiösa ledare och deras anhängare, kan man vara säker på att de inte representerar Jesus. Vissa ledare har inte bara utövat äktenskapsbrott men föreslagit det som välgörande för sina anhängare. En grupp satte sig inte bara i detta avseende emot Guds vilja, men de rådde också till opposition mot Messias genom att neka behovet av vattendopet.

Trots den fruktansvärda domen som orsakades av översvämningen, så dröjde det inte länge förrän mänskligheten återigen började fylla jorden med ondska. Noas barn hade inte lärt sig läxan av syndafloden. I Babylon, i den anti-religiösa figuren Nimrods land, slog folk ihop sina resurser för att bygga ett monumentalt torn, Babels torn (1 Mos. 11). Detta var en symbol för människans försök att nå upp till himlen. Guds respons var att förhindra ytterligare en katastrof genom att skingra folket i alla riktningar och förvirra deras språk. Detta drag av Gud skingrade den stora faran för mänskligheten som orsakades av den enade världsrörelsen som var i opposition mot Gud.

Sedan började Gud, så att säga, om igen. Han bestämde sig för att, ur den hedniska staden Ur i Babylon, kalla ut ett enda par vars namn har varit kända genom historien som hjältar av sann tro. Gud uppmanade Abram (senare kallad för Abraham) att ge upp allt för Hans sak. Han blev tillsagd att lämna sitt land och sina släktingar, och resa iväg helt och hållet förtröstande på Gud och Hans löften till ett okänt land. Abraham och hans hustru Sara lydde och de är förebilden för oss alla på hur man rätt svarar på evangeliet.[3] Det är meningen att vi ska ha det som Paulus kallade för ”Abrahams tro” (Rom. 4:16). Kristna är definierade som Abrahams andliga barn i det Nya testamentet (Gal. 3:29).

Efter att ha stannat en stund på en plats som heter Haran lämnade Abraham så småningom den staden och reste vidare till landet som vi nu känner som Israel. Det var också känt som Palestinas land. Gud hade bestämt sig för att göra detta land till centrum för hans stora plan. Abraham lovades ett permanent arv i det landet (1 Mos. 13:15; 17:8, etc.). Detta har han ännu inte fått, men han dog fullt förvissad om att han skulle ta emot det vid den framtida uppståndelsen när Jesus återvänder.

Här är det tydliga uttalandet från Bibeln som stöder denna punkt: "I tron dog alla dessa utan att ha fått det som var utlovat" (Hebr. 11:13,39). Skribenten hänvisade till alla de bibliska hjältarna i tron, som trodde på Guds rikes plan.

Kristna är de som följer i Abrahams spår, han som Gud lovade världen till (Rom. 4:12).

[3] Abrahams berättelse börjar i 1 Mos. 12, och kapitel 13, 15 och 17 hanterar särskilt det förbund som Gud gjorde med honom.

Abraham är i Bibeln berömd som "Fadern till alla som tror" (Rom. 4:11,16). Vi upprepar, "Abrahams tro" är en fras som används av Paulus för att beskriva vad sann tro är – i själva verket sann kristendom. Anledningen till denna anknytning till Abraham är helt enkelt denna: Gud lovade att ge Abraham en avkomling som skulle vara Messias, Kristus, Jesus. Samtidigt inkluderade löftet till Abraham en garanti att om Abraham lydde Gud, så skulle han och hans avkomling (Kristus) och avkomlingar (plural, de kristna) ärva hela Israels land och, eftersom Israel skulle vara centrum för det världsomfattande Riket, hela världen. Paulus talade om detta stora löfte till Abraham och hans avkomlingar som "löftet att ärva världen" (Rom. 4:13). Detta är en viktig biblisk fras som öppnar upp för viktiga perspektiv och förståelse för Guds odödlighetsprogram. Arvet av den värld som utlovades till Abraham, "trons fader", är *exakt detsamma som arvet av Riket som utlovades till Jesus och av Jesus till sina efterföljare*. Historien är väldigt enkel. Det kristna evangeliet om Riket, predikat av Jesus, kan inte riktigt förstås utan det Gamla testamentets viktiga information om löftet av landet och den säd som Gud utlovade till Abraham.

Ja, vi skulle helt enkelt kunna beskriva de gudomliga löftena till Abraham som löftet om säd (avkomma) och av mark, land. Utsädet och marken. Konceptet är inte komplicerat. Om du har ett land behöver du en kung för att ansvara för det. Landet behöver en chef. Därför ingår både mark och markägare i Guds hela plan för att etablera Riket på jorden. Löftet till Abraham var att Messias en dag skulle födas i hans släktled och att Messias, efter att ha undervisat och dött och uppstått från döden, skulle ta över världspolitiken genom att härska i sitt Rike. Det kommer att vara ett Rike över landet och över hela jorden. Det är Guds rike som kommer att bli styrt av Hans högsta representant, Jesus Messias. Gud har bestämt sig för att ge landet och världen åt dem som behagar Honom (Jer. 27:5).

Här finns en nyckel till hela den bibliska berättelsen. Det grundläggande faktumet är detta: Löftet om landet utlovat till Abraham, är exakt detsamma som löftet i evangeliet om Guds rike i Nya testamentet. Bakgrunden till evangeliet som Jesus förkunnade var med andra ord budskapet till Abraham att han skulle få besitta landet för evigt. Landet skulle tillhöra Abraham och hans speciella ättling, Messias Jesus. Jesus visste att han var en ättling till Abraham i rakt nedstigande led och att han, Jesus, var den utmärkta ”säd” som skulle uppstå i Israel för att styra i det kommande Riket. Jesus visste att han var den yttersta arvingen till landet och därmed kungen av Guds rike. Han uppmanar andra, genom evangeliet, att vara en del av det Riket i landet. ”Saliga är de ödmjuka, för de ska ärva jorden [landet]” (Matt 5:5). Så markant annorlunda detta är från det hopplöst vaga löftet om ”himlen” för kroppslösa själar som förespråkas i kyrkorna! Inte undra på att många helt tappat lusten för kyrkan. Meningen i det kristna vågspel som kyrkan presenterar har ingen inverkan på dem. De finner utsikterna till okroppslighet i himlen nästan frånstötande, och alldeles säkert tråkig och föga inbjudande.

Bibeln handlar om vem som får "landet", den fråga som nu orsakar så mycket problem i Mellanöstern. Jesus kommer att få landet. Och han kommer att dela den med sina efterföljare när

han kommer tillbaka. Att försöka ta över det nu, eller anstifta politik för att göra så att judar eller araber äger det nu, ligger helt utanför Jesu lära.

Det är förvånansvärt att denna underbara koppling, mellan vad Gud lovade Abraham och vad Han lovar de kristna, inte är allmänt känd i kyrkan. I Skriften står det skrivet för alla att se:

1 Moseboken 28:4:

> Isak sade till sin son Jakob: "Han ska ge Abrahams välsignelse [det som Gud *utlovade till Abraham*] åt dig och dina efterkommande, så att du får inta det land som Gud gav åt Abraham, det land där du nu bor som främling"

Och vad exakt är den utlovade välsignelsen? Låt det Nya testamentet svara: Galaterna 3:14:

> "Så skulle *välsignelsen som Abraham fått* komma till hedningarna i Jesus Kristus, så att vi genom tron skulle få den utlovade anden."

Den välsignelse som utlovades till Abraham är exakt samma välsignelse som utlovas till kristna. Det är det framtida arvet av landet, med andra ord Guds rike.

Detta löfte om landet till Abraham är så avgörande, för att förstå Bibeln och kristendomen, att jag vill att du ska höra hela avsnittet i vilket Gud upprättade sin fasta överenskommelse, ett förbund med Abraham. Det här är verkligen fascinerande ord:

> När Abram var nittionio år uppenbarade sig HERREN för honom och sade: ”Jag är Gud den Allsmäktige. Vandra inför mig och var fullkomlig. Jag ska upprätta mitt förbund mellan mig och dig, och jag ska föröka dig mycket.” Då föll Abram ner på sitt ansikte, och Gud sade till honom: ”Se, detta är mitt förbund med dig: Du ska bli far till många folk. Därför ska du inte mer heta Abram, utan ditt namn ska vara Abraham, för jag har gjort dig till far för många folk. Jag ska göra dig mycket fruktsam och låta folkslag komma från dig, och kungar ska utgå från dig. Och jag ska upprätta mitt förbund mellan mig och dig och dina efterkommande från släkte till släkte, ett evigt förbund. Jag ska vara din Gud och dina efterkommandes Gud. Det land där du bor som främling, hela Kanaans land, ska jag ge åt dig och dina efterkommande som egendom för evigt. Och jag ska vara deras Gud.” Sedan sade Gud till Abraham: ”Du ska hålla mitt förbund, du och dina efterkommande från släkte till släkte. (1 Mos. 17:1-9)

Du kan också vara en del av detta underbara program som lovades Abraham och till sist till Jesus själv.

Även om de flesta judar avvisade Jesu anspråk, så gjorde inte alla det. Jesu anspråk var att han verkligen var den sedan länge utlovade Kristus, Kungen, Guds Son. Vid ett väldigt viktigt tillfälle under Jesu tjänst för Riket, ställde Jesus den mest grundläggande av alla frågor till sin lärjunge

och Apostel Petrus. Jesus ville vara säker på att Petrus förstod vem Jesus var. Jesus lade märke till att vissa människor tänkte olika saker om vem han var. Vissa trodde att han var Johannes Döparen som uppstått eller kanske en av profeterna. Men dessa uppfattningar var helt felaktiga. Därför riktade Jesu sin fråga till Petrus: "Vem säger *du* att jag är?" Petrus gav det enda rätta svaret på denna avgörande fråga. "Du är Messias, den levande Gudens Son." Jesus bekräftade att det var genom övernaturlig uppenbarelse som Petrus förstod att Jesus var Messias - den utvalda avkomling som utlovats till Abraham, arvingen till Riket, frälsaren för alla som vänder sig till honom. Det var på denna klippfasta bekännelse av Petrus som Jesus föreslog att bygga sin sanna församling (Matt 16:16-18).

Hela Bibelns berättelse handlar om landet eller Riket och dess Kung, Jesus Kristus (Messias).

Det är viktigt att inte missa den extrema betydelsen av denna episod när Petrus korrekt identifierade vem Jesus är. Nyckeln är att veta och förstå att Jesus är Kristus, Guds Son. Dessa titlar är kompletterande. De har samma innebörd. Som vi såg så är Jesus Guds Son på grund av det underbara miraklet som blev utfört i Maria, Jesu mor. Var snäll och se tillbaka på detta betydande faktum i kapitel 4.

Senare kyrkliga traditioner förändrade och dolde drastiskt Jesu identitet. Efter Bibelns tid uppstod idén att Människosonen skulle betyda "Gud Sonen", den andra medlemmen av det som de kallade för den Treenige Guden eller Treenigheten. Men Jesus skulle aldrig ha erkänt en så långtgående ändring av hans identitet. Jesus gjorde alltid anspråk på att vara Messias.

Säkerligen gjorde han aldrig anspråk på att vara Gud själv. Han har aldrig någonsin höjt sin egen ställning till den av en oskapad gud. Inte en enda gång sa han någonsin "Jag är Gud". Jesus var alltid underordnad sin Fader, och Jesus reciterade och bekräftade den enda godtagbara trosbekännelsen, Israels trosbekännelse: "Hör, Israel! HERREN vår Gud, HERREN är en." En Herre, inte två eller tre Herrar! Om både Fadern och Sonen är Gud, skulle det givetvis vara två gudar! Jesus skulle ha avfärdat en sådan tro som farlig hedendom. Jesus var enig med en judisk skriftlärd om att trosbekännelsen som gavs till Israel var det viktigaste för att tillbe Gud "i ande och sanning "(Joh. 4:24). Jesus trodde uppenbarligen på den främsta trosbekännelsen av Israel och Bibeln. Det ska naturligtvis hans efterföljare också göra. Jesu trosbekännelse som antecknats i Markus 12:28-34 är den kristna trosbekännelsen, och han skulle ha varit förbryllad och upprörd av de senare teorierna om Gud, som ingen jude kommer att acceptera idag. Och naturligtvis de miljarder av muslimer på jorden som också avvisar tron på den Treenige Guden som har utvecklats efter att Bibeln skrevs.

Denna fråga om vem Gud är, är ingen mindre fråga. Ungefär tre miljarder religiösa människor på jorden, som hävdar sig vara monoteister[4], kan inte komma överens om deras definition av Gud. Det skulle vara oerhört värdefullt att återigen förkunna Jesu tro på att Gud Fadern är "den ende

[4] Troende på att Gud är en enda.

sanne Guden" (Joh. 17:3). Det var sannerligen Jesu trosbekännelse och borde leda till vår största respekt.

Detta enormt betydande faktum - om den senare uppfinningen av en ny ställning för Jesus som han själv inte skulle ha erkänt - har inte berättats för dig i kyrkan. Faktum är att om någon av kyrkans medlemmar ställer frågor om det mycket senare påståendet, om att det viktiga är att veta att Jesus ÄR Gud, då kommer frågeställaren sannolikt att betraktas som en förrädare till Jesus! Vilket naturligtvis inte är sant, eftersom en frågeställare som frågar vem Jesus är bara uppmärksammar Jesu egna beskrivning av vem han verkligen är. Han borde veta. Han gjorde aldrig någonsin anspråk på att vara någon annan än Messias, *Guds Son*. Alla söner är underordnade sina fäder som producerade dem. En son kan omöjligen vara i samma ålder som sin far. Och eftersom Bibeln berättar för oss att Jesus var Guds *frambringade* Son, så bekräftar detta bara vad som redan är ganska självklart, att Jesus frambringades till existens av sin Fader. Detta är vad ordet avla betyder, som vilken ordbok som helst på engelska, grekiska eller hebreiska, kan upplysa om. Ja, "att avla" betyder att bli far till någon för att frambringa den personen till existens. Jesus blev frambringad till existens som Guds Son i Marias livmoder. Detta är vad Lukas 1:35 säger. När den värdefulla texten får en comeback så kommer den att upphäva en massa traditionell undervisning om Jesus, som har accepterats blint och okritiskt som "tradition".

Att då säga som kyrkorna vanligtvis gör, att Sonen inte hade någon början, det är att säga emot Bibeln. Ordet "avla" har i så fall förlorat all sin betydelse. Texterna som talar om Jesus som Guds enfödde Son - dvs frambringad till existens - har skickligt uteslutits av kyrkor. Deras uppenbara betydelse har utplånats. Och en falsk tradition, att Jesus *alltid* har varit Sonen och inte haft någon början, har satts in istället. Detta är destruktivt för Guds plan att rädda mänskligheten genom en syndfri *människa*, den utnämnda medlaren mellan den ende Guden och oss själva. Paulus sa detta mycket tydligt: "Gud är en, och en är medlare mellan Gud och människor: människan Kristus Jesus" (1 Tim 2:5). Är denna undervisning för svår att förstå?

Lika viktigt, i denna fråga om Jesu identitet, är det löfte som gavs till Abraham om en kommande "säd" eller avkomling som skulle framträda på historiens scen och slutligen styra landet och världen. Det är naturligtvis viktigt att vi identifierar den säden och erkänner honom som den rättsliga och biologiska avkomlingen till Abraham. Alla andra kandidater skulle vara bedragare. Abraham blev inte lovad att "Gud" skulle vara hans säd och arvinge. Gud är inte en skapad varelse. Gud har alltid funnits.

Guds Son, Messias, är bestämt en medlem av den mänskliga rasen. En modern ledare för ett stort kyrkosamfund sa att "Maria bytte Guds blöjor." En annan sa att "Gud kom till Maria och frågade: "Snälla, skulle du vilja vara min mamma?" Bibelns skribenter skulle ha avvisat sådana idéer som nonsens. Gud var aldrig en baby! Gud är inte en människa. Han är Gud och han ensam är odödlig (1 Tim. 6:16). Gud kan därför inte dö, och Bibeln säger att Guds Son, Jesus, dog. Hela poängen om Messias är att han är en medlem av den mänskliga rasen. Och det är viktigt att Guds Son *dog*. Annars finns det inget offer för synden.

Om Jesus är Gud, och Gud är odödlig (1 Tim. 6:16), då kan Jesus inte ha dött. Då finns det inget offer för mänsklighetens synder. Om Fadern är Gud, som det anges tusentals gånger i Bibeln, så kan inte även Sonen vara Gud. För det skulle bli två gudar. Bibeln varnar för varje avvikelse från sanningen om att det bara finns En Enda Gud.

Medan Fadern var i himlen, kom Guds Son till existens på jorden och undervisade på jorden. Om båda är Gud, då handlar det om två gudar. Se bara på några av de fruktansvärt förvirrade uttalandena som framförs på webbplatser om vem Gud är: "Gud är en Person... tre Personer, och ändå bara en Gud." Logiskt sett är det nonsens att föreslå att Gud är en Person och tre Personer! Tre 'x' är inte lika med ett 'x'.

I den nuvarande kyrkan lärs medlemmarna att de, för att bli frälsta, *måste* tro att Gud är tre i en. Men predikningar förkunnar inte vad det betyder. Det är bara att tro på, baserat på den hårdhänta stela undervisningen i "kyrkan".

Jean Calvin, reformatorn, godkände faktiskt domen, som var bränning på bål, på en ung teolog som vågade ifrågasätta treenigheten.

De flera århundranden långa tvister som plågade kyrkan över vem Jesus var i förhållande till sin Fader är sorgliga minnesmonument över de fruktansvärda resultat som kom av att de övergav Jesu hebreiska trosbekännelse. Under tiden visste miljoner judar och muslimer bättre. De visste att Gud är En och En Enda. Bestämt inte tre. Och som många teologer vet, så vet den genomsnittlige kyrkobesökaren inte vad som kan göras åt den mystiska idén om att Gud är en och tre. Men, ve den som ifrågasätter den dogmen! Han eller hon kommer sannolikt att bli utsparkad ur gemenskapen!

Tack och lov finns det i vår tid tillräckligt med litteratur från förstklassiga forskare som har uppmärksammat det faktum att kyrkan under nästan 2000 år har främjat en trosbekännelse som strider mot Jesu tro.

Att säga att Evas och Abrahams säd faktiskt skulle bli Gud skulle få hela löftet till Abraham att förlora sin mening. Abraham såg fram emot att Messias skulle födas som en av hans avkomlingar. Maria blev havande med den kungliga ättlingen vid ett givet (förutbestämt) ögonblick i historien. Den säden var sannerligen Guds Son (absolut inte "Gud Sonen"!), eftersom Gud var ansvarig för hans existens som började i hans mors livmoder (precis som alla andra människor har sitt ursprung i sina mödrar). Maria fungerade inte som en slags "ledning" eller kanal genom vilken en *redan existerande* "Guds Son" passerade och flyttade från ett andligt liv till en mänsklig existens. Den typen av idé hör hemma i hedniska religioner. Det påminner oss om hedniska begrepp som "reinkarnation". Det skulle vara en slags metamorfos och inte en födsel överhuvudtaget.

Du kan inte vara mänsklig om du är före-mänsklig. Vi är vad vi är enligt vårt ursprung. Och Guds Son Jesu ursprung var i Marias livmoder. Han blev frambringad till existens i sin mors livmoder. Han är början på Guds nya och slutliga skapelse. Adam misslyckades men Jesus lyckades och vi är alla kallade till att följa honom och få evigt liv.

Matteus skrev ett helt avsnitt i början av sitt evangelium om "Jesu *ursprung*" (Matt. 1:1,18, det grekiska ordet för ursprung är "genesis"),[5] och kyrkor har ersatt det med en helt annan historia genom att säga att Guds Son inte hade någon början!

Det var till den här utlovade kungliga avkomlingens ankomst som Abraham såg fram emot med sådan entusiasm. Abraham dog utan att ha mottagit löftet om permanent äganderätt av landet som Gud hade garanterat honom. Han dog blickandes framemot sin utlovade avkomling, Jesus, med stor glädje och förväntan för framtiden. Abraham dog i den orubbliga tron på att det Gud hade lovat skulle ske i sinom tid. Att tro att det som Gud har sagt är sant och en dag kommer att bli verklighet, är trons väsen. Det finns en stor nyckelvers i 1 Moseboken 15:6 som tillkännager att ”Abraham trodde på Gud och därför räknades han som rättfärdig”. Paulus citerade den versen tre gånger i det Nya testamentet (Rom. 4:3,9; Gal. 3:6). Jakob citerade det också (Jak. 2:23). Tro är helt enkelt att tro på vad Gud har sagt - att tro på att det är sant och att leva på grundval av dessa löften. I Nya testamentet koncentreras tron på att tro på vad Jesus sade och att leva i enlighet med dessa löften. Det som Jesus lovade var i sig självt en bekräftelse på Guds löften till Abraham (Rom. 15:8). Nyckeln här kommer av att få veta vad det är som Gud har lovat. Det är mycket problematiskt att hitta på sina *egna* idéer om Guds vilja och löften. Att tro på våra egna teorier om vad Gud bör eller kan göra är farligt. Att fantisera ihop vår egen metod för att uppnå det eviga livet är riskabelt. Sann tro bygger på Skriftens ord. Och nu när Guds Son har kommit så bygger tron på förbundet, på Jesu ord om Riket och på de ord av Jesu utvalda budbärare som skrev Skriften till oss alla.

Människans misslyckande ända från mänsklighetens gryning har varit hennes villighet att hellre tro på Djävulens lögner än sanningen som Gud har berättat för henne. Att vända den tragedin, som är orsaken till alla våra problem, betyder att noggrant börja lyssna på och beakta den nye Adam, Jesus, och hans representanter.

All sann tro vilar på de nedtecknade orden om den historiske Jesus, sammanfattade i hans evangelium om Riket. Den frasen sammanfattar hela den bibliska historien. Det hela handlar om Riket, om vem som "får landet". Det är uppenbarligen just denna fråga som människor i Mellanöstern och på andra håll oupphörligt strider om idag. Lösningen på problemet ges till oss i Bibeln. Jesus får landet. Han är Messias och han lovade sina efterföljare av alla nationer att om de är ödmjuka så "kommer de att ärva landet" (Matt. 5:5). Det är också det som Abraham såg fram emot.

[5] Några grekiska manuskript var korrumperade genom att ersätta med ordet "gennesis" (med två n) för att undvika den tydligare termen "genesis" (med ett n).

Det löftet om landet/Riket är givetvis Guds stora löfte till Abraham, bekräftat av den som är föremål för alla löftena, Jesus, Messias. En annan nyckelfigur i dramat som utspelar sig om Riket är den berömde kung David. Han förstod mycket väl den enormt viktiga roll han hade blivit utvald att uppfylla i det messianska Rikets odödlighetsprogram. Guds hela verksamhet i historien fick en ännu större klarhet när profeten Natan förklarade Guds avsikter för Davids kungliga hushåll och dynasti. Den delen av vår historia hör till nästa kapitel.

Kapitel 7, Kung David: En Annan Stor Person i Rikets Historia

Omkring 1000 år efter Abraham, uppstod det en annan större händelse i Guds utvecklande plan för odödligheten och Riket. Det var när Gud skulle välja ut en kung bland juden Ishais åtta söner. Gud valde hans yngste son, David, den med rödaktig hy och vackra ögon. Hans bröder tyckte att han var den minst lämpliga kandidaten till kunglig tjänst som kung av Israel. Men som Bibeln påminner oss så ser Gud till hjärtat och inte till det yttre. Gud letade efter någon vars lojalitet mot Rikets program skulle vara fast och bestämt. Detta innebar inte att David inte gjorde några allvarliga misstag under sin trosresa. Men uppriktig ånger tog honom tillbaka på rätt spår. Han var djupt förkrossad över sin synd och han dog efter ett långt liv, och liksom Abraham dog han fullt förvissad om Guds rikes plan utan att ha sett uppfyllandet av det stora löftet om det kommande Riket.

Vi börjar med utväljandet av kung David. Vi har här en bild, inte bara av David men, i princip av alla kristna som lierar sig med det messianska programmet som ska förverkligas i Kristus som är Davids ättling eller "säd" (Matt. 1:1). I det Nya testamentet sägs kristna vara smorda för att de har fått Guds heliga ande som en smörjelse. Den anden är i våra hjärtan (2 Kor. 1:22). Den heliga anden i Bibeln är Guds operativa närvaro och kraft. Det är Gud och (alltsedan Nya testamentets tider även) Jesus som personligen sträcker ut sig till oss. Anden är också Kristi sinne (1 Kor. 2:16). Anden är en försmak av den odödlighet som kommer att ges till de troende när Jesus kommer tillbaka. För nuvarande tar de kristna, de som lyder Jesus (Apg. 5:32; Hebr. 5:9), emot anden som en förhandssmörjelse inför det framtida Riket. Anden fås genom att tro på evangeliet (Gal 3:2).[1] Kristna sägs bli "födda av anden" (Joh. 3:5) eller födda genom ordet, evangeliet (1 Pet. 1:23; Jak. 1:18; Gal. 4:28-29).

Jag tycker väldigt mycket om den här historien med utväljandet av David till det kungliga ämbetet. Vi ser Guds arbete med att välja ut denna berömda förfadern till Jesus, David, den berömda psalmisten och konungen. Låt Bibeln själv berätta historien:

> HERREN sade till Samuel: ”Hur länge tänker du sörja över Saul? Jag har förkastat honom som kung över Israel. Fyll ditt horn med olja och ge dig av. Jag ska sända dig till betlehemiten Ishai, för jag har utsett en av hans söner åt mig till kung.” Samuel svarade: ”Hur ska jag kunna gå dit? Om Saul får höra det dödar han mig.” HERREN svarade: ”Ta med dig en kviga och säg: Jag har kommit för att offra åt HERREN. Sedan ska du bjuda in Ishai till offret, och då ska jag låta dig veta vad du ska göra så att du smörjer åt mig den jag visar dig.” Samuel gjorde som HERREN

[1] Beviset för anden visar sig genom en förståelse av evangelium och sanning. Att lära ut att det verkliga beviset på anden är att "tala i tungor" är en katastrofal avvikelse från Bibeln.

> sade och kom till Betlehem. Men de äldste i staden blev förskräckta när de mötte honom och frågade: ”Kommer du med frid?” Han svarade: ”Ja, med frid. Jag har kommit för att offra åt HERREN. Helga er och kom med mig till offret.” Och han helgade Ishai och hans söner och bjöd dem till offret. När de kom dit och han fick se Eliab, tänkte han: ”Det är säkert HERRENS smorde som står här inför HERREN.” Men HERREN sade till Samuel: ”Se inte på hans yttre och hans resliga gestalt. Jag har förkastat honom, för det går inte efter vad en människa ser. En människa ser det som är för ögonen, men HERREN ser till hjärtat.” Då kallade Ishai på Abinadab och lät honom gå fram inför Samuel. Men Samuel sade: ”HERREN har inte utvalt honom heller.” Då lät Ishai sin son Shamma gå fram, men Samuel sade: ”HERREN har inte utvalt honom heller.” På så sätt lät Ishai sju av sina söner gå fram inför Samuel. Men Samuel sade till Ishai: ”HERREN har inte utvalt någon av dem.” Och han frågade honom: ”Är det här alla pojkar du har?” Han svarade: ”Den yngste är kvar, men han vaktar fåren.” Då sade Samuel till Ishai: ”Sänd bud och hämta honom, för vi sätter oss inte förrän han kommer hit.” Ishai sände då bud och hämtade David. Han hade röda kinder och vackra ögon och såg bra ut. ”Gå fram och smörj honom”, sade HERREN, ”för han är det.” Då tog Samuel sitt oljehorn och smorde honom mitt ibland hans bröder. Och HERRENS Ande kom över David från den dagen och framöver. Sedan bröt Samuel upp och gick till Rama. (1 Sam.16:1-13)

Bakgrunden till denna kungliga utnämning av David är av allra största betydelse. Som du kommer ihåg så hade Abraham blivit lovad säden och marken, en ättling och ett land eller rike, som han skulle ärva permanent. Löftena till Abraham bestod av en geografisk plats och en prins. Abraham var, på grund av sitt korrekta gensvar av lydnad och tro, garanterad avkomma, välstånd och egendom. Med löftet om landet som nu var fast etablerat enligt villkoren i Abrahams förbund, bestämde Gud sig för att ordna med en kung, ett kungligt hushåll, som börjar med David. Du kan inte ha ett land utan en prins eller kung för att övervaka det. David blev smord som kung och var därför en messias (en smord), men Gud lovade honom en ättling som skulle vara den *ultimata* utlovade säden, Jesus *Messias*, Guds unika Son.

Det är förbluffande att den sanna kristna historien inte verklighetstroget lärs ut i skolorna i de länder som kallar sig kristna. Vår verkliga historia och våra rötter finns inte i det land vi föddes, men i vårt andliga, bibliska arv. Amerikaner talar ofta om sitt så kallade jude-kristna arv, men de säger ingenting om Abrahams och Davids förbund som utgör ryggraden i Guds handlingssätt med de troende.

Kristna är först och främst medlemmar av det kungliga hushållet av Juda. Medlemmarna av den nytestamentliga församlingen har titeln "Guds Israel" (Gal. 6:16). Vi kallas också de "sant omskurna" vilket betyder de sanna andliga "judarna" (Fil. 3:3). Vi är andliga bröder och systrar till juden Jesus. I våra pass står det egentligen "Guds rike". Våra "födelsecertifikat" talar om "pånyttfödelse", att vi blivit födda på nytt till kung Jesus kungliga familj. Våra relationer är inte

först och främst med våra fysiska släktingar eller vårt födelseland, men med de internationella släktingarna till Jesus. Jesus gjorde detta underbara yttrande: "Vem är min mor och far och syskon? De som hör Guds ord - Guds evangelium - och handlar efter det" (se Lukas 8:21). Att höra Guds ord definieras som "att göra Guds vilja." "Den som gör Guds vilja är min bror och min syster och min mor." (Mark. 3:35; Matt.12:50).

Missa inte denna viktiga detalj: att höra evangeliet så som Jesus predikade det och att göra Guds vilja är nära relaterat. Det är en nyckel till att förstå den kristna tron.

Jesus omdefinierar familjen till ett internationellt broderskap av troende på, och lärjungar till, Messias. Han avsåg sin internationella församling att vara som en miniatyrbild av Guds framtida rike. Kärlek och medkänsla skulle vara kännetecknet för den kristna församlingen (Joh. 13:35). Men för närvarande har idealet om kärlek inte uppfyllts bland de troende. De kristnas "kännemärke" har tappats bort. Internationella krig har förekommit där de troende har dödat varandra till stöd för sina ursprungsländer. Skulle Jesus ha tagit andras liv i internationella krig? Eller var han en ambassadör för ett främmande Rike och utformade ställningstagandet för sina efterföljare också? David diskvalificerades från att bygga templet därför att han hade spillt blod (1 Krön. 28:3).

Paulus var mycket bedrövad över judarnas, hans naturliga släktingars och vänners storskaliga förkastande av Jesus. Han klargjorde tydligt att Gud inte helt och permanent hade gett upp dem, men medan de förkastade Jesus som sin Messias så var de "evangeliets fiender" och behövde bli ympade tillbaka till deras egna olivträd (se Rom. kap.11). Paulus erkände naturligtvis att judarna på hans tid "hade en iver för Gud, men utan kunskap" (Rom 10:2). (Detta är en fara för oss alla.) De "utförde religion" på sina egna villkor men var inte villiga att underkasta sig villkoren i det Nya förbundet som invigdes av Jesu blod, Rikets stora förbund (Lukas 22:28-30).[2] Paulus judiska landsmän saknade inte entusiasm för Gud och religion, men de hade inte accepterat den enda religion som i slutändan räknas - tron på Jesus som Messias som redan har kommit och ska komma igen - som kom med det frälsande budskapet, evangeliet om Riket.

Denna sanning om kristen identitet är funnet i den föredömlige Abraham, lika mycket som det är funnet i Davids liv och exempel. Abraham var en föredömlig troende som trodde på Jesus och evangeliet om Guds rike. Han kallas därför med rätta, far till Nya testamentets trofasta (Rom. 4:16). I samma vers kallas kristen tro för "Abrahams tro". Paulus noterade att evangeliet hade predikats i förväg till Abraham (Gal. 3:8). Abraham var bekant med Riket och om Jesus, och såg med entusiasm framemot Jesu födelse och den senare ankomsten av Riket vid Jesu återkomst.

När vi fortsätter för att se hur Gud gjorde ett kungligt förbund med David, måste vi påminna oss om Davids förfader Abraham, som var Davids förebild och föredöme. Abraham blev, liksom alla Jesu efterföljare, ombedd att bryta band med allt som var närmast och kärast. Han blev ombedd att

[2] Lukas 22:28-30 uppger att Jesus "överlämnade" Riket till sina efterföljare. Riket är evangeliets kärna och därför också det Nya förbundets.

lyda Gud genom att lämna sitt hemland och sin far och mor och släktingar. Han skulle därefter gå vidare till landet med löftena, det utlovade landet. Han levde där i det utlovade landet som en bofast främling, som en slags "Green Card" person. Han var alltså i själva verket en utlänning i det land som faktiskt tillhörde honom genom löftet. Men han ägde inte det ännu, eftersom Jesus Messias, Abrahams säd, ännu inte hade fötts. Vänligen se den viktiga informationen i Hebreerna:

> I tron lydde Abraham när han blev kallad att dra ut till ett land som han skulle få i arv, och han gav sig i väg utan att veta vart han skulle komma. I tron levde han i löfteslandet som i ett främmande land. Han bodde i tält med Isak och Jakob som var medarvingar till samma löfte (Hebr.11:8-9).

Den kungliga delen i löftet till Abraham gavs en rikare mening genom kung Davids framträdande. Guds underbara bindande avtal med David, hans förbund med David, beskrivs så underbart med Bibelns ord att jag vill att du ska höra det direkt ifrån Skriften. Här är det kända mötet med profeten Natan och kung David. Du kommer lätt att förstå hur det stora odödlighetsprogrammet avanceras genom denna nästa fas i Guds utvecklande verksamhet i historien. Detta är inte bara Davids historia. Det är din om du börjar ta Jesu mål och anspråk på allvar, om du vill vara en del av det stora odödlighetsprogrammet.

Vi börjar berättelsen i 2 Samuel 7:

> När kungen nu satt i sitt hus och HERREN hade gett honom ro från alla hans fiender runt omkring, sade han till profeten Natan: ”Här bor jag i ett hus av cederträ, medan Guds ark bor i ett tält.” Natan sade till kungen: ”Gå och gör allt som ligger på ditt hjärta, för HERREN är med dig.” Men den natten kom HERRENS ord till Natan: ”Gå och säg till min tjänare David: Så säger HERREN: Skulle du bygga mig ett hus att bo i? Jag har inte bott i något hus från den dag jag förde Israels barn upp ur Egypten ända till i dag, utan jag har flyttat omkring i ett tält, i ett tabernakel. Har jag någonsin där jag flyttat omkring med alla Israels barn talat och sagt så till någon enda av Israels stammar, någon som jag satt till herde för mitt folk Israel: Varför har ni inte byggt mig ett hus av cederträ? Nu ska du säga så till min tjänare David: Så säger den Allsmäktige HERREN: Det var jag som hämtade dig från betesmarken där du följde fåren, till att bli furste över mitt folk Israel. Jag har varit med dig på alla dina vägar och utrotat alla dina fiender för dig, och jag ska göra dig ett stort namn, som de största namnen på jorden. Jag ska bereda en plats åt mitt folk Israel och plantera det så att det får bo kvar och inte oroas mer. Onda människor ska inte förtrycka det mer som förr, sedan tiden då jag satte domare över mitt folk Israel. Jag ska låta dig få ro från alla dina fiender. Nu förkunnar HERREN för dig att HERREN ska bygga ett hus åt dig. När din tid är slut och du vilar hos dina fäder ska jag efter dig upphöja din avkomling som ska utgå ur ditt liv, och jag ska befästa hans kungadöme. Han ska bygga ett hus åt mitt namn, och jag ska befästa hans kungatron för evigt. Jag ska vara hans far och han ska vara min son. Gör han något orättfärdigt ska jag straffa honom med människors ris och med plågor som drabbar

> människors barn. Men min nåd ska inte vika från honom, så som jag lät den vika från Saul, som jag lät vika för dig. Ditt hus och ditt kungadöme ska bestå inför mig till evig tid. Din tron ska vara befäst för evig tid." Alla dessa ord och hela denna uppenbarelse talade Natan till David. (2 Sam.7:1-17).

Davids reaktion på dessa underbara löften om hans egen framtid, hans efterkommandes och världens är som följande. David visste att Jesu ankomst skulle vara den ultimata uppfyllelsen av förbundet som Gud stiftade med honom. (Det var bara en partiell [delvis] uppfyllelse i Davids son Salomos liv.) Förbundet med David skulle vara mittpunkten för Guds stora kontrakt för mänskligheten, vilket resulterar i fred och välstånd för alla nationer som lyder Jesus. David förstod den stora betydelsen av Guds nådiga handlande med honom och hans familj:

> Då gick kung David in och satte sig inför HERRENS ansikte och sade: "Vem är jag, O, Suveräne HERRE, och vad är mitt hus, eftersom du har fört mig ända hit? Och ändå var det för lite i dina ögon, O, Suveräne HERRE. Nu har du också talat om din tjänares hus i framtiden, och detta till undervisning för människorna, O, Suveräne HERRE. [3] Vad ska David säga mera till dig? Du känner din tjänare, Suveräne HERRE. För ditt ords skull och efter ditt hjärta har du gjort allt detta stora och gjort det känt för din tjänare. Därför är du stor, O, Suveräne HERRE, för ingen är som du, och det finns ingen annan Gud än du efter allt vi har hört med våra öron. [Observera att Davids trosbekännelse var precis som Jesus - tron på en Person som Gud, absolut inte två eller tre!]
>
> Finns det något enda folk på jorden som ditt folk Israel, det som Gud själv kom och friköpte åt sig som sitt eget, för att göra sitt namn känt? Du har gjort storverk för dem och förunderliga ting för ditt land och inför ögonen på ditt folk som du friköpt från Egypten, från hednafolken och deras gudar. Du har gjort ditt folk Israel till ditt folk för evig tid, och du, O, Suveräne HERRE, har blivit deras Gud. Så uppfyll nu, min HERRE och Gud, för evigt det ord du har talat om din tjänare och om hans hus. Gör som du har lovat. Då ska ditt namn upphöjas för evigt och man ska säga: Härskarornas HERRE är Gud över Israel. Så ska din tjänare Davids hus bestå inför dig.
>
> För du, Härskarornas HERRE, Israels Gud, har uppenbarat för din tjänare och sagt: Jag ska bygga dig ett hus. Därför har din tjänare funnit frimodighet att be denna bön till dig. Och nu, Allsmäktige Gud, du är Gud, och dina ord är sanning, och du har lovat din tjänare detta goda. Var nu god och välsigna din tjänares hus så att det blir kvar inför dig för evigt. För du, O, Suveräne HERRE, har talat, och genom din välsignelse ska din tjänares hus bli välsignat för evigt." (2 Sam.7:18-29).

[3] Denna fras betyder förmodligen snarare: "Och detta är stadgan för mänsklighetens historia." För en fullständigare redogörelse för Davids förbund, se min *Our Fathers Who Aren't in Heaven: The Forgotten Christianity of Jesus the Jew*, särskilt kapitel 6.

Med denna underbara uppenbarelse från Gud till David blev Rikets drama i Bibeln ännu tydligare. Alla bitar i den utvecklande planen passade ihop. Kvar fanns bara Jesu Messias ankomst, frambringad till existens som Guds Son i Maria genom övernaturlig alstring (Luk. 1:35).

David somnade in i döden utan att ha fått ta emot löftena (Apg.13:36), men skriver i många av sina psalmer om dem[4] och världens framtid. Så småningom "somnade han in i döden" som han också skrev om (Ps. 13:4). Han visste att "ingen i graven prisade eller berömde Gud" (Ps. 6:5; 115:17). Men han dog full av hopp och tro på den framtida Messias och Riket. Ditt hopp kan bli som Davids, som det uttrycktes så vackert:

> Dessa är Davids sista ord. Så säger David, Ishais son, så säger mannen som upphöjdes högt, Jakobs Guds smorde, Israels ljuvlige sångare: HERRENS ande har talat genom mig, hans ord är på min tunga. Israels Gud har talat, Israels klippa har sagt till mig: ”Den som regerar över människor i rättfärdighet, den som regerar i vördnad för Gud, han är som morgonens ljus när solen går upp, en morgon utan moln då jorden grönskar av solsken efter regn.” Är det inte så med mitt hus inför Gud? Han har slutit ett evigt förbund med mig, ordnat och tryggat i allt. All min frälsning och allt jag begär låter han växa fram. (2 Sam. 23:1-5).

Nya testamentet visar att Natans profetia om Davids framtida son inte nådde sin höjdpunkt i Salomo som misslyckades fruktansvärt som kung. Profetian hade sin verkliga, slutliga uppfyllelse i Jesus Kristus. Det Nya testamentet tillämpar profetian i 2 Samuel 7:14, om Davids efterföljare, på Jesus som Messias. "Jag ska vara hans far och han ska vara min son" som Gud hade lovat David. Hebréerna 1:5 berättar för oss att Jesus var föremålet för denna profetia. Den versen citerar orden i förbundet med David och tillämpar den på Jesus. Genom att den citerar Psalm 2:7 bekräftar den också frambringandet till existens av Sonens tillkomst.

Och så, för några 2000 år sedan, blev Messias Jesus född av Gud i Marias livmoder (Luk. 1:35). Och lägg särskilt märke till Matteus 1:20 där det i grekiskan står "*det som är fött i dig är av helig ande*." Matteus har i detalj beskrivit den *genesis* [*ursprunget, ö.a*] (Matt. 1:18) av Messias Jesus, son till Abraham och David (Matt. 1:1). Det viktiga ordet "genesis" påminner oss om att Guds Son hade en bestämd början på sin existens. Det skulle vara mycket falskt att säga att han alltid har funnits. Någon äldre än David hade inte kunnat vara Davids ättling.

Guds Sons tillkomst var sannerligen ett enastående mirakel. Ingen annan person hade fötts av en kvinna utan samarbete av en mänsklig far. Hade du frågat Jesus om hans far skulle han ha svarat: "Gud är min far."

[4] Se särskilt Psalmerna 2, 21, 96-100, där "Herren regerar" är en profetia av det framtida Riket, när Herren börjar regera. Se även Psalmerna 72, 89.

Detta gör Jesus helt unik, helt i sin egen klass. Han var inte "bara en god människa"! Inte heller valdes han till att vara Guds Son någon gång under sin karriär. Han skapades i Maria som Guds Son. Ingen människa är hans jämlike och det finns ingen annan Frälsare än honom. Han är den perfekta förebilden för vad det betyder när en människa har ett förtroligt förhållande med Fadern, Skaparen. Gud önskar att vara nära relaterad till sina varelser och Han var överlägset aktiv i, den perfekta varelsen, Jesu liv.

Satan försöker göra en nonsenshistoria av Jesu ställning som Guds Son genom att säga att en människa inte kunde göra anspråk på det som Jesus hävdade, eller göra det som Jesus gjorde! Men det är att förneka Guds fullständiga rätt att producera en mänsklig person av hög rang och värdighet, värdig hyllningen för honom som Messias, inte som Gud. Nya testamentets ord för dyrkan som *endast Gud* ska ha, tillämpas aldrig på Jesus - inte en enda gång.[5] Jesus blev hyllad som Messias.

Jesus var intensivt och passionerat angelägen om Guds stora förbund med Abraham och David, hans förfäder. Inte konstigt att Jesus arbetade oförtröttligt med uppgiften att förkunna evangeliet om Riket (Luk. 4:43) som var de Goda nyheterna om Guds stora plan i uppfyllandet av Hans förbund med Abraham, David och naturligtvis med Jesus själv som höjdpunkten i hela det underbara bibliska dramat.

[5] "Det finns ingen förekomst av *latreuein* [att dyrka som Gud] som har Kristus som föremål" (Arthur Wainwright, *The Trinity in the New Testament*, s. 103).

Kapitel 8, Den Sanne Guden, den Sanne Messias och Odödlighetens Dyrbara Frö

För det första, så handlar kristendom om att förstå Guds stora plan med Riket och odödlighet för mänskligheten, och att förstå att Jesus är den mänskliga Messias, Guds Son. Gud utför denna plan genom Jesus Messias. Kristen tro handlar om att agera utifrån den kunskapen. Det handlar om att fokusera på Rikets program. Om att behandla kunskapen om Rikets evangelium som en ovärderlig skatt (Matt. 13:44). Om att förstå vad Abrahams, Isaks, Jakobs och Jesus allsmäktige Gud utarbetar i historien. Om att samarbeta med det gudomliga programmet. Och om möjligt, att arbeta för Guds rikes sak. Allt detta innebär att man känner till mänsklighetens öde och meningen med mänskligt liv. Att leva för evigt, istället för att dö för evigt. Valet är vårt.

Det handlar om att inse att vi inte har gjort vad vi borde ha gjort, att vi har varit slarviga med Bibeln och att vi borde "ångra" våra ogudaktiga beteenden och idéer, och sträva efter att ha Kristi sinne som är detsamma som att ha Guds ande eller sinne. Omvändelse betyder att "tänka om," och få en ny inriktning i livet och på dess mening, i ljuset av sanningen som finns i Skrifterna. Det innebär att lära sig att tänka som Jesus och handla som Jesus. Jesus råder oss att leva "av varje ord som utgår från Guds mun" (Matt. 4:4). Guds slutliga budskap, evangeliet om Riket, stod i fokus för hela Jesu tjänst och för hela Paulus tjänst.

Att rätta sig efter Jesu ord är nyckeln till den kristna tron. Ändå har allmänheten presenterats för en Jesus som egentligen inte predikade evangeliet! Detta katastrofala misstag har uppnåtts på olika sätt.

Det finns en katastrofal lära som undervisas av några kyrkosamfund, som säger att evangeliet som Jesus predikade inte är till för oss, men bara till judar! Denna mycket konstiga uppfattning skulle upphäva Jesu läror och skilja honom från det frälsande evangeliet. Det bestrider bestämt mot det stora uppdraget genom vilket Jesus befallde sitt eget evangelium om Riket att bli förkunnat till alla nationer utan några åtskillnader. Alla avvikelser från Jesu tydliga befallning angående evangeliet bör bestämt avvisas, och varningarna från 2 Joh. 7-9; 1 Tim. 6:3 och Hebr. 2:1-3 bör tas på största allvar. Paulus kunde inte ha gjort evangeliet tydligare. Hela hans karriär tillägnades åt att predika det enda evangeliet om Riket, vilket naturligtvis är *identiskt* med nådens evangelium (Apg. 20:24-25). Paulus följde Jesus lydigt.[1]

Vi uppmanas till att tänka och vara som Jesus, och Jesus var det perfekta exemplet på någon som tänker och handlar som Gud. Men naturligtvis var han inte själv Gud. Då skulle det bli två Gudar. Du kan inte säga: Fadern är Gud, Jesus är Gud, det är en Gud! För det är det inte och det tror jag

[1] "Det är uppenbart att predikan för nådens evangelium är identisk med predikan för Riket. Att förkunna Riket är detsamma som att vittna om Guds nåds evangelium" (F.F. Bruce, *Commentary on the Greek Text of Acts*, s. 379, 380). s. 379, 380).

att alla förstår, men kyrklig tradition är väldigt hotfull och ibland har troende blivit skrämda till att tro på omöjliga saker - till exempel att både Fadern och Jesus är Gud och att det är en Gud! Detta ger ingen mening. Det är nonsens. Och här är några andra saker att tänka på: Gud kan inte dö. Jesus dog. Gud kan inte frestas. Jesus blev frestad. Gud sover aldrig. Jesus föll i sömn. Gud är inte en människa. Jesus är en människa.

Och det mest utmärkande av allt, Jesus citerade Israels judiska trosbekännelse som bestämt begränsade Gud till en enda gudomlig Person (biblisk unitarism), och tillät aldrig någon att tro att Gud på något mystiskt sätt var tre och ändå en. Eller två i en, vilket också skulle vara ett brott mot befallningen om att vi ska tro att Gud är en enda Person, Jesu Fader. Lyssna på Paulus tydliga tillkännagivande: "För oss finns det bara en Gud, Fadern" (se 1 Kor. 8:4-6). Det är den kristna trosbekännelsen. Paulus har just diskuterat det faktum att i hedniska religioner så finns det många så kallade gudar och herrar. Men för oss kristna så är det att tro på mer än en Gud omöjligt. Kristna skulle vara hängivna denna trosbekännelse som Jesus älskade (Mark. 12:28-34).

I 1 Korintierna 8:4-6 använder Paulus trosbekännelsen för att visa att vår kristna tro på en enda Gud, Fadern, skiljer sig markant mot tron på mer än en eller flera gudar i andra religioner: "Vi vet att det bara finns en Gud... vi har bara en Gud, Fadern." Paulus fortsatte att tala om vår tro på "en Herre Jesus, Messias." Men lägg märke till att Paulus trodde att Jesus var Herren *Messias* - och absolut inte Herren Gud! Lukas använde samma fras, "Messias, Herren" i Lukas 2:11.

Upprepade gånger i det Nya testamentet sägs det att Jesus är Messias. Jesus är inte Herren Gud. Han är Herren Messias, Herren Jesus Kristus/Messias. Psalm 110:1 nämner dessa två kontrasterande Herrar. En är Jahve, som är Fadern till Jesus, och den andre är den mänskliga herren Messias. David hänvisade till herren Messias som "min herre" (i Psalm 110:1 som bör memoreras av varje troende) tusen år innan Jesus föddes. Han kallade honom för adoni på hebreiska. Den formen av ordet "herre", *adoni*, förekommer 195 gånger i den hebreiska Bibeln, Gamla testamentet, och inte en enda gång hänsyftar det på Gud.[2] Det är det ord som används för att berätta för oss att den adresserade personen *inte* är Gud, utan en överordnad människa, eller som ibland, en ängel.

Petrus, vars bekännelse Jesus grundade den kristna församlingen på (Matt. 16:16-18), förklarade att Jesus var herre i den mening som uppenbarades av Psalm 110:1. "Gud har gjort Jesus till både Herre och Messias" (Apg. 2:36). Han hade just citerat Psalm 110:1. Alla borde veta att den andra "herren" i den versen inte är Gud!

Om folk uppmärksammade versen i Psalm 110:1, som väldigt ofta citeras av Nya testamentets skribenter, så skulle det inte finnas någon förvirring om vem Gud och Jesus är. En är Jahve,

[2] Strongs konkordans kommer inte att visa dig denna åtskillnad. Men det är uppenbart för vem som helst som läser hebreiska, och det stöds av stora lexikon. Revised Standard Version (RSV) och New Revised Standard Version (NRSV) sätter helt korrekt inte en vilseledande stor bokstav på den andra herren [the second lord] i Ps. 110:1.

Israels Enda Gud, som är Fader till Jesus. Den andra är Herren Messias, inte titulerad med en Gudomlig titel, men med en titel för en överordnad mänsklig person.

Jesus använde denna vers i Psalm 110:1 för att få sina åhörare att fundera på vem Messias är. Han bad dem att tänka på hur Messias både kunde vara Davids herre och Davids son (Matt 22:41-46). Men Jesus bad dem inte att tänka på Messias som Davids *Gud*! Genom att vara den övernaturligt frambringade sonen till Maria och till Gud (Lukas 1:35), så var Jesus både son och herre till David från födseln och fram till att han upphöjdes till Faderns högra sida vid uppstigningen. Petrus förstod detta perfekt. Han citerade den värdefulla versen för att bevisa att Gud hade gjort Jesus till Herre och Messias (Apg.2:36). Ingen trodde att Jesus var *Gud*. Jesus var Messias!

Denna fråga om rätt trosbekännelse är ingen liten fråga. Miljardtals av gudstroende världen över är splittrade och potentiellt fientliga mot varandra på grund av deras olika begrepp om Gud. Vi behöver förenas omkring Bibelns syn, vilket för övrigt kommer att hjälpa till att öppna upp för konversation med medlemmar ur den muslimska och den judiska tron som för närvarande är förolämpade (med rätta) av den traditionella kristna uppfattningen att Gud är tre i en. De kristnas så kallade treenige Gud sätter upp en barriär mellan kristna och en stor del av resten i den religiösa världen. Den barriären är ganska orättvis. Jesus trodde inte på "treenigheten". Inte heller gjorde Paulus det eller någon annan av Nya testamentets skribenter.

Vem är Jesus? Jesus är en fullkomlig och unik mänsklig person. Han började mirakulöst i sin mors livmoder. Det är vad det betyder att vara en människa. Människor är inte änglar och änglar blir inte människor (utom i det groteska och onda fallet av fallna änglar som parade sig med mänskliga honor, se 1 Moseboken kap. 6). Du kan inte vara både före-mänsklig och mänsklig. Jesus övergick inte från ett liv till ett annat. Marias livmoder var inte en plats för genomfart för Jesus. Han är den andra Adam. Han kallas *människan* Messias. Därför hade han en bestämd tidsbörjan. Jesus var sex månader yngre än Johannes Döparen. Han var inte, och logiskt sett kunde han heller inte vara, miljontals år äldre. En enda linje kan inte börja på två olika punkter. En enda person kan inte ha två ursprung vid två olika tider. Ursprunget till Guds Son är spårat till det mirakel som utfördes i Maria (se igen, Lukas 1:35). Guds Son blev övernaturligt avlad av Gud.

Den Jesus som presenteras i kyrkans trosbekännelser ska förmodas vara Guds Son som *inte hade någon tidsbörjan*. Detta skulle göra honom icke-mänsklig. Det skulle innebära att han passerade genom Marias livmoder, kom in i den från sitt "före-liv", klädde sig i människokläder och såg ut som en människa fast han egentligen inte var det. Om Jesu ego var Gud så hade han inte av sig själv kunnat synda, bli frestad eller dö. I det här fallet skulle hela hans frestelse och motståndet till frestelsen vara ett slags spel, en charad, ett skådespel. Det skulle inte heller på något sätt vara en inspirerande förebild för oss. *Vi* är verkligen inte Gud och att ha en odödlig Gud som en förebild för den dödliga människan skulle inte ens vara rättvist! Det skulle vara som en pianotävling mellan en konsertpianist och barn som bara hade haft två pianolektioner.

Hela tanken av det som kyrkorna kallar "pre-existens" [före-existens, ö.a.] av Jesus är verkligen obegriplig. Det ger ingen logisk mening. Tänk på ett verb som går så här: "Jag före-är, du före-är, han före-är." Hur kan en enda person "före-existera"? Kan du existera före du existerar? Vem före-existerar vem i så fall? Hela teorin är förvirrande och obegriplig. Och främmande för de klart tydliga beskrivningarna om Guds Sons begynnelse som finns i Matteus och Lukas.

Jag vill visa dig ett förbluffande faktum om kyrkans historia. När du läste Lukas 1:35 hade du förmodligen inga svårigheter att förstå att du läste om begynnelsen för Guds Son. Men vid år 150 e.Kr. började kyrkan, som snabbt förlorade greppet om det bibliska porträttet av Jesus, att lära ut att Jesus levde innan han föddes och att han faktiskt åstadkom sin egen befruktning i Maria! Ja, att Jesus utförde sitt eget födelsemirakel!

Tänk noga på vad som hände här. En tradition blev formad och senare inskriven i de flesta kyrkornas trosbekännelser, där Guds Son inte längre kunde vara en avkomling till Eva, Abraham och David, övernaturligt frambringad och född av Maria. Justinus Martyren var en betydande "kyrkofader" från det första århundradet. Han började vända undervisningen om Gabriel i Lukas 1:35 till en helt annan historia om Jesu ursprung. Justinus sa att den kraft som överskuggade Maria (Luk. 1:35) inte var någon annan än Guds Son! Enligt den teorin skapade Sonen sin egen befruktning! Detta är verkligen nonsens. Men idén är skriven i kyrkans trosbekännelse. De lär ut att Guds Son *inte* har sitt ursprung i hans mors livmoder. Detta koncept är mer besläktat med den hedniska idén om reinkarnation.

Ledande forskare idag vet mycket väl att Justinus gjorde en nonsenshistoria av den bibliska redogörelsen här, även om de inte verkar särskilt oroliga. En ledande expertkommentator på Lukas skrev; "Senare traditioner tillverkade något helt annat utav Lukas 1:35."[3] "Något helt annat"? Ja, texten gjordes för att säga något som Lukas aldrig hade föreställt sig. Justinus uppfann ett helt nytt ursprung för Jesus, vilket senare traditioner har omfamnat ända fram till denna dag. Att Guds Son *inte* började i Marias livmoder, utan levde före sin födelse och faktiskt "konstruerade" sin egen befruktning.

Lyckligtvis erkänner forskare att Lukas och Matteus inte kände till någonting alls om den doktrin som nu sägs vara kristendomens kärna - Inkarnationen som en människa av en andra medlem i Treenigheten: "Inkarnation är ett begrepp som är främmande för Lukas (liksom för Matteus)."[4]

> Lukas är mer explicit än Matteus i hans hävdande om Jesu gudomliga sonskap från födelsen (1:32, 35). Men även här är det tillräckligt klart att det är en födelse, en tillblivelse som är i sikte, ett frambringande till existens av en som kommer att kallas, och faktiskt kommer att vara, Guds Son. Inte en övergång från en pre-existerande varelse till att bli en mänsklig babysjäl, eller en metamorfos av en gudomlig varelse in i ett mänskligt foster... Lukas avsikt är helt klart att beskriva

[3] Joseph Fitzmeyer, *The Gospel According to St. Luke*, 1981, s. 350.
[4] *Ibid.*, s. 340, 350.

> den kreativa processen av frambringande... Likadant i Apostlagärningarna där det inte heller finns något tecken på någon kristologi om pre-existens.[5]

Bibeln förvarnar oss om att det endast är den historiska Messias, människan Kristus, som är den verkliga Frälsaren. Andra frälsare är bara imitationer och ska inte tas som äkta. Jesus trodde uppenbarligen att majoriteten skulle tro att de hade förstått hans undervisning och att de hade agerat som hans representanter. Men de lät inte riktigt som Jesus. Deras lära var osund. Kyrkorna har en tendens av att bygga in idéer i sina trossystem som verkligen inte baseras på Bibeln men endast på tradition.

Hur kan vi skydda oss mot att "få fel tro"? Nyckeln till framgång är att vara väl bevandrad i det som Jesus menade med ordet evangelium. "Evangeliet om Riket" är verkligen en övergripande titel för kristendomen. Det är en slags etikett för den kristna tron. Kristendomen handlar om Guds rike. Jesus visade detta tydligt genom att vara en oförtröttlig och tapper förkunnare av Guds rike och lärde sina efterföljare att "först söka Guds rike" (Matt. 6:33) och att be till Gud om att sända Riket: "Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske på jorden" (Matt. 6:10). Jesus sade att de kristna skulle få landet, eller jorden, som deras belöning (Matt. 5:5). Han sa ingenting om att stiga upp till himlen. I Gamla testamentet hade Gud, Fadern till Jesus, tidigare utlovat landet inte bara till Abraham och David utan också till de trofasta från alla nationer. Han garanterade dem besittning av det utlovade landet för evigt, vilket naturligtvis innebär odödlighet. Den odödligheten och hur man strävar efter den nu, är hjärtpunkten för Jesu evangelium om Riket.

Om Jesus alltid talade om Riket och predikade det som evangeliet, så skulle det vara logiskt att Jesu efterföljare skulle göra detsamma. För mig verkar det vara ett rättvist prov. Om vårt språk inte låter som Jesus, följer vi verkligen honom då? Är kristendom bara en fråga om att vara snäll och god, så som vi definierar det? Blir "goda människor" korsfästa, eller var det så mycket mer involverat i Jesu undervisning än det att bara vara "god"?

Kristendomen som Jesus lärde den handlar om att leva efter Guds ord. Jesus gav oss det här kloka rådet: "Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun" (Matt. 4:4). Förmodligen innebär det ett grundligt sökande i Skriften för att se vad det lär oss. (Lägg noga märke till att Jesus inte krävde att vi skulle leva efter det Gamla förbundets lagar, som gavs som en tillfällig guide till Israel genom Moses. Jesus introducerade det Nya förbundet som förenar alla nationer i en tro. Galaterbrevet handlar om detta viktiga ämne.)

Om Guds rike är Bibelns centrala tema, i förbindelse med Kristus som alltid predikade evangeliet om det Riket, skulle det då inte vara det centrala i all kristen aktivitet och förkunnelse? Om inte, hur kan vi då vara säkra på att vi tänker som Jesus och gör som han befallde? "Detta evangelium om riket ska förkunnas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan ska slutet komma" (Matt. 24:14). "Förkunna evangeliet för hela skapelsen" (Mark. 16:15, Matt. 28:19-20).

[5] James Dunn, *Christology in the Making*, sid. 51.

Detta skulle visa sig vara den enklaste arbetsbeskrivningen för den kristna församlingen. Det stora uppdraget är mycket tydligt. Jesus gav en stående order när han berättade för sina efterföljare att "gå ut till alla nationer, gör lärjungar, döp dem och lär dem allt jag har lärt er" (Matt. 28:19-20). Det är tydligt att samma evangelium om Riket oförändrat skulle gå ut över hela världen. Män och kvinnor skulle döpas i vatten, precis som Jesus själv hade blivit. Ja, judarna var de första som fick det frälsande evangeliet om Riket. Men när vittnandet för dem var komplett och många av dem avvisade både det och deras Messias, då skulle samma frälsande evangelium om Riket gå ut internationellt. Människor av alla nationaliteter och språk skulle på så vis få möjlighet att tro på Jesus och hans evangelium om Riket och bli räddade. Det är bara när "detta evangelium om riket" (Matt. 24:14) har kryssat jorden runt, med tillräcklig intensitet, som slutet av denna tidsålder kan komma. Då är det dags för Jesus att återvända. Davids tron kommer att återställas i Jerusalem och Messias kommer att ta upp sitt ämbete som kung över världen.

Denna information om Riket, det kristna hoppet, fick en hel och mycket intressant detalj i Jesu berömda liknelse om såningsmannen. Enligt Markus redogörelse,[6] så är den liknelsen också en liknelse om liknelser. Jesus sade: "Förstår ni inte den här liknelsen? Hur ska ni då kunna förstå några liknelser alls?" (se Mark. 4:13). Liknelsen om såningsmannen/säden är nyckeln till all Jesu undervisning och till att "packa upp" evangeliet om Riket, vilket är avgörande för vår frälsning.

Jesus använde ett perfekt exempel för att illustrera hur andlig pånyttfödelse sker: ett sädeskorn eller ett frö. Vi känner alla till frön. Vi är alla "frön". Allt börjar med ett frö. Vi är omgivna av bevis på fröets kraft. "Frön" är nyckeln till livet i den naturliga världen. Det är också nyckeln till det liv som varar för evigt, odödlighet.

"En såningsman gick ut för att så sitt utsäde." Såningsmannen är förkunnaren av Guds rike. Utsädet (säden eller fröna) är "Ordet om riket" (Matt. 13:19). Lukas kallar det för "Guds ord" (Luk. 8:11). Markus förkortar det till "ordet" (Mark. 4:14). Och han och Lukas menade inte bara Bibeln som helhet. De menade evangeliet om Riket.

Vi har i dessa tre parallella redogörelser det enklaste av ekvationer: "ord/evangelium om Riket" = "Guds ord" = ord". Bär dessa definitioner, som gavs av Jesus, med dig när du läser resten av det Nya testamentet. Framför allt, tappa aldrig någonsin bort ordet "Rike". Om du gör det kommer du att sluta tänka och låta som Jesus.

Jesus var därför förebilden för en "såningsman som sår säd", som skapade möjligheten till liv för evigt. Greker visste att "ordet"[7] beskrev principen om sammanhang i universum. Jesus visade vad den verkliga meningen med livet och universum är genom att berätta för oss vad "ordet" verkligen

[6] Markus version av liknelsen om såningsmannen finns i kapitel 4, i Matteus kapitel 13 och i Lukas kapitel 8. Alla tre redogörelserna bör läsas om och om igen för att samla ihop deras viktiga betydelse för Guds odödlighetsprogram och vägen till frälsning.

[7] Det grekiska ordet är logos. Vissa filosofer talade om "logos spermatikos", erkännande energin som producerar liv och tillväxt.

är. "Säden är ordet" (Luk. 8:11). Fröet är den livsviktiga gnistan i det nya livet som slutar med odödlighet. Det är den enda "*logos*" av slutgiltigt värde, den dyrbara pärlan. Jesus slår därmed ut all nutida filosofi och vetenskaplig visdom. Ingen filosof eller vetenskapsman känner till hemligheten om evigt liv. Men vi kan alla lära oss om det av Jesus.

Något av säden föll på stenig mark. Det betyder att det aldrig riktigt trängde in i hjärtat och sinnena hos dem i den första kategorin som hörde det. De hörde det men förstod det inte. De blev snabbt distraherade av en mängd andra konkurrerande saker och säden blev till intet. "In genom ena örat och ut genom det andra", eller "hals över huvud", som det heter.

Andra accepterade säden, evangeliet om Riket, med glädje. Men de var svaga och saknade rötter. De var inte "rotade och grundade" i evangeliet. *De trodde bara för en tid* (Luk. 8:13). Ja, de var verkligt troende men kortlivade. Tillfälligt kristna. När prövningar och frestelser uppstod släppte dem budskapet. De föll bort från tron och bar ingen frukt.

Endast den fjärde kategorin lyckades med säden. Utsädet var djupt planterat i deras förståelse och så småningom, med uthållighet och under prövningar, bar den frukt. Det här är andens frukt. Detta innebär naturligtvis att säden i sig självt bär Guds ande. Anden började dväljas i de omvändas hjärtan och bar frukt i rätt tid. Produktionen av frukt blev ibland förvånansvärt stor hos dem - så mycket som hundra gånger mer.

Sädens kungliga budskap innehöll gnistan av det nya livet, hemligheten om odödlighet. Vi skulle kunna säga att det överför mycket av Guds DNA.

Inte undra på att Jesus höjde sin röst när han predikade denna liknelse (Luk. 8:8: "han ropade"). Han predikade det om och om igen. Han visste att mänsklighetens öde var på spel. Det var budskapet om odödlighet som allmänheten behövde höra. Jesus "förde fram liv och odödlighet i ljuset genom evangeliet" (2 Tim. 1:10). Säden var det nya livets frö. Det var liv från Gud själv som sändes genom Jesus, som var den perfekta mänskliga representanten för den ende sanne Guden, hans Fader.

Säden är den mest perfekta illustrationen av nytt liv, vitalitet och energi. Alla vet vi lite om hur frön fungerar. Vi är själva produkter av manlig säd som förenas med en kvinnlig äggcell. Vårt liv alstras av detta mirakel, och livet för alla djur följer detta mönster. Frön eller säd planteras överallt och vi utsätts hela tiden för sädens frukt.

Exakt samma sädesprocess är sann när det gäller att bli pånyttfödd, född *igen*. Vi föddes en gång av fysisk säd. Men det är inte tillräckligt för att ge oss odödlighet. Vi måste födas igen. Vi måste genomgå en *andlig* födelse, en pånyttfödelse. Vi kan inte återinträda i vår fysiska mors livmoder. I stället träder vi in i livmodern på vår moder, kyrkan, dvs den församling av gemenskap där tron baseras på löftena. Paulus talade om "det himmelska Jerusalem" (Gal. 4:26). Detta är det framtida Jerusalem, Guds rike. Det förbereds nu av Gud och Jesus. Det kommer att manifesteras på jorden

när Jesus kommer tillbaka. Vi är söner och döttrar av Rikets evangelium, löftets barn (Gal. 4:28) och därmed Guds söner och döttrar och Jesu bröder och systrar. När vi är pånyttfödda blir vi som "nyfödda barn" och vi måste då söka "den rena andliga mjölken" så att vi kan växa upp till andligt vuxna (1 Pet. 2:2). Den mjölken till en pånyttfödd kristen är i själva verket "evangeliemjölken." Petrus använde ett ord som var relaterat till "ordet" (*logos* på grekiska). Han hänvisar till evangeliets mjölk, "*logikos*" mjölken.

Säden är det evangelium som Jesus predikade (Luk. 8:11; Matt.13: 19). Den säden måste tas emot intelligent i våra hjärtan och i vår förståelse. Satan är fast besluten om att förstöra denna process varhelst han kan. Han tittar på sädens framsteg och rycker bort det varhelst han får tillfälle. Vi måste bestämma oss för att följa evangeliet. Om vi inte uppmärksammar Rikets evangeliska frö, ”så kommer djävulen och tar bort det ur våra hjärtan så att vi inte kan tro och bli frälsta”. Det är från Lukas 8:12, en imponerande intressant vers. Det var Jesus som gjorde den lysande observationen. Den beskriver tydligt vad som händer i andlig krigsföring. Djävulen är en obeveklig motståndare till evangeliet om *Riket*. Jesus förstod Guds vilja och syfte. Han visste hur Djävulen var fast besluten om att hindra Guds vilja. Han visste också att människor får välja själv.

"...så att de inte kan tro och bli frälsta" (Luk. 8:12). Observera dessa ord noggrant. Budskapet om Riket är här direkt kopplat till räddning. Att ta emot evangeliet om Riket är en fråga om liv och död. Som vi vet så är naturligtvis Jesu död och uppståndelse också en mycket viktig del av det budskap som vi måste förstå. Dessa händelser tillkom eller inkluderades i evangeliet när de ägde rum i slutet av Jesu tjänst. Jesus utgöt sitt blod som ett offer för synd, som ett ersättningsoffer på våra vägnar. Han dog i vårt ställe så att vi kunde bli förlåtna. Våra synder har täckts över. Men vi blir inte förlåtna om vi inte grundligt förändrar våra tankar och börjar leva som kristna. Jesus är "källan till evig frälsning för alla som lyder honom" (Hebr. 5:9). Paulus talar om "trons lydnad". Och omvändelse och förlåtelse *är direkt beroende på hur vi tar emot evangeliet om Riket* (Mark. 4:11-12). Vår lydnad för Jesu befallning om att *tro* på Guds evangelium om Riket (Mark. 1:14-15).

Förutsättningen för denna nödvändiga förändring av sinnet är vår acceptans av Jesu evangelium om Riket. Markus 4:11-12 ger oss en rättvis förvarning. Där förklarade Jesus att vi bara kan förlåtas under förutsättning att vi ändrar våra sinnen, omvänder oss. Men hur definierar Jesus omvändelse? Jesus sätter som *villkor* att vi på ett intelligent sätt tar emot evangeliet om Riket, för att vi ska bli godkända av Gud och Jesus. Det här är en viktig lära av Jesus. Det borde läsas med största koncentration, eftersom det ger en nyckel till det Nya testamentets system för frälsning. Jesus sade i verkligheten: "Om de förstod och accepterade evangeliets ord, så skulle de kunna ändra sina sinnen och bli förlåtna." Valet syns väldigt tydligt här. Som en kommentator har sagt, så delar Jesus in samhället i två motsatta läger: "de som har hört, förstått och mottagit evangeliet om Guds rike, och de som inte har gjort det."[8]

[8] George Ladd, *Theology of the New Testament*, s. 51.

Är detta inte den tydliga betydelsen av Markus 4:11-12? Lukas redogör för samma sanning på detta sätt: "Djävulen kommer och tar bort det ur deras hjärtan så att de inte kan *tro och bli frälsta*" (Luk. 8:12). Har man ingen tro på evangeliet som Jesus predikade så har man ingen frälsning. Låter det inte som att Jesu frälsning helt enkelt beror på om man villigt accepterar och förstår evangeliet om Riket som han predikade det? Vad sägs om Lukas 18:17? "Den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in." Det här är verkligen respektingivande och livsviktiga ord. Att komma in i Riket betyder att bli räddad. Att tro på evangeliet om Riket är nyckeln, nyckeln till kunskap (Luk. 11:52).

Inte undra på att Jesus alltigenom sin tjänst "tog emot dem och talade till dem om Guds rike" (Luk. 9:11). Paulus sätt att missionera på var exakt detsamma. Paulus välkomnade folket och predikade Guds rike (Apg. 28:30-31). Paulus lydde det stora uppdraget. Han predikade evangeliet. Jesus hade befallt budskapet om frälsning till alla nationer: "Gå därför ut i hela världen och lär dem allt som jag lärt er" (Matt. 28:19-20). Om Paulus hade predikat ett annat evangelium, som någon felaktigt sagt, så skulle han ha satt sig under sin egen förbannelse! I Galaterna kapitel 1 blev Paulus våldsamt bekymrad ifall någon skulle förvränga evangeliet genom att lägga till i det eller ta bort något från det. Paulus varnade om en slags förbannelse för evangelie-bedragare. Att ändra evangeliet på något sätt skulle vara som att lägga till främmande tillsatser i god mat och förstöra den. På intet sätt fick evangeliet förändras eller modifieras. För då skulle det förlora dess räddande effekter. Att beröva det från sin klippfasta-grund i Jesu predikande om Riket skulle vara en fruktansvärd risk. Alla Apostlarna predikade samma Guds rikes budskap om odödlighet. De var efterföljare till Jesus, som var evangelieförkunnare av Guds rike, men kan samma sak sägas om moderna evangelister?

Enligt Johannes redogörelse om ett berömt samtal mellan Jesus och en judisk bibellärare, kallad Nikodemus, så utmanade Jesus den här ledaren med dessa ord "Den som inte blir född på nytt kan inte se eller komma in i Guds rike" (Joh. 3:3,5). Nikodemus var tydligen en framstående religiös ledare och han besökte Jesus på natten. Jesus gick rakt på sak. Utan pånyttfödelse finns det ingen frälsning, ingen odödlighet, inget inträde till det kommande Riket. Jesus ville få Nikodemus att förstå att vi måste bli födda på nytt nu, och sedan som andliga barn växa upp till mognad. Genom denna process kan vi komma in i Riket när Jesus kommer tillbaka. Riket kommer att ha förberetts och vi kommer då att bli inbjudna för att "ta emot det rike som stått berett för er sedan världens skapelse" (Matt. 25:34).

Lukas redogör för att Jesus offentligt säger exakt detsamma som han sa till Nikodemus: "Den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in" (Luk. 18:17).

Vissa har gjort samtalet med Nikodemus väldigt förvirrande. De har trott att Jesus sade att du inte kan bli pånyttfödd förrän den framtida uppståndelsen. Jesus sa inte det. Han påpekade helt enkelt att "kött", människor i sitt naturliga oandliga tillstånd, inte kan producera ande. Endast ande producerar det som är andligt. Vi ska vara andliga nu genom ånger och omvändelse och genom att ta emot Rikets evangelium som bär den andliga säden med odödlighet. Guds andes verkan på oss

nu är som den osynliga kraften i vinden. När allt kommer omkring så betyder det hebreiska ordet för ande också andetag eller vind. Guds ord i Bibeln är ord som är fyllda med ande (Joh. 6:63). De överför helig ande till oss. De förmedlar Guds ande och sinne till oss. Det är så här vi lär oss sanningen - genom att lyssna på Guds sinne via Hans inspirerade ord. Paulus klassiska uttalande bekräftar detta: "En enda sak vill jag veta från er: fick ni anden genom laggärningar eller genom att lyssna i tro?" (Gal. 3:2). "När ni hörde sanningens ord, evangeliet om er frälsning, fick ni den utlovade helige anden som ett sigill." (Efes. 1:13). Svaret på den avgörande frågan, om huruvida anden är mottagen, gavs av Paulus. Det var det sanna evangeliets ord som överförde anden till dem, placerade anden i deras hjärtan. (2 Kor. 1:21-22). Kom ihåg att evangeliet om Riket faktiskt kallas "ordet" i Nya testamentet.

Tillbaka till Jesu möte med Nikodemus. Det är väldigt intressant att pånyttfödelse, i Johannes redogörelse om Jesu undervisning, görs till ett absolut nödvändigt villkor för att bli räddad, eller frälst, i det framtida Riket. I Matteus, Markus och Lukas redogörelser om Jesu undervisning, finner vi inte orden "född igen". Betyder detta att Matteus, Markus och Lukas var omedvetna om Jesu primära och grundläggande undervisning om att bli räddad? Hade de glömt att nämna en sådan ytterst viktig lära? Hade de misslyckats med att redogöra för nyckeln till frälsning? Självklart inte. Faktum är att Matteus, Markus och Lukas redogjorde för samma undervisning om att bli "född igen" men under en annan framställning. De använde begreppet "säd". Detta var en framställning tagen från odling, från jordbruk. Johannes redogörelse av Jesu samtal med läraren Nikodemus visar att Jesus talade om det nya livet i anden som motsvarande en pånyttfödelse, att bli född igen. I Johannes redogörelse använde Jesus en jämförelse med mänsklig födelse. I Matteus, Markus och Lukas talar Jesus till allmänheten och lärjungarna och använde då jordbruk som jämförelse i sitt bildspråk, dvs han talade om fröet som såtts i våra sinnen som det livgivande medlet för pånyttfödelse.

Resten av skribenterna i Nya testamentet var eniga i sina redogörelser om hemligheten med att få leva för evigt. De följde Jesus och hade lärt sig att arbeta för odödligheten av deras Herre. De visste att odödligheten kom genom sädens budskap om evangeliet. De hörde Jesus undervisa om detta dag efter dag i olika framställningar. De hade hört honom höja sin röst, uttrycksfullt i sin kärleksfulla önskan om att rädda döende människor (Luk. 8:8; Joh. 12:44).

Jakob, Jesu halvbror, påminde sina läsare om att Gud "i kraft av sin vilja har *fött oss på nytt* genom sanningens ord" (Jak. 1:18). (Bara denna vers kommer att övertyga den öppensinnade att vi nu inte bara är på fosterstadiet!) Petrus hade hört Jesus tala om säden och pånyttfödelsen många gånger. Petrus nedtecknade den här mycket viktiga läran när han sa att kristna har blivit "födda på nytt [notera dåtiden] inte av en förgänglig säd utan av en oförgänglig, genom Guds levande ord som består... Detta är det ord som har förkunnats för er" (1 Pet. 1:23-25).

Lyssna nu noga på Petrus:

> Ni har renat era själar genom att lyda sanningen [av de Goda nyheterna/evangeliet] i uppriktig syskonkärlek. Älska då varandra uthålligt, av rent hjärta. Ni är ju födda på nytt, inte av en förgänglig säd utan av en oförgänglig, genom Guds levande ord som består. [Som profeten sade,] "Allt kött är som gräs, och all dess härlighet som blomman i gräset. Gräset vissnar och blomman faller av, men Herrens ord består för evigt." Detta är det ord [de Goda nyheterna/evangeliet] som har förkunnats för er (1 Petrus 1:22-25).
>
> "Längta som nyfödda barn efter den rena andliga mjölken så att ni genom den växer upp till frälsning" (1 Petrus 2:2).

Den kristna liknas vid en ny baby, inte ett foster.

Ser du hur vackert Petrus kombinerar begreppen sanning, pånyttfödelse, säd, ord och evangelium? Petrus lärare Jesus hade talat om pånyttfödelse, säd, ord och evangelium. Paulus delar samma förståelse. Han talar om kristna som de som är "födda av anden" (Gal. 4:29). Med detta menar han "de som är födda av löftet/löftets barn" (Gal. 4:28). De är en produkt av det storslagna löftet om odödlighet i Guds rike. Det löftet har medfört det nya livet i Kristus till dem. Paulus observerade också att de som är "födda av anden" sannolikt kommer att förföljas och motarbetas av dem som fortfarande är i köttet (Gal. 4:29). Allt detta påminner oss om Jesu ord om köttet som producerar kött och anden som producerar ande (Joh. 3:6).

I detta kapitel 4 av Galaterna, liknar Paulus det Gamla förbundet (som var baserat på de tio budorden och hela rättssystemet under Moselagen som gavs i Sinai) vid "slaveri" i jämförelse med frihet i Kristus under det Nya förbundet. Det här är en storslagen sanning som förbises av många som försöker förstå Bibeln. Det finns en ny lag eller "Kristi torah" (1 Kor. 9:21, Gal. 6:2), som inte bara är ett upprepande av Mose lag! Kristi lag är i anden och inte i bokstaven. Befallningen om fysisk omskärelse för alla som sökte vara i Guds Gamla förbund (1 Moseboken 17) ersattes av hjärtats omskärelse i det Nya förbundet. Detta uttrycker den stora skillnaden mellan de två förbunden.

Aposteln Johannes var väldigt intresserad av det frö som måste bo i de kristnas hjärtan. I 1 Johannes 3:9 uppmärksammade han att kristna bevaras från vanlig synd på grund av *säden* som bor i dem. Det är denna säd som medför pånyttfödelse. Detta frö är inget mindre än Guds karaktär och natur överfört till oss genom evangeliet och Skriftens ord. Jesus sade att "säden är Guds ord (Luk. 8:11). Detta är det eviga livets frö, säden med odödlighet i det kommande Riket.

Låt oss aldrig glömma ekvationen "evangeliet/ordet om Riket" = "Guds ord" = "ord." Inte heller sekvensen som anges av Jesus för att bli räddad: "se, höra, förstå, omvända sig och bli förlåten"

(eller som en av mina elever förkortade det till, "SHURF" [av engelskans: seeing, hearing, understanding, repenting, forgiven].

Kristna ska vara som "kanaler" eller uttrycksmedel för Guds ande och ord. Om de tar emot fröet så blir de också själva frön och ska i sin tur sprida ytterligare frön. David hävdade detta om sig själv när han uttryckte de vackra och minnesvärda orden i 2 Samuel 23:2. David beskrev där sin egen erfarenhet av Gud. "HERRENS ande har talat genom mig, Hans ord är på min tunga." Här ser vi att Davids sinne var i linje med Guds ande och sinne. Gud kunde sätta in sina tankar och sin ande i Davids sinne, och David uttryckte denna ande i ord.

Jag tycker väldigt mycket om den här definitionen av ande:

> Anden är inte bara Guds andetag, utan hans jag-medvetande, hans *sinne*, hans inre natur. Det kan vara källan eller platsen för Guds vitalitet, men det är mer än så. Det är hans självmedvetenhet, hans sanna väsen, det centrala i hans Person, skulle man kanske kunna säga. Precis som en människas ande är hans ultimata verklighet när han är berövad av allt som är tillfälligt för hans varelse, så blir Guds Ande hans inre-jag. Ande kontrasterar därför med Kristus, eftersom den senare är Guds avbild, medan den förra är hans inre varelse.[1]

Uttrycket "anden talar" visar att anden uppenbarar sig själv i ord. Ord är verbaliserad ande, eller ande som kläs i ord. Vatten är osynligt i en tank, men när kranen öppnas blir vattnet synligt. Anden finns först i sinnet men när ord uttalas så kommer anden till uttryck och gör den förståelig. Så effekten av ande och ord är detsamma. Både ande och ord är Guds kreativa verksamhet som arbetar i oss. Inte undra på att Paulus kunde tala om Guds ord, evangeliet, som "verksamt" i oss som tror (1 Tess. 2:13). All sann ande och ord har sin källa i Gud själv som kommunicerar genom ande. Jesus sade att hans egna ord var "ande och liv" (Joh. 6:63) och Petrus visste att Jesus hade "det eviga livets ord" (Joh. 6:68) och Petrus förkunnade *orden* "om detta liv" (Apg. 5:20). Ledarna i Nya testamentet är i fullständig harmoni i detta ämne när de fortsätter att erbjuda allmänheten det eviga livets ord, vilket betyder orden av livet i den kommande tidsåldern, eller Riket.

Inte undra på att det Nya testamentet utfärdar den starkaste möjliga varningen mot att försumma Jesu predikande/undervisning. Att göra det skulle äventyra det goda kärleksfulla erbjudandet om odödlighet. Det skulle vara som att kasta bort den dyrbara pärlan och förspilla hemligheten om evigt liv. Sade inte Jesus:

> Himmelriket är som en skatt som ligger gömd i en åker. En man finner den och gömmer den igen, och i sin glädje går han och säljer allt han äger och köper den åkern. Himmelriket är också som en köpman som sökte efter fina pärlor. När han

[1] W.R. Bowie.

> fann en mycket dyrbar pärla gick han och sålde allt han ägde och köpte den! (Matteus 13:44-46).

Inte undra på att Apostlarna alltid gjorde sitt yttersta för att förhindra sina församlingar från att överge Jesu ord/undervisning. Paulus ord har ett bestående värde:

> Om någon sprider andra läror och inte håller sig till vår Herre Jesu Kristi sunda ord och den lära som hör till gudsfruktan, så är han högmodig och okunnig och har en sjuklig lust att diskutera och strida om ord. Sådant leder till avund, bråk, förtal, misstankar (se 1 Tim. 6:3-4).

Och Johannes sade så här om förlusten av evangeliets dyrbara säd som Jesus lärde:

> "För om du vandrar bortom läran av Kristus, kommer du inte att ha gemenskap med Gud. Men om du fortsätter i Kristi lära, kommer du att ha gemenskap med både Fadern och Sonen" (se 2 Joh. 1:9).

När allt kommer omkring så var hela syftet med Jesus att ge oss en korrekt förståelse. Johannes skrev:

> "Men vi vet att Guds Son har kommit och gett oss *förstånd* så att vi kan lära känna den sanne Guden, och nu är vi i Gud för att vi är i Hans Son, Jesus Kristus" (se 1 Joh. 5:20).

Ett ofta försummat avsnitt från Gamla testamentet profeterade att den lidande tjänaren (Jesus) skulle "förklara många rättfärdiga *genom sin kunskap*" (Jes. 53:11).

Nyckeln till en god förståelse är därför att beakta Guds ord som sa om Jesus: "Detta är min älskade Son. *Lyssna till honom*!" (Matt. 17:5). Jesu död är givetvis också nödvändig, men Gud sade inte: "Detta är min älskade Son; se honom dö."

Kapitel 9, Gör en Offentlig Bekännelse av din Tro på Jesus som Messias och på Israels Gud, Jesu Fader

Jesus gav sitt avskedsuppdrag till den kristna församlingen när han riktade sig till sina utvalda Apostlar. Han samlade ihop dem och befallde dem att vidarebefordra, till alla nationer, allt som han hade lärt dem. Han instruerade dem i att döpa de omvända i vatten. Detta var en mycket tydlig befallning. De skulle nu ta exakt samma evangelium, som Jesus hade erbjudit till judarna, till alla nationerna (Matt. 28:19-20).

Det finns en utbredd teori om att ett annat evangelium skulle erbjudas till icke-judar, men det är en stor missuppfattning. Det finns bara ett evangelium, en kristendom, och den är grundad på evangeliet som Jesus predikade.

Jesus hade då blivit odödlig. Han hade kommit tillbaka från död till liv. Graven var tom och Jesus hade dykt upp i närheten av sina efterföljare och åt måltider tillsammans med dem. "Vi var de som åt och drack med honom när han hade uppstått från de döda" (se Apg. 10:41). Jesus hade gjort det helt klart att det var han, Jesus, som hade återkommit. Han var inte någon osynlig "ande", men[1] en verklig mänsklig person som hade uppstått från de döda. Han framträdde livs levande i närvaro av helt pålitliga vittnen. Eftersom de hade ätit med honom och samtalat med honom så visste de att han hade återvänt från döden. Hans uppståndelse från döden är världshistoriens största faktum med stöd av obestridliga bevis. Det finns inget utrymme för tvivel.

Du måste ha ännu mer "tro" för att inte tro på att Jesus återuppstod. Vad skulle meningen vara för Apostlarna om de vittnade om en lögn som kostade dem så mycket lidande? De hävdade till och med att kvinnor hade sett honom vid liv först. På den tiden ansågs kvinnor (väldigt orättvist) inte vara pålitliga källor för information!

Jesu lärjungar visste mycket väl att Jesus inte längre var död. Han är pionjären i Guds stora odödlighetsplan. Vi vet att den här planen är verklig, för Jesus har bevisat detta genom att framträda levande efter sin död. Gud väckte honom från död till liv. Han lever för evigt. Det kan du också få göra.

För att bli framgångsrika kandidater till livet i Riket så måste vi villigt lyda det som Jesus säger. "Om ni älskar mig håller ni fast vid mina bud", sade Jesus (Joh. 14:15). Det är meningslöst att gå runt och hävda att vi följer Jesus om vi avvisar hans tydliga läror. Jesus befallde oss att tro på hans evangelium om Riket. Han befallde också att män och kvinnor skulle bli döpta i vatten. Detta var en offentlig ceremoni för upptagande i den kristna församlingen som han lovade att bygga.

[1] Absolut inte ärkeängeln Mikael som föreslagits av ett större trossamfund.

Apostlarna, alltigenom Apostlagärningarna, lydde Jesus genom att undervisa och döpa de män och kvinnor som omvände sig till tron.

Paulus gjorde det helt klart att inga som är sexuellt omoraliska eller otuktiga, eller homosexuella som fortsätter att utöva homosexualitet, eller fyllerister, eller tjuvar, kan hoppas på att få vara i det framtida Riket (se 1 Kor. 6: 9-10). Våra liv måste förändras drastiskt. Det krävs omvändelse och en helt ny livsstil för kristna. Gud kommer inte att göra de omoraliska eller berusade, eller någon från de andra kategorierna som anges i 1 Korintierna 6: 9-10, till ledare i sitt Rike.

En av de mycket enkla och tydliga lärorna av Jesus är den att när vi har lärt oss om evangeliet om Riket och är redo att fatta beslutet att tro på det och därmed följa Jesus, då bör vi döpas i vatten. En döpt vän som delar din tro kan utföra detta dop. Om det finns andra medlemmar i den kristna församlingen som är tillgängliga så kan de vara vittnen till detta högtidliga tillfälle. Med en enkel bön blir man doppad eller nedsänkt i vatten. Det är ett offentligt budskap om ens avsikt att vara kristen. Dopet är en apostolisk handling eftersom Jesus befallde det. Petrus följde budet och befallde det vidare. Han följde helt enkelt sin Mästares befallning.

Jesus gav befallningen om vattendopet i det stora uppdraget. Han berättade för Apostlarna och deras efterträdare (idag har vi inga Apostlar som de första 12, men vi måste alla vara Apostlarnas lärjungar) att döpa de troende i Faderns, Sonens och den helige andens gemensamma namn. Detta har ingenting att göra med en mycket senare doktrin som kallas treenighetsläran, att Gud är tre och en. Gud är bara En i Bibeln och Jesus är Guds Son, Guds representant som reflekterade sin Faders vilja perfekt och alltid lydde sin Fader. Anden är den verksamma kraften och närvaron av Gud och av Jesus. Apostlarna lydde Jesus genom att döpa de som genomgått omvändelse "i Jesu namn" vilket betyder att man representerar Jesus. De döpte i hans ställe som hans representanter. När man döper i Jesu namn innebär det att man döper på uppdrag av, och som representant av, Jesus och Riket.

Dopet är en symbolisk borttvättning av vårt tidigare upproriska liv mot Gud och vår okunnighet om hans storslagna plan. Paulus jämför också dopet med Jesu död och begravning och hans uppståndelse till liv. Vi börjar ett helt nytt liv när vi blir döpta för att försegla vårt svar på Jesu befallning att tro på hans evangelium om Riket och leva det kristna livet. Vi behöver inte ha flera års utbildning före dopet. I Nya testamentet överlämnade folk sig till Jesus efter bara lite grundläggande undervisning, ett grundläggande belysande av evangeliet och Jesu mål och anspråk. I Apostlagärningarnas kapitel 8, undervisades eunucken av Filippus i det grundläggande och sedan bad han Filippus att döpa honom i vatten och de gick ner i vattnet tillsammans (Apg. 8:36-39).

I Apostlagärningarna 8:12 döpte Filippus några samarier "när de nu trodde på Filippus, som förkunnade evangeliet om Guds rike och Jesu Kristi namn". Män och kvinnor blev döpta för att offentligt tillkännage deras trohet till Jesus. Precis som Jesus hade predikat Riket och sått odödlighetens säd, så fortsatte Filippus samma missionering om Riket. Han planterade

odödlighetens frö i sina konvertiters hjärtan. Dessa samarier var de första i hela nationen som blev kristna, och de behövde ett speciellt besök av Apostlarna i Jerusalem för att slutföra deras introduktion in i den kristna församlingen. Petrus och Johannes kom ner från Jerusalem och lade händerna på dessa unika troende och Guds ande gav ett speciellt tecken på deras ställning som kristna när de talade på främmande språk som de aldrig hade lärt sig. Detta var ett fullständigt och uppenbart mirakel. Det betyder absolut inte att varje omvänd sedan dess måste tala på olärda främmande språk! Dagens ansträngningar i vissa grupper att tala på andra språk matchar verkligen inte det offentliga miraklet som skedde i Bibeln.

När vårt löfte till Jesus är förseglat i dopet så måste vi fortsätta att hålla fast vid Rikets evangelium och till Jesus som Messias, Guds Son, för resten av våra liv.

Vi måste leva inom de villkor i Jesu bergspredikan som visar hur aspiranter för Riket bör leva sina liv. Paulus utvecklade dessa läror i de brev han skrev till församlingar och till sina unga medhjälpare, Titus och Timoteus.

Det Nya förbundet som introducerades av Jesus är inte bara ett upprepande av det Gamla förbundet. Paulus talade om Kristi lag som skiljer sig från Moses lag. Det finns två förbund (Gal. 4:24). De tio budorden gavs till nationen Israel som en sammanfattning av hela rättssystemet som hade lagts på dem. Jesus förandligade Moselagen och kom in på det som det egentligen handlade om, att våra hjärtan måste stämma överens med Guds och Jesu vilja. ”Lagen gavs genom Mose, nåden och sanningen kom genom Jesus Kristus” (Joh. 1:17). Det finns en skarp kontrast här. Vi måste undvika att blanda ihop de två förbunden.

Till exempel så firade Israel påsken en gång om året och offrade ett lamm som ett offer till minne av uttåget från Egypten och som en ”skugga” av den utlovade Messias som skulle komma. Men för den nytestamentliga församlingen ersattes den årliga påsken, eftersom Jesus då hade kommit, med det regelbundna högtidsfirandet av Herrens kvällsmåltid för att minnas Jesu offerdöd och se framemot hans framtida ankomst och deras återförening med honom i Riket (Lukas 22:14-30).

Vi borde dagligen lovprisa det underbara faktum att Fadern är ”den ende sanne Guden” (Joh. 17:3) som Jesus sade. Paulus repeterade samma underbara grundläggande sanning när han skrev till Timoteus: ”Det finns en Gud, och en medlare mellan den ende Guden och mänskligheten, människan Messias Jesus” (se 1 Tim 2:5). Paulus uppmanade också Timoteus att predika evangeliet om Guds Rike i tid och otid: ”Jag förkunnar högtidligt för dig [som evangelium], inför Gud och Kristus Jesus som ska döma levande och döda, både hans ankomst [uppenbarelse] och hans rike. Predika ordet” (se 2 Tim. 4:1-2). Paulus varnade för att tiden skulle komma när människor inte skulle stå ut med Sanningen, men samla ihop en massa lärare så de kunde få sina öron ”kittlade” med sådant som de ville höra (2 Tim. 4:3).

Det högtidliga faktumet om Riket och Guds plan förblir i kristendomens hjärta. Gud har utsett en dag då han kommer att döma och skipa rättvisa i världen genom en människa som han har valt ut.

”Han har nämligen bestämt en dag då han ska döma världen med rättfärdighet genom en man som han har utsett, och han har gett bevis åt alla genom att uppväcka honom från de döda.” (Apg. 17:31). Den kommande dagen är Guds rike som vi ska förbereda oss flitigt för. Jesus har uppstått från de döda, och i samförstånd med honom och tro på honom och hans läror, kan vi försäkra oss om uppståndelsen när han kommer tillbaka.

Gud har visat sin avsikt att ge odödlighet till människor. ”Han har bevisat sin avsikt genom att upphöja människan Jesus från de döda” (se Apg.17:31). Låt oss glädja oss i hoppet som ligger framför oss och sträva efter att få komma in i Guds rike, med den underbara redogörelsen om denna pågående, utvecklande Guds rikes-odödlighetsplan i våra tankar

Låt Jesu varningsord följa med oss när vi fortsätter på vår resa i tron:

> "Kämpa för att komma in genom den trånga porten, för jag säger er, många ska försöka komma in men inte lyckas. När husets Herre har stigit upp och stängt porten och ni står utanför och bultar på porten och säger: Herre, öppna för oss, då ska han svara er: Jag känner er inte, varifrån är ni? Då kommer ni att säga: Vi åt och drack med dig, och du undervisade på våra gator. Men han ska svara er: Jag vet inte varifrån ni är. Gå bort ifrån mig, alla ni som gör orätt. Där ska ni gråta och gnissla tänder, när ni ser Abraham, Isak och Jakob och alla profeterna i Guds rike medan ni själva hamnar utanför. Och människor ska komma från öster och väster och från norr och söder och ligga till bords i Guds rike. Och det finns de som är sist som ska bli först, och de som är först som ska bli sist" (Lukas 13:24-30).

Löftet i evangeliet om Riket, Jesu läror, inklusive hans offerdöd för våra synder, ger den klippfasta grundval på vilken vår kristendom måste baseras.

Jesu död var substitution, som teologer säger. Jesu offer, som förebådades av hela offersystemet som involverade djur under det Gamla förbundet, täcker våra synder. Vi är således "täckta" och skyddade från dödsstraffet, eftersom Jesus bar det i vårt ställe. Ett liv, Jesu liv, täcker för en annans när ett liv överlämnas i kärlek så att den andra kan skonas. "Se efter och se: finns det någon smärta lik smärtan som drabbat mig" säger Klagovisorna 1:12, som talar om Guds straff av Jerusalem. Messias var oskyldigt "en smärtornas man" (Jes. 53:3), stående inför den skrämmande blindheten och envisheten hos trosivrare, och han var "väl förtrogen med lidande". Gud "lade all vår skuld" på honom (Jes. 53:6).

Ingenting är viktigare än att förstå att evangeliet är evangeliet om Riket, och ingenting är mer värdefullt än vårt fulla engagemang för det evangeliet, som likställs av Jesus som engagemang för honom själv. Jesus talade helt enkelt om evangeliet om Riket som "evangeliet" och även med sitt eget "namn", det vill säga allt det han stod för, hans agenda.

I Markus 10:29-30 sade Jesus: "Sannerligen säger jag er: det finns ingen som har gett upp hus eller bröder eller systrar eller mor eller far eller barn eller mark för min skull och *för evangeliets skull* som inte kommer att få hundrafalt igen i den här tidsåldern, hus, och bröder, och systrar, och mödrar, och barn, och mark - fastän under stora svårigheter; och i den kommande tidsåldern, evigt liv."

Lägg nu märke till hur Matteus redogör det: "Och alla som har gett upp hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller barn eller egendom *för mitt namns skull* kommer att få hundrafalt igen och få evigt liv" (se Matt 19:29).

Lukas tänker på engagemang för Guds rike, vilket är samma tanke med andra ord: "Och han [Jesus] sade till dem, 'Sannerligen säger jag er, det finns ingen människa som har gett upp hus eller hustru eller bröder eller far eller mor eller barn *på grund av Guds rike*, som inte kommer att få mycket mer i denna tidsålder, och i den kommande tidsåldern, evigt liv'" (se Lukas 18:29-30).

Endast ett Rike kommer att överleva. Endast ett Rike har bestående värde. Det är Riket som kungörs av Jesus som det kristna evangeliet - Riket som han befaller oss att "söka först" och enträget be om dess ankomst, så att världen kan få njuta av frid, till slut.

Detta är vårt öde, ditt och mitt, och svaret på gåtan om meningen med livet.

EN GUIDE TILL BIBELNS TRO

Lektion 1 - Att bli Kristen - Var ska man Börja

Diskussionen som presenteras i dessa lektioner om Guds rike, det kristna evangeliet, förutsätter en förståelse för Jesu uppoffrande försoningsdöd och hans uppståndelse och uppstigande. Dessa är väsentliga delar av det kristna evangeliet (1 Kor. 15:1-3). Men de är inte hela evangeliet.

Behovet för en granskning av det kristna evangeliet ligger i det faktum att Guds rike också är en absolut nödvändig del av Jesu och Apostlarnas missionering. Termen "Guds rike" är aldrig bara en synonym för sakförhållandena om Jesu död och uppståndelse. Dessutom är Guds rike ofta det första föremålet för tro i Nya Testamentets beskrivningar om det livräddande budskapet både före och efter Jesu uppståndelse (Matt. 4:17; Mark. 1:14-15; Luk. 4:43; 5:1; Apg. 8:12; 19:8; 20:25; 28:23,31: 2 Tim. 4:1-2, etc.). Jesus predikade evangeliet om Riket i ungefär 30 kapitel utan att, i det skedet, nämna sin död och uppståndelse (se Matteus, Markus och Lukas). Det var först mycket senare, i Matteus 16:21, som han började tala om detta. För den öppensinnade måste detta visa på att evangeliet inte bara betyder att "Jesus dog för mig".

Textutgåvor:

> "Jesus kom till Galileen och förkunnade Guds evangelium [Goda Nyheter]. Han sade: ’Tiden har kommit och **Guds rike** närmar sig. Omvänd er och **tro på evangeliet**´" (se Mark. 1:14-15).
>
> "Men när de nu trodde på Filippus som förkunnade **evangeliet om Guds rike** och **Jesu Kristi namn**, så **döptes** de, både män och kvinnor" (Apg. 8:12).
>
> "Paulus förklarade för dem och vittnade om **Guds rike** och försökte övertyga dem om **Jesus** utifrån både Mose lag och profeterna. Detta fortsatte från morgon till kväll, och några övertygades om vad han sade, medans resten var skeptiska" (se Apg. 28:23-24).
>
> "Paulus bodde där i två år på egen bekostnad, och välkomnade alla [judar och hedningar] som kom till honom och förkunnade **Guds rike** och undervisade om Herren Jesus Kristus med stor frimodighet och utan att bli hindrad" (Apg. 28:30-31).

I varje kunskapssystem finns det en grundläggande idé som måste förstås, ett kärnkoncept kring vilket all annan information måste organiseras. Denna centrala dominerande idé kommer att avgöra ämnets karaktär i dess helhet och ge mening åt varje del i den. Kärnkonceptet,

grundavhandlingen, blir kriteriet av vilka alla subsidiära idéer utvärderas. Så vad är då axeln runt vilken hela den kristna tron kretsar?

Den kristna tron kommer till oss i Bibeln, som en kropp av information som utmanar oss till svar och handling. Källan till den informationen är i slutändan Gud själv som överför sitt budskap genom profeter och lärare, och i allra högsta grad genom sin huvudrepresentant, Jesus Messias, Guds Son.

Vad är då **det centrala kärnkonceptet i Jesu undervisning**? Vad utgör kärnan i **hans budskap**? **Vilken enda idé** ligger till grund för all hans predikning och undervisning? Vilken primära idé måste **greppas och tros på** av de som vill följa Jesus? Vad ansåg Jesus vara det väsentliga evangeliet/livräddande budskapet?

Svaret på denna fråga kan upptäckas av vem som helst med en vanlig läsförmåga, med vilken version av Bibeln som helst, och en uppriktig önskan att ta reda på vad Jesus lärde. Betydelsen av kristendomens nyckelidé imponerade det Nya testamentets skribenter så mycket att de betonade det om och om igen.

Det är ett vittnesbörd om det extraordinära sätt på vilket grundläggande begrepp kan gå förlorade, som **Jesu mästerliga idé som mycket sällan, om ens någonsin, blir presenterad med tydlighet för allmänheten i 2000-talets evangeliepredikningar**. Lika häpnadsväckande är det faktum att ledare för organiserad kristendom erkänner att de inte förkunnar det evangelium som Jesus förkunnade. När det gäller evangeliet som Jesus predikade, så är dess frånvaro slående i nutida presentationer av det som kallas "evangelium".

Kristendomens centrala idé

Utan någon som helst rädsla för motsägelse kan vi påstå oss ha fullständigt förtroende för att den axel kring vilken all Jesu undervisning kretsar är **EVANGELIET OM GUDS RIKE**. Kristendomens ande är koncentrerat på det enda begreppet. Det är Jesus och Apostlarnas centrala idé. Det är hjärtat av deras samlade rop till allmänheten. Det har bevarats mycket noggrant för oss på Bibelns sidor, särskilt i redogörelserna om Jesu tjänst. Det är evangeliet som kommer från Bibelns enda Gud - "Guds evangelium" (Mark. 1:14).

Det finns *ett* Evangelium i Bibeln, de Goda Nyheterna om Guds plan att bevilja dig odödlighet (oförstörbart liv, liv för evigt) och för att förbereda dig för att administrera världen på en förnyad jord med Jesus i det kommande Riket (Matt. 5:5; Upp. 5:10; 2 Tim. 2:12; Upp. 2:26; 3:21; 5:10; 20:1-6; 22:5; Jes. 32:1; 1 Kor. 6:2; Matt. 19:28; Luk. 22:28-30). Det kallas **Guds Evangelium** eller evangeliet om Guds rike (se Markus 1:14-15). Lägg märke till hur Paulus alltid talade om "Guds evangelium", liksom Jesus gjorde (Rom. 1:1; Rom. 15:16; 2 Kor. 11:7; 1 Tess. 2:2, 8-9). Alla Apostlarna predikade samma frälsande evangelium som Jesus predikade (se 1 Petr. 4:17).

Dessa 8 hänvisningar till Guds evangelium, från Jesus, Paulus och Petrus, bevisar det Nya testamentets vittnesbörd om ett enda, frälsande evangelium.

Slå upp Markus 1:14-15 i en Bibel. Här lanseras Jesu karriär med hans predikande av **evangeliet om Guds rike**. Han kom till Galileen och kallade sina landsmän till en fullständig förändring av sinne och livsstil - omvändelse - och till att **tro på de Goda Nyheterna, eller Evangeliet om GUDS RIKE**. Det är här all sann tro och all sann omvändelse måste börja. Befallningen att "omvända sig och tro på evangeliet om Riket" är Jesu första befallning och en sammanfattning av tron som han presenterade. Det är bara rimligt att vi börjar i början av Jesu tjänst och undervisar tron så som han lärde den. Vi bör samtidigt komma ihåg att "den som tror på Sonen har evigt liv. Den som inte lyder Sonen ska inte få se livet, utan Guds vrede blir kvar över honom." (Joh. 3:36). Jesus uppmanar oss därför att tro på det som han lärde som det frälsande evangeliet. Vår respons på Jesu evangelium är kriteriet för dom. Vi kommer att dömas av hans ord (Joh. 5:24; 12:44-50; Mark. 8:35-38). Vi uppmanas att efterfölja med hans inledande befallning till mänskligheten: "Tro på evangeliet om Guds rike" (Mark. 1:14-15). Evangeliet om Riket är det nådiga budskapet från Gud som berättar för oss vad Han förväntar sig av oss. Vi ska lyda det evangeliet (2 Tess. 1:8; 1 Petr. 4:17). Att ignorera evangeliet om Riket sätter oss i opposition mot Gud och mot Jesus.

Jesus blev särskilt upprörd över dem som hävdade sig följa honom men ignorerade hans läror. "Varför kallar ni mig ’Herre, Herre’ när ni inte gör vad jag säger?" (Luk. 6:46).

Alla evangelieskribenter betonar den grundläggande betydelsen av **evangeliet om Riket**. (Johannes använder en annorlunda terminologi för samma idé. Han kallar Riket för "evigt liv" eller "livet i den kommande tidsåldern.") Den första informationen om Jesus, som gavs oss av Lukas när Messias födelse tillkännages, berör **Guds rike**: "Han ska bli stor och kallas den Högstes Son, och **Herren Gud ska ge honom hans fader Davids tron.**" (Luk. 1:32). Den sista frågan som Jesu övade lärjungar ställde till sin herre var, "Herre, är tiden nu inne då du ska återupprätta riket åt Israel?" (Apg. 1:6).

Som alla religiösa judar mycket väl kände till, så var Gabriels löfte om Jesu roll i Guds plan, ett uttalande om **Messias kungamakt** i Guds kommande Rike, som ska etableras på jorden med sitt huvudkontor i Jerusalem - ett Jerusalem rensat på ogärningsmän och försonat med Gud och Hans Messias Jesus (se Jes. 1:26 och andra avsnitt i Gamla testamentets profeter, till exempel Jes. 2:1-5).

Jesus själv ger oss en klar definition av det underliggande syftet med hans tjänst. Han informerar oss om hela sin karriär med dessa ord: "Jag måste förkunna de Goda Nyheterna om **Guds rike** för de andra städerna också. Det är därför jag är utsänd" (Luk. 4:43). "Det är vad Gud bemyndigat mig att göra." "Det är drivkraften i min kristna mission till världen." Denna text öppnar upp Jesu sinne för oss och ger nyckeln till hela den kristna tron som måste baseras på hans undervisning. Jesus berättar hela anledningen till hans tjänst i denna vers. Har du ofta hört denna vers bli

citerad? Visste du att Lukas 4:43 ger en av de mest grundläggande sanningarna om den kristna tron?

Lukas fortsätter sedan med att genast berätta för oss att Jesus predikade "**Ordet**" eller "**Guds ord**" (Luk. 5:1; Mark. 2:2; Apg. 8:4-5, 12). Detta är den bibliska förkortningen för **det kristna budskapet om frälsning**. Det framgår genom hela Nya testamentet som "**Ordet om Riket**" (Matt. 13:19), "**Guds ord**" (Luk. 8:11), eller helt enkelt "**Ordet**" (Mark. 4:14) och andra fraser med samma mening. Det kan också bara kallas "**detta evangelium om Riket**" eller "**Evangeliet**" (Matt. 24:14; Matt. 4:23; 9:35; Mark. 13:10). Vi måste begripa och tro på detta budskap och inget annat, för att inleda processen att bli en troende kristen. Ingenting kan vara mer avgörande för vår andliga välfärd än att vinna en förståelse för detta budskap. Det är ett budskap och endast ett enda budskap - **de Goda Nyheterna (Evangeliet) om Guds Rike**. Lukas 4:43; 5:1 likställer Budskapet om Riket med "**Guds Budskap (Ord)**".[1]

Spridningen av detta budskap om evangeliet var av yttersta vikt för Jesus och de lärjungar som han valde ut till att hjälpa honom. Utan tvekan var det budskapet om de Goda nyheterna om Guds rike som de predikade överallt: "Jesus vandrade runt i hela Galileen och undervisade i deras synagogor och förkunnade de Goda nyheterna [evangeliet] om **Guds rike** (se Matt. 4:23; 9:35). Matteus upprepar denna sammanfattande redogörelse för vad Jesus gjorde. Senare "sände Jesus ut dem [de tolv] för att förkunna **Guds rike**" (se Lukas 9: 2).

Jesus definierade den ultimata meningen med livet för sina efterföljare. Det att sträva efter Guds rike. Han instruerar sina efterföljare: "sök *först* **Guds rike**..." (Matt. 6:33).

Samma ämne dominerade konversationen mellan Jesus och lärjungarna efter hans död och uppståndelse. I nästan sex veckor talade han till dem om **Guds rike** (Apg. 1:3). Kristendomen som Jesus undervisade om handlar om Guds rike och om Jesus som kung i det kommande Riket. Uppmaningen för dig är att förbereda dig för att komma in i det här framtida Riket när det kommer. Inte undra på att Jesus uppmanade troende att be "Låt ditt rike komma" (Matt. 6:10).

Viktig Information till den Potentiellt Troende

Lukas berättar om den information som krävs av potentiellt omvända innan de kunde bli döpta till kristen tro. Hans uttalande läses som en tidig trosbekännelse:

> "**Men när de nu trodde på Filippus, som förkunnade evangeliet om Guds rike och Jesu Kristi namn, döptes de, både män och kvinnor**" (Apg. 8:12).

Jesus lovade den högsta möjliga belöningen till sina lärjungar. De skulle hjälpa till med att regera den Nya världen eller den Nya tidsåldern av **det kommande Riket**: "Jag överlämnar ett **Rike** till er [bokstavligen, **sluter ett förbund** med er] liksom min Fader har överlämnat ett **Rike**

[1] För ytterligare detaljer om de olika namnen för det enda Evangeliet av Riket i Nya testamentet, se Bilaga 1. Min bok *Messias Kommande Rike: En Lösning till Nya Testamentets Gåta* finns på 800-347-4261.

till [slutit ett förbund med] mig, och ni ska sitta på troner och döma[2] Israels tolv stammar" (se Matt. 19:28; Luk. 22: 28-30).

Inte undra på då att Paulus, som troget följde Jesus, kunde sammanfatta hela sin tjänst genom att kalla den ett predikande av **Riket** (Apg. 20:25), vilket han i versen före kallade för "Guds nåds evangelium." Lukas hoppas att vi aldrig glömmer bort vad Apostlarna alltid proklamerade som evangeliet. Han informerar oss om att Paulus predikade **Guds rike** i tre månader i Korint (Apg. 19:8). För att inte lämna något utrymme för tvivel eller missförstånd avslutar han sin andra avhandling, Apostlagärningarna, genom att beskriva Paulus verksamhet i Rom: I två år predikade han **de Goda Nyheterna om Guds rike och de saker som rör Jesu namn** (Apg. 28:23, 31). Detta var evangeliets budskap om frälsning som han riktade lika mycket både till judar och hedningar. Jesus hade befallt ett evangelium till alla nationer ända tills hans återkomst (Matt. 28:19-20).

Det är evangeliet om Riket som ständigt måste predikas i hela världen tills Jesus återvänder i slutet av tidsåldern: "**Detta evangelium om riket ska förkunnas i hela världen...och sedan ska slutet komma**" (Matt. 24:14).

Med dessa bevis framför oss - och det finns mycket mer - så kan vi säga att ingen helt ärligt, som är på jakt efter den bibliska sanningen, kan missa att känna igen huvudidén bakom det kristna budskapet om frälsning. **Guds rike** är utan tvekan hjärtat och kärnan i Jesus och Apostlarnas predikande om frälsning, den grundläggande idén kring vilken sann kristendom kretsar.

En Jämförelse med Traditionell Predikning

Biblisk kristendom grundas, som vi har sett, på budskapet **om Guds rike och om Messias Jesus, som kung av det Riket**. Men, om vi hör oss för med olika nutida kyrkosamfund, så upptäcker vi snart att Guds rike är ett av de minst kända ämnena i deras predikningar. Uttrycket "evangeliet om riket" är nästan helt frånvarande från dessa nutida presentationer av evangeliet.

I stället hör man mycket prat om en vag "himmel när vi dör." En populär predikant säger att kristna kommer att "putsa regnbågar i himlen," "tillaga himmelska rätter" eller "sköta om himmelska trädgårdar." Men ett sådant språk har ingen grund alls i Bibeln. Jesus lovade ingenstans att "himlen" skulle bli den troendes framtida belöning. Han uppmanade ständigt sina lärjungar att förbereda sig för att "komma in i eller ärva Guds rike". Han vill att hans efterföljare ska ärva jorden (Matt. 5:5) och regera världen med honom *på jorden* när han kommer tillbaka (Upp.5:10).

[2] Ordet "döma" som visas i många versioner översätts korrekt med "regera", "administrera" eller "härska". Jfr. Gamla testamentets "domare" i Domarboken. Domare var härskare. Notera också det faktum att kungar "dömer". (Ps 2:10, 1 Mack 9:73, etc.). Många moderna kommentarer erkänner det faktum att "döma" i Matt. 19:28 och Lukas 22:30 betyder administrering.

Följande ord av den engelska kyrkans tidigare överhuvud, pekar på en långvarig och extraordinär frånvaro av Jesu centrala budskap! Kyrkorna har uppenbarligen inte förkunnat samma budskap som Jesus och Apostlarna gjorde. Begrunda dessa ord från en distingerad kyrkoledare:

> Varje generation finner något i Evangeliet som är av särskild vikt i sig självt och som verkar ha förbisetts i föregående tidsperiod eller ibland i alla kyrkans föregående tider. Den stora upptäckten, i den tid vi lever i, är den enormt framträdande position som ges åt evangeliet av **Guds rike**. För oss är det ganska extraordinärt att **det figurerar så lite i teologin och i religiösa skrifter från nästan hela tidsperioden av Kristen historia**. Förvisso har det en framträdande position som knappast kunde bli större i de synoptiska evangelierna [Matteus, Markus och Lukas].[3]

Denna ledande forskare i Engelska kyrkan håller med oss om att evangeliet om Riket har "en framträdande position som knappast kunde bli större" i Nya testamentets redogörelser om Jesu tjänst. Samtidigt erkänner han att evangeliet om Riket knappt är evident "i teologin och i religiösa skrifter från nästan hela tidsperioden av Kristen historia." Detta finner han "ganska extraordinärt", liksom vi gör. Det borde vara skäl till ett brådskande intresse bland troende.

Vi hoppas att betydelsen av dessa förvånansvärda fakta inte kommer att gå förlorade. Medan kyrkorna har fortsatt fungera i nästan 2000 år sedan Jesu tid, så är det en tydlig skillnad mellan vad Jesus undervisade och vad de har undervisat. Detta har inte att göra med frågor av sekundär betydelse. Den faktor som saknats i förkunnelse och undervisning är inget mindre än själva hjärtat och kärnan av allt det Jesus undervisade – **evangeliet om Guds rike**.

Vittnesmål av Samtida Forskare

Det finns inget utrymme för oenighet om att Guds rike var föremål för hela Jesu budskap och uppdrag.

> "På en central punkt finns det en stark enighet... Samförståndet kan därför sammanfattas: Det centrala temat i Jesu predikan och liv var Guds rike.[4]

Denna författare påpekar emellertid att i det budskap som predikats av kyrkan sedan de apostoliska tiderna så "har Guds rike **inte haft en central plats**".[5]

Ytterligare distingerade namn kommer att bekräfta den absoluta kärnan i budskapet om Riket i Jesu undervisning:

> "Denna term [Guds rike] är i kärnan av hans proklamation."[6]
> Den mest säkra historiska uppgiften om Jesu liv är att konceptet som dominerade hans förkunnelse, verkligheten som gav mening åt all hans verksamhet, var "Guds

[3] William Temple, tidigare ärkebiskop av Canterbury, i *Personal Religion and the Life of Fellowship*, 1929, s. 69, betoning tillagd.
[4] Thomas H. Groome, *Christian Religious Education*, 1980, s. 39.
[5] *Ibid*., s. 42.
[6] Hans Küng, *On Being a Christian*, s. 214.

> rike". Detta faktum och dess innebörd är av grundläggande betydelse. Det ger oss två absolut nödvändiga nycklar till att förstå Jesus. För det första är det inte Jesus som är det centrala i hans egen undervisning; detta faktum är allmänt erkänt. Som Karl Rahner uttryckte det, "Jesus predikade Guds rike, inte sig själv".[7] [Jesus gjorde emellertid också exklusiva anspråk på sig själv.]

Andra framstående vittnen bekräftar vår avhandling:

> "Hela Jesu budskap fokuserar på Guds rike."[8] "Det är allmänt erkänt att brännpunkten i Jesu budskap var ingripandet av Guds rike."[9]

Vid slutet av förra seklet hävdade A. Robinson, D.D., i Bampton Lectures om Guds rike:

> "Det kan inte vara något tvivel om att i vår Herres undervisning så är det Guds rike som är den representativa och allomfattande sammanfattningen av hans utmärkande uppdrag ... Alltigenom är hans budskap de goda nyheterna om Riket."[10]

Vad Hände med Jesu Evangeliums Budskap?

Det är mycket upplysande att notera att en ledande skribent i evangelisation i vår tid uppriktigt medger att Guds rike är anmärkningsvärt frånvarande i modern predikan: "Hur mycket har du hört här om Guds rike? Inte mycket. Det är inte vårt språk. Men det var Jesu främsta angelägenhet."[11] Uttalandet kommer från en framstående evangelist efter att han deltagit i Lausannedeklarationen från 1974.

Lika anmärkningsvärt är detta erkännande av en framträdande talesman för kyrkosamfundens tillväxtrörelse:

> Moderna stipendiater är ganska enhälliga i uppfattningen om att Guds rike var Jesu centrala budskap. Om det är sant, och jag finner ingen grund i att tvista om det, så kan jag inte låta bli att undra högt varför jag inte har hört mer om det under de 30 år jag har varit en kristen. Jag har visserligen läst tillräckligt mycket om det i Bibeln. Matteus nämner Riket 52 gånger, Markus 19 gånger, Lukas 44 gånger och Johannes 4 gånger. Men jag kan ärligt talat inte minnas någon pastor, vars tjänst jag varit under, att rent faktiskt hålla en predikan om Guds rike. När jag går igenom mina egna predikningar inser jag nu att jag aldrig själv har hållit en predikan om det. Var har Riket varit?[12]

Återigen hoppas vi att de förödande konsekvenser av dessa uttalanden inte kommer att förbises. Michael Green uppmärksammar frånvaron av Guds rikes språk bland ledande evangelister. Peter Wagner predikade inte om Guds rike. **Men Jesus predikade alltid om Guds rike** (Matt. 4:17,23;

---

[7] Jon Sobrino, S.J., *Christology at the Crossroads*, 1976, s. 41.
[8] Norman Perrin, *The Language of the Kingdom*, s. 1.
[9] Reginald Fuller, *Essays on the Love Commandment*, s. 51.
[10] *Regnum Dei*, 1901, s. 8, 9.
[11] Citerad av Tom Sine, *The Mustard Seed Conspiracy*, s. 102, 103.
[12] Peter Wagner, *Church Growth and the Whole Gospel*, s. 2.

9:35; 24:14; Luk. 4:43; 16:16). Jesu tjänst fortsatte, efter hans uppståndelse, genom Apostlarna som alltid förkunnade samma evangelium om Riket (Apg. 8:12; 14:22; 19:8; 20:25; 28:23, 31; 2 Tim. 4:1-2).

En annan välkänd teolog observerar:

> Under de senaste sexton åren kan jag bara minnas två tillfällen då jag har hört predikningar specifikt ägnade åt temat Guds rike... Jag finner denna tystnad ganska förvånansvärd eftersom det är en allmän enighet bland Nya testamentets forskare att det centrala temat i evangelierna och Jesu undervisning var Guds rike... Denna fras användes av Jesus mer än någon annan... Man torde förvänta sig att den moderna predikanten, som försöker föra med sig Jesu budskap till sin församling, skulle ha mycket att säga om detta ämne. Faktum är att min erfarenhet är raka motsatsen och jag har knappt hört talas om det.[13]

Men hur kan Kristus bli predikad alls om hans evangelium inte vidarebefordras till potentiella omvända? Kommer inte "tron av det som hörs och **det som hörs genom Messias budskap**" (se Rom 10:17)? Det är enighet på alla sidor om att Jesu högsta syfte handlade om Guds rike. Samtidigt så säger de, som hävdar att de förkunnar evangeliet som Jesus predikade, nästan ingenting om Riket!

Elizabeth Achtemeier skriver:

> Ett av det Nya testamentets centrala budskap, som den genomsnittliga kyrkobesökaren nu sällan får höra, är proklamationen om Guds rikes ankomst i Jesu Kristi person. Den ankomsten utlovades i varje större teologiskt komplex i det Gamla testamentet... Profeterna utlovade den nya tidsåldern i Riket, på den andra sidan av exilens dom med ett nytt uttåg (Jes. 52:11-12) och vildmarksvandringar (Jes. 48:20-21) till ett förnyat utlovat land (Hes. 34:25-31) där Israel skulle bo i trofasthet och trygghet i ett nytt förbundsförhållande med sin Gud (Jer. 31:31-34) och skulle med sitt ljus dra till sig alla nationer till sin gemenskap (Jes. 60:1-3; 56:6-8). Hon [Israel] längtade efter det kommande Riket och kände en försmak av det i sin tillbedjan (Ps. 47; 96-99). Överallt på de flesta sidorna i det Gamla testamentet strävar Israel fram emot dess ankomst.[14]

Ett slutligt exempel kommer att bidra till att förstärka vårt påstående att evangeliet om Guds rike inte överhuvudtaget har den omfattande betydelse för nutida predikanter som det hade för Jesus. I en ledare i tidskriften *Missiology* säger Arthur F. Glasser:

> Låt mig fråga: När hörde du senast en predikan om Guds rike? Uppriktigt sagt så skulle jag ha svårt att dra mig till minnes om att någonsin ha hört en solid exposition av detta tema. Hur kan vi få denna tystnad att stämma överens med det allmänt accepterade faktumet att Guds rike dominerade vår Herres tankar och

[13] Dr. I. Howard Marwill, "Preaching the Kingdom of God," *Expository Times*, Oct., 1977, s. 13.
[14] *Preaching as Theology and Art*, s. 41, 42.

> tjänst? Min erfarenhet är inte ovanlig. Jag har undersökt det här med mina kollegor. Självklart är de överens om att ofta ha hört predikningar på smådelar av Jesu liknelser. Men när det kom till en solid predikan i det grundläggande om Guds rike så som Jesus undervisade det - så började även de efter reflektion att uttrycka sin förvåning över hur sällsynt det är att en pastor griper sig an det ämnet.[15]

Förlusten av Evangeliet som Jesus Predikade

Ovanstående fakta leder till en enkel slutsats. Jesus och Apostlarna hade Guds rike som huvudtema för all deras undervisning. De förkunnade evangeliet om Guds rike överallt. De Goda nyheternas budskap om frälsning bestod av information om Guds rike. Kyrkorna som kallar sig kristna erkänner i allmänhet att de aldrig sagt speciellt mycket om Riket. Moderna predikanter förkunnar det inte. Nutida evangelister bekänner att Riket inte är en del av deras evangelistiska agenda. Detta kan också lätt påvisas genom att peka på frånvaron av ordet "Rike" i traktat som främjar det som kallas evangeliet. Vi drar därför slutsatsen att det finns en uppenbar förlust av evangeliets innehåll om vi jämför Jesus och Apostlarnas kristendom med det som har kallats kristendom i cirka 1900 år.

Överallt i de bibliska berättelserna om Jesu och Apostlarnas predikan finner vi tydliga uppgifter på att Guds rike, som ska invigas av Jesus som kung av det Riket, är kristendomens huvudkoncept. Men det är inte och har aldrig varit huvudkonceptet i traditionell kristendom.

Det måste förstås som, hävdar vi, att Jesu och Apostlarnas kristendom och den traditionella kristendomen är avsevärt annorlunda i denna viktiga fråga om att definiera innehållet i evangeliet.

En Sammanfattning av Bibliska Fakta

Vi kan få en känsla av den enorma betydelsen av Guds rike i biblisk kristendom genom att citera några av de många verser där Jesus talade om det. (Begreppet "**Himmelriket", som endast används av Matteus, är exakt likvärdigt med "Guds rike". De är utbytbara ordalag**.):

> Matt. 4:23: "Jesus vandrade omkring i hela Galileen, och han undervisade i deras synagogor och förkunnade evangeliet om riket."
>
> Matt. 8:11-12: "Och jag säger er: Många ska komma från öster och väster och ligga till bords med Abraham och Isak och Jakob i himmelriket. Men rikets barn [de naturliga arvingarna av Riket] ska kastas ut i mörkret utanför. Där ska det gråtas och gnisslas tänder."
>
> Matt. 9:35: "Jesus gick omkring i alla städerna och byarna, och han undervisade i deras synagogor och förkunnade evangeliet om riket."

[15] *Missiology*, April, 1980, s. 134.

Matt. 13:10: "Ni [lärjungar] har fått lära känna himmelrikets hemligheter, men de har inte fått det."

Matt. 13:19: "När någon hör ordet [Budskapet] om riket..."

Matt. 6:33: "Sök först Guds rike och rättfärdighet."

Matt. 13:41-42: “Människosonen ska sända ut sina änglar, och de ska samla ihop ur hans rike allt som förleder och alla som gör orätt och kasta dem i den brinnande ugnen."

Matt. 13:43: "Då ska de rättfärdiga lysa som solen i sin Fars rike. Hör, du som har öron!"

Matt. 6:9-10: "Så ska ni be: Låt ditt rike komma."

Matt. 19:24: "Ja, jag säger er: det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike."

Matt. 20:21: "Lova att mina båda söner här får sitta bredvid dig i ditt rike, den ene på din högra sida och den andre på din vänstra."

Matt. 26:29: "Jag säger er: Från denna stund ska jag inte dricka av vinstockens frukt förrän den dag jag dricker det på nytt med er i min Faders rike."

Matt. 24:14: "Och detta evangelium om riket ska förkunnas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan ska slutet komma."

Lukas 4:43: "Men han sade till dem: "Jag måste förkunna evangeliet om Guds rike för de andra städerna också. Det är därför jag är utsänd."

Lukas 8:1: "Därefter vandrade Jesus genom städer och byar och förkunnade evangeliet om Guds rike."

Lukas 9:2: "Han sände ut dem för att förkunna Guds rike och bota sjuka"

Lukas 9:11: "Han tog emot dem och talade till dem om Guds rike"

Lukas 9:60: "Jesus sade till honom: "Låt de döda begrava sina döda, men gå du och förkunna Guds rike!"

> Lukas 12:32: "Var inte rädd, du lilla hjord, för er Fader har beslutat att ge er Riket."
>
> Lukas 21:31: "På samma sätt vet ni, när ni ser detta hända [händelserna kring Jesu återkomst till jorden], att Guds Rike är nära."
>
> Lukas 22:28-30: "Det är ni som har stått vid min sida under mina prövningar, och jag överlämnar Riket till er liksom min Fader har överlämnat det till mig. Ni ska äta och dricka vid mitt bord i mitt Rike, och ni ska sitta på troner och döma Israels tolv stammar."

Dessa citat är tillräckliga för att understryka det faktum att Guds rike verkligen är huvudfokus för Jesu tjänst och uppdrag. Riket är överväldigande i sin betydelse. Det är avgörande för meningen med kristendomen, nyckeln som låser upp undervisningen i det Nya testamentet.

Jesus inledde sin tjänst i Galileen genom att kalla på allmänheten för att de skulle "omvända sig och tro på de Goda nyheterna om Guds rike" (Mark. 1:14-15). Med denna kraftfulla befallning fortsätter den uppståndne Jesus att tala till män och kvinnor överallt. Utmaningen är lika brådskande idag som den var när Jesus först utfärdade den: Ändra era sinnen och era liv och tro på de Goda nyheternas budskap om frälsning, budskapet om Guds rike som Jesus och Apostlarna alltid förkunnade.

I vår nästa lektion kommer vi att undersöka betydelsen av nyckelfrasen "Guds rike". Detta kommer att klargöra grunden för vår tro på Gud och på Jesus. För närvarande ber vi läsare att anknyta sig till evangeliet som Jesus predikade och till att söka efter en förståelse av Jesu nyckelkoncept. Han tillkännagav Guds odödlighetsprogram genom att bjuda in alla överallt till att tro och lyda evangeliet om Riket. Gud vill att alla ska bli räddade och få kunskap om sanningen (det sanna Evangeliet) (1 Tim. 2:4).

> *"Guds rike är det Kristna svaret till den mest vitala fråga som människan måste lösa, frågan om meningen med hans existens."*[16]

[16] A. Robertson, *Regnum Dei*, Bampton Lectures, 1901, s. vii.

Lektion 2 - Tro på Evangeliets Budskap Om Guds Rike

Textutgåvor:

> "Himlens Gud ska upprätta ett **rike** som aldrig i evighet ska gå under...Det ska krossa och göra slut på alla de andra [tidigare] rikena, men självt ska det bestå för evigt" (se Dan. 2:44).
>
> "Då ska en tron befästas genom nåd. I trohet ska en furste [Messias] sitta på den i Davids hydda, en som söker det rätta och främjar rättfärdighet" (Jes. 16:5).
>
> "På den tiden ska man kalla **Jerusalem ”Herrens tron”**, och alla hednafolk ska samlas där för att ära Herrens namn i Jerusalem. Och de ska inte mer följa sina onda och hårda hjärtan" (Jer. 3:17).
>
> "Men riket, väldet och makten över **alla riken under himlen** ska ges åt det folk som är den Högstes heliga. Hans rike är ett evigt rike, och alla välden ska tjäna och lyda det” (Dan. 7:27).
>
> ”Se, dagar ska komma, säger Herren, då jag låter en rättfärdig telning [Messias] växa upp åt David. **Han ska regera som kung** och handla med vishet, han ska utöva rätt och rättfärdighet i landet. I hans dagar ska Juda bli frälst och Israel bo i trygghet, och detta är det namn man ska ge honom: Herren är vår rättfärdighet" (se Jer. 23:5-6).

När Jesus inledde sin intensiva evangelistiska kampanj i Galileen omkring 27 e.Kr. uppmanade han sin publik att "omvända sig och tro på evangeliet om Guds rike "(se Mark. 1:14-15). Hans uppmaningar till en radikal hjärteinställning grundades på det faktum att Gud en dag kommer att införa det globala Riket utlovat av Daniel och alla profeterna - Riket som utlovades till Davids avkomling (2 Sam. 7). Intelligent tro på detta **löfte om Riket** kommer att vara lärjungens första steg. Vi ska vara förberedda inför Riket, redo att träda in i det när det kommer.

Jesu aktivitet var inte som det vi idag skulle kalla för, att hålla en predikan. Utan det var som av en officiell budbärare som gjorde ett offentligt tillkännagivande på uppdrag av Israels enda Gud. Inriktningen i budskapet var att varje individ borde göra en radikal omdirigering av sitt liv för att kunna möta den säkra **ankomsten av Guds rike**. Detta var, och är fortfarande, essensen i det kristna evangeliet. Hur skulle det kunna vara något annat, när evangeliet kommer från Kristus själv? Kristendomen bygger på Kristi lära. Den grundas på det Stora Uppdraget i Matteus 28:19-20 där Jesus instruerade sina efterföljare att ta med hans evangelium till alla nationerna och döpa

de omvända i vatten. Vad Jesus kräver är att vi tror på Guds storslagna program för Riket och blir en del av "teamet" som förkunnar det varhelst vi kan.

Att vara en del av Rikets program och att fullständigt vara i det när det kommer, betyder att vi med full förtröstan *tror* på att Gud kommer att bringa Riket när Jesus återvänder.

Det handlar om sunt förnuft att inse att genom att använda termen "**Guds rike**" så kunde Jesus framkalla tankar, i sina åhörares sinnen, om en gudomlig världsomfattande **regering på jorden**, med **huvudstad i Jerusalem**. Detta är vad Guds rike säkerligen skulle ha betytt för hans samtida. Profeternas skrifter, som Jesus som en jude erkände som Guds gudomligt godkända ord, lovade enhälligt ankomsten av en ny **era med världsfred och välstånd**. Daniels bok är typisk. Den talar om en framtid när "riket, väldet och makten över alla riken under himlen ska ges åt det folk som är den Högstes heliga" (Dan. 7:27). Den här **ideala regeringen, eller Riket**, eller **väldet** ska styra för evigt på jorden. Guds folk ska vara segrande på en förnyad jord. Fred ska sträckas ut över hela jorden.

Faktum är att termen "Guds rike" för det första tydligt hänvisar till att en gudomlig världsregering på jorden ska införas, precis som alla profeter har förutsett, av en övernaturlig omvälvning. Förhoppningen om **en ny ordning på jorden** var Israels nationella hopp vid den tidpunkt då Jesus började predika. Att det var så kan bevisas genom att undersöka profeternas skrifter, liksom breven som följde avslutningen på Gamla testamentets kanon. Att tillkännage Rikets ankomst involverade därför både ett hot och ett löfte. För dem som svarade på budskapet genom att tro på det och följaktligen anpassade sina liv efter det, så fanns det ett löfte om att få en plats i härligheterna av det framtida Gudomliga Styret. För resten skulle Riket vara ett hot om undergång, eftersom Gud verkställde dom mot de som inte befanns värdiga att komma in i Riket när det kom. Detta tema styr hela det Nya testamentet. Jesus lovade två öden: inträdande i Riket för dem som lyder Jesus och undergång för dem som tillbakavisar hans evangelium om Rikets budskap. Detta tema ligger till grund för hela Nya testamentet, från Matteus till Uppenbarelseboken.

Jesu kristendom var inte menat att bli obsolet [tas ur bruk, ö.a.] efter att han lämnade jorden! Hans halvbror Judas uppmanade människor även i slutet av det första århundradet att de ivrigt bör "fortsätta kämpa för den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga" (Judas 3).

Hinder för att Tro på Evangeliet

Guds rikes sammanslutning med ett spektakulärt gudomligt ingripande som leder till inrättandet av en ny världsordning har visat sig vara till besvär för en stor del av teologin de senaste 1600 åren. Olika metoder har använts för att från Jesu undervisning eliminera detta centrala begrepp om Guds rike som en verklig regering som ska åläggas vår värld. Men profeternas vision, som Jesus kom för att bekräfta (Rom. 15:8), är utan tvivel tydlig. Och det finns gott om bevis i Nya testamentet för att visa att Jesus, med sina samtida, delade hoppet om ett verkligt "yttre",

"konkret" Rike där han och hans efterföljare skulle ha myndighetspositioner. Vad skulle till exempel vara mer tydligt än Frälsarens löfte till de trogna kristna:

> Till de som segrar, och fortsätter arbeta för mig ända till slutet, kommer jag att ge makt över hedningarna liksom jag själv har fått den makten av min Fader, att styra dem med en järnspira och krossa dem som lergods... De som segrar ska jag dela min tron med, liksom jag själv segrade och tog min plats med min Fader på Hans tron. (se Upp. 2:26; 3:21, Jerusalem Bible)

Dessa försäkringar gavs till församlingen som "budskapet från Guds Son, det trovärdiga och sanna vittnet" (Upp 2:18; 3:14). (Ett sant vittne betyder en sann evangelieförkunnare.) De fortsätter direkt från Jesus till hans församling. Som bekant, så återspeglar de exakt det judiska (och det Nya testamentets kristnas) hopp om världsherravälde under den utlovade Messias och hans trofasta, precis som Daniel hade förutsagt. I samma Uppenbarelsebok finner vi en änglalik körsång full av förundran över Guds plan. Deras psalm lovprisar Messias, den verkställande av den gudomliga planen:

> "Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, för du blev offrad, och med ditt blod har du friköpt människor åt Gud av alla stammar och språk och länder och folk. Du har gjort dem till ett kungarike och till präster åt vår Gud, och de ska regera på jorden" (Upp. 5:9-10).

Tendensen att vilja omintetgöra dessa tydliga uttalanden och göra dem mindre "offensiva" är utbrett, men måste övervinnas. För att göra Jesus mer "religiös" och mindre politisk har många försökt att bara tänka på det som ett nuvarande "styre" av kyrkan eller ett "regerande" av Kristus "i hjärtat", men det är uppenbarligen inte vad Skrifterna säger. Det utlovade regerandet till den troende kommer först att beviljas **efter att den troende har segrat genom det nuvarande livets prövningar**. Han kommer att dela Riket med Jesus vid den (framtida) **uppståndelsen**, precis som Jesus fick sin ställning som auktoritet på Faderns tron först vid sin egen uppståndelse. Även Jesus var tvungen att genomgå prövningar och vedermödor innan Gud godkände honom som framtida världsguvernör.

Kommentatorer på dessa avsnitt försöker ofta hålla sådana löften på distans. De verkar vilja ta avstånd från något som är så "judiskt" och stämplar ibland dessa bibliska texter som "okristna" eller "råa." Detta skulle innebära att Jesus var okristlig och att han var en icke-messiansk Messias!

Ett annat sätt att undvika detta obekväma material är att kategorisera det som "apokalyptiskt"[1] litteratur, som att klassificeringen skulle göra det mindre offensivt! Det är faktiskt kristen apokalyps, kommande till oss som Uppenbarelsen (Apokalyps) given till Kristus från Gud (Upp. 1:1). Detta betyder emellertid inte att det är en något mindre återspegling av Jesu sinne än något

[1] Att beskriva ett katastrofalt gudomligt ingripande, införandet av en ny era och en ny regering på jorden.

annat av hans uttalanden som redogjorts i Nya testamentet. Om "makten över nationerna" verkar för politisk för några, kan det bero på att de inte har förstått vad Guds rike är. Det som är politiskt är inte nödvändigtvis oandligt. Ingenting kan vara en större andlig välsignelse än att ha Jesus som kung i Guds rike som kommer att fungera i Jerusalem och över hela världen.

Djupt rotade vanor har länge fått oss att tycka att ”andliga” saker är skilda från politiska strukturer som verkar på jorden. Ett sådant tänkande är resultatet av århundraden med grekiskt platoniskt tänkande. Jesus var inte en platoniker och Paulus varnade mot de extrema farorna med filosofi (Kol. 2:8). Den hebreiska framtidsutsikten som Jesus delade, fungerar inte i dessa dualistiska termer. Och inte heller vi om vi önskar vara i linje med den historiska och uppståndna Jesus. Om vi försöker "förandliga" eller allegorisera Bibelns tydliga uttalanden om framtiden så upplöser vi tydlig information och får det att betyda vad som helst som behagar *oss*. Detta är raka motsatsen till att följa Guds och Jesu sinne och vilja. Vi får inte riskera att "sätta ihop" en sorts kristendom i termer som för oss verkar andliga eller politiskt "korrekta".

Jesus hade tidigare, vid den sista måltiden, talat om sin intention att dela styret med sina lärjungar i Riket. Han försäkrade dem en hedersplats som ministrar i en ny regering. Detta var i själva verket den väsentliga punkten i det Nya förbundet: "Det är ni som har stått vid min sida under mina prövningar, och precis som min Fader har slutit ett förbund med mig om ett Rike, så sluter jag ett förbund med er om rätten att äta och dricka med mig i mitt Rike, och ni ska sitta på troner och döma[2] Israels tolv stammar" (Luk. 22:28-30).

Exakt samma politiska belöning hade blivit lovat till Apostlarna vid ett tidigare tillfälle, med ett särskilt tecken av tiden då den messianska regeringen skulle komma till makten: "Jesus sade till dem: "Jag säger er sanningen: Vid pånyttfödelsen [i den Nya världen], när Människosonen sätter sig på sin härlighets tron, då ska också ni som har följt mig sitta på tolv troner och döma Israels tolv stammar" (Matt. 19:28).

Avskräckande barriärer har upprättats genom århundrandena mot vår förståelse av det grundläggande koncept som presenteras för oss av Jesus i **hans "Goda Nyheter (Evangelium) om Guds Rike**." Genom att ta bort Riket från sitt bibliska sammanhang så har det varit möjligt att "omtolka" det (ett sofistikerat sätt att överge den ursprungliga betydelsen!) och ersätta det med vårt egna mer accepterade "riket i människornas hjärtan". Alltså har en ny version ersatt Jesu evangeliums ursprungliga budskap. Jesu namn har lagts till "den goda saken" medan de Goda nyheterna om det messianska Riket, förstått så som Jesus menade det, ofta har blivit förkastat av kyrkobesökare och predikanter.

Detta har tragiskt nog varit historien om den centrala kristna idéns utveckling – "**Evangeliet om Guds rike och Jesu Kristi namn**" (Apg. 8:12; 28:23, 31). Av respekt för Jesus som Guds Messias, och i lydnad mot hans ursprungliga vädjan om att tro på de Goda nyheterna om Guds

[2] Ordet "döma" betyder i detta sammanhang "administrera" eller "styra". Notera att i hebreiskt tänkande var kungar "domare", dvs styresmän eller härskare.

rike (Mark. 1:14-15), måste vi insistera på att definiera Riket enligt dess bibliska bakgrund. Kan intelligent respons på evangeliet betyda något annat än det?

Bakgrunden till Guds Rike

Med kungörelsen om att Guds rike är "nära" och att människor bör svara genom att tro på de Goda nyheterna om Riket (Mark. 1:15) uppmanades Jesu åhörare att förstå att deras nationella hopp skulle förverkligas. Jesus sa inte *när* Guds rike skulle komma. Kungörelsen om att det var "nära" betydde, precis som det betydde långt tidigare med samma ord som profeterna använde angående Herrens dag, att människor bör förbereda sig för dess ankomst så snart som möjligt. När allt kommer omkring, så kan någon av oss dö innan Guds rike ankommer. I nästa sekund (för oss) efter det att vi har somnat in i döden kommer vi att möta det framtida Riket. När vi är döda har vi ingen kunskap om någonting (Pred. 9:5,10) inklusive tidens gång. Vi kommer att vakna upp från dödens sömn vid tiden för den framtida uppståndelsen (Dan. 12:2; 1 Kor. 15:23).

Begreppet om Guds rike hade en rik historia i de israeliska profeternas nedtecknade budskap, vars arbete Jesus uttryckligen sade att han inte hade kommit för att förstöra (Matt. 5:17). Jesu tillkännagivande av Riket skulle uppmärksamma vissa uppfyllelser av dessa förutsägelser: Upprättandet av en gudomlig regering på jorden, presiderad av den idealiska kungen av Israel, Messias.

Att Israel såg fram emot en era av världsfred under Messias regering kan inte rimligtvis betvivlas. Dessa fakta är dokumenterade i hundratals standardverk på Bibeln och den judiska religionens historia. En expert på profeternas litteratur konstaterar det som är tydligt för alla som har läst deras skrifter:

> I många århundraden hade judarna trott att en dag i den avlägsna framtiden skulle deras Gud, Universums Skapare, manifestera sig själv och förhärliga sitt Namn och sitt folk Israel i hela mänsklighetens åsyn. Detta är den verkliga substansen i det Messianska Hoppet. Med tanke på detta hopp kan de tidiga kristnas inställning anges vara som följande: Deras tankar var alltid fyllda med en känsla av förväntan, en känsla av en överhängande förändring av oerhörd betydelse i vilken Jesus skulle inta en central och iögonfallande position i kapacitet av Messias, och de, som hans utvalda lärjungar, skulle få dela hans ära med honom.[3]

Det är självklart att de kristnas hopp riktades fram mot Jesu återkomst i kraft och härlighet för att inviga den storslagna eran av hans Rike.

En annan forskare i Gamla testamentet påpekar att profeten Daniel "jämställer det kommande Riket med den gyllene eran och förutser det som etablerat här på jorden som den sista fasen i historien."[4] Riket skulle innebära en omstrukturering av det mänskliga samhället under en Gudomlig Regering som verkar på en förnyad jord.

---

[3] H.D. Hamilton, D.D., *The People of God*, Vol. II, s. 19, 20.
[4] D.S. Russell, *Apocalyptic, Ancient and Modern*, s. 26.

Man kan bara titta på ämnesrubrikerna från översättare av "the Jerusalem Bible" för att fånga smaken av den gammaltestamentliga bakgrunden till Jesu proklamation av Guds rike. I den store profeten Jesajas skrifter lär vi oss om en era av "Evig Fred" (Jes. 2:1-4); "Den Framtida Restaureringen" (Jes. 4:4-6); "Den Härliga Framtiden" (Jes. 33:17-24); "Befrielsen av Israel" (Jes. 43:1-7); " Jerusalems Härliga Uppståndelse" (Jes. 60).

I Jeremia läser vi om "Sion i den Messianska Tidsåldern" (Jer. 3:14-18); "Nationernas Omvandling" (Jer.16:19-21); "Den Framtida Kungen" (Jer. 23:1-8); "Löften om Återhämtning för det Nordliga Kungariket Israel" (Jer. 30); "Löfte om Återställande till Juda" (Jer. 31:23-26); "Jerusalem Magnifikt Återuppbyggt" (Jer. 31:38-40); "Framtidens Installationer" (Jer. 33:14-26).

Hesekiel ger oss en beskrivning av "Juda och Israel i Ett Rike" (Hes. 37:15-28); Hosea talar om "Omvändelsen och Försoning av Israel: Ett Löfte om Framtida Lycka " (Hos. 14:2-9); Joel förutser "Israels Härliga Framtid" (Joel 4:18-21); Amos skriver varmt om "Utsikter för Upprättelse och Idylliskt Välstånd" (Amos 9:11-15); Obadja beskriver den politiska triumfen av Guds rike (Ob. 1:21; Mika 4:1-5); Slutligen ger Sakarja en levande bild av "Messiansk Frälsning" (Sak. 8:1-17); "Messias" (Sak. 9:9-10); "Återställandet av Israel" (Sak. 9:11-17). Han avslutar med en beskrivning av "Jerusalems Prakt" (Sak. 14:1-21).

Ingen som har funderat över denna medryckande syn om framtiden kan missa dess poäng. I samstämmighet proklamerade Israels profeter att, det till jorden ska komma en era av fred och bestående säkerhet för alla nationer under uppsikt av Guds utvalde representant, Davids utlovade son. Vad Irving Zeitlin skriver om Jesaja sammanfattar det judiska hoppet om Guds rike på jorden:

> Profeten ser fram emot slutet av denna era och till införandet av den nya, där arrogans, förtryck, krig och avgudadyrkan kommer att försvinna alltihop. Först efter att Israel har blivit renat från sin högmodighet, kommer hon verkligen att bli Guds folk och bära hans ord till de andra nationerna. "För undervisning [lagen] ska gå ut från Sion, Herrens ord från Jerusalem."[5]

En framstående Oxford-professor i Gamla testamentet påpekade i sin kommentar till Daniel att:

> "Jesaja och Mika beskriver den Messianska eran till att börja omedelbart efter att problemen var över - problem som deras folk var utsatta för i händerna på **Assyriern** (Jesaja 11:1-10, se kapitel 28-34; 30:19-26, 31; 31: 7, 32:1-8, 31:8; Mika 5:4-7)."

Här får vi veta identiteten på Israels allra sista framtida fiende.

Här måste vi visa vår protest mot den märkvärdiga idéen att denna framtidssyn redan blev uppfylld under Jesu historiska tjänst eller ungefär vid den tiden. Det borde vara uppenbart för alla

[5] *Ancient Judaism*, s. 228.

att nationerna inte har smitt sina svärd till jordbruksredskap och att Jesus som Kung Messias ännu inte synligt har tagit sin ställning som härskare över nationerna på Davids återställda tron (Luk. 1:32-33). När någonsin i det förflutna befriade Jesus Israel från Assyriern (se Mika 5:5-7)? Mika frambär en profetia om framtiden.

Löftet om Kommande Goda Saker

Profeternas förutsägelser om en framtida gyllene era är så viktig för vår förståelse av det kristna evangeliet att vi måste undersöka profeternas ord i detalj. När Jesus befallde omvändelse och tro på de Goda nyheterna om Guds rike (Mark. 1:14-15) så innebar hans budskap så mycket mer än löftet om förlåtelse av personliga synder. Han krävde tro på historiens Gud och intelligent **tro på Hans plan** som är förutbestämd att finna sin höjdpunkt i upprättandet av Guds rike på jorden. Vi är befallda att "omvända oss", dvs ändra hela vårt sätt att se på omvärlden, och *tro på Rikets Goda Nyheter* - tro på den plan som Gud utarbetar till gagn för oss som individer och för världen, genom Jesus.

Ett lydigt svar på de Goda nyheterna om Riket är uppenbarligen förenad med en förståelse av ordet "Rike." Man kan inte tro på Goda nyheter om något man inte förstår! Vad är då dessa Goda nyheter? Ett antal grundläggande texter ligger bakom Jesu användning av termen "Guds rike". På dessa bygger förväntningen om Guds rike. Vi insisterar på att de Goda nyheterna omfattade information om en **kommande Världsregering**, med Jesus som dess verkställande ledare, och hur vi måste reagera genom att förbereda oss själva för dess ankomst. Även om begrepp som "regering" och "verkställande" kan ha negativa konnotationer för oss som har bevittnat myndighets- och maktmissbruk, så handlar det bibliska löftet om rättvisa och fred på jorden under Messias välvilliga styre. Och vem längtar inte efter fred och rättvisa när det gäller mänsklighetens angelägenheter?

Det Utlovade Riket till David och Hans Avkomling

En avgörande betydelse för Jesus och hans åhörare (och inte minst för oss) var det berömda löftet som gavs till kung David, om att Israels rike en dag skulle bli varaktigt tryggt när hans framstående avkomling tog över maktens tyglar:

> Detta ska du säga till min tjänare David: "...Jag ska göra dig ett stort namn, som de största namnen på jorden. Jag ska bereda en plats åt mitt folk Israel och plantera dem så att de får bo kvar och inte oroas mer. Onda människor ska inte förtrycka det mer som förr, sedan tiden då jag satte domare över mitt folk Israel. Jag ska låta dig få ro från alla dina fiender. Nu förkunnar Jahve för dig att Jahve ska bygga ett hus åt dig. När din tid är slut och du vilar hos dina fäder ska jag efter dig upphöja din avkomling som ska utgå ur ditt liv, och jag ska befästa hans kungadöme. Han ska bygga ett hus åt Mitt namn, och jag ska befästa hans kungatron för evigt. Jag ska vara **hans fader** och han ska vara min **son**... Ditt hus och ditt kungadöme ska bestå inför mig till evig tid. Din tron ska vara befäst för evig tid" (2 Samuel 7:8-16, omkring 1000 f.Kr.).

Denna anmärkningsvärda gudomliga profetia, som gavs till David genom profeten Natan, representerar en sann guldgruva med information. Den innehåller många av de viktiga ingredienserna i Nya testamentets teologi som relaterar till Jesu person och arbete. Det är oumbärligt som en guide till Jesu goda nyheters budskap om Guds rike.

Det är viktigt för oss att veta hur det judiska folket förstod detta löfte om nationell ära som skulle bli förverkligat av den utlovade Messias och hans Rike. Baserat på hoppet om Davids återupprättade rike, skildrar följande utdrag ur "Salomos psalmer", daterade från omkring 50 år före Jesu födelse, Messias framtida imperium. Dessa psalmer är inte själva en del av Skriftens officiella kanon. Men de drar deras inspiration direkt från talrika Messianska avsnitt från Psalmerna och profeterna i det Gamla testamentet och särskilt från 2 Samuel 7 och Psalmerna 72, 89, 132:

> Herre, du valde David till att vara kung över Israel och svor en ed till honom om hans avkomling för evigt, att hans rike inte skulle misslyckas inför dig... Se, Herre, och res upp för dem deras konung, Davids son, att härska över din tjänare Israel i den tid som är känd för dig, o Gud. Förstärk honom med styrka för att förgöra de orättfärdiga härskarna, för att rensa Jerusalem från hedningar som trampar henne till förgörelse; för att med visdom och rättfärdighet driva ut syndarna från arvet; för att krossa syndarnas arrogans som en lerkruka; för att krossa all deras substans som med en järnspira; för att förstöra de olagliga nationerna med hans muns ord; för att nationerna må fly från hans närvaro vid hans varning, och han kommer att fördöma syndare genom deras hjärtans tankar. Han kommer att samla ett heligt folk som han kommer att leda i rättfärdighet och han kommer att döma folkets stammar som har blivit helgade av Herren, deras Gud. Han kommer inte att tolerera orättfärdighet att uppehålla sig bland dem, och vem som än utövar ondska kommer inte att få leva bland dem. För han kommer att känna att de alla är Guds barn. Han kommer att fördela dem i landet enligt deras stammar... och han kommer att ha hedniska nationer som tjänar under hans ok och han kommer att förhärliga Herren på en framträdande plats över hela jorden. Och han kommer att rena Jerusalem och göra det heligt som det var från början, för nationer att komma från jordens ändar för att se hans ära, att ta med som gåvor hennes barn som hade blivit utdrivna, och för att se Herrens ära med vilken Gud har förhärligat henne.
>
> Det kommer inte att finnas några orättfärdiga bland dem i hans [Messias] dagar, för alla kommer att vara heliga, och deras Kung kommer att vara Herren Messias. Ty han kommer inte att förlita sig på häst och ryttare och båge, och inte heller kommer han att samla på guld och silver för krig. Inte heller kommer han att bygga upp en mängd hopp för krigstid. Herren själv är hans kung, hoppet av den som har ett starkt hopp i Gud... O Herre, din barmhärtighet är i dina händer för evigt. Du visar din godhet mot Israel med en rik gåva. Dina ögon ser ner över dem och ingen av dem

> kommer att vara i nöd. Dina öron lyssnar på den hoppfulla bönen av de ringa, dina barmhärtiga domar är över hela världen, och din kärlek är hos Abrahams ättlingar, en Israelit. Din tuktan för oss är som för en förstfödd son, ett enda barn, för att avleda den insiktsfulla personen från oavsiktliga synder. Må Gud rena Israel för barmhärtighetsdagen i välsignelse, för den fastställda dagen då hans Messias kommer att regera. Välsignade är de som är födda i dessa dagar, för att se Herrens goda saker som han kommer att göra för den kommande generationen; som kommer att vara under Herrens Messias disciplin, i vördnad för hans Gud, i vishetens ande, och i rättfärdighetens och i styrkans, för att leda människor till rättfärdiga handlingar, i vördnad för Gud, för att ställa dem alla i vördnad för Herren, en god generation som lever i vördnad för Gud, i barmhärtighetens dagar (från Salomos psalmer 17, 18).

Dessa psalmer fångar kärnan i det messianska hoppet som presenteras av Gamla testamentet och löpande vid tiden då Jesus började förkunna Guds rike. De visar en slående affinitet även med avsnitt från Lukas evangelium (1:32; 2:11), Uppenbarelseboken (11:15-18; 19:15-16) och andra nytestamentliga texter.

Synen av Kungen och Riket

En ledande exponent av evangeliet av Guds rike var profeten Daniel från de sjätte århundradet f.Kr. I en serie anmärkningsvärda syner hade han förutsagt att "i de kungarnas dagar ska himlens Gud upprätta ett rike som aldrig i evighet ska gå under och vars makt inte ska överlämnas till något annat folk. Det ska krossa och göra slut på alla de andra rikena, men självt ska det bestå för evigt" (Dan. 2:44).

Guds rike var förutbestämt att ersätta fientliga världsimperier som avbildats som den stora bildstoden i Daniel kapitel 2. Enligt profeten, vars budskap vi stimuleras att tro på, har "den store Guden nu uppenbarat för kungen [Nebukadnessar] vad som ska ske i framtiden [på hebreiska, *be acharit hayamim*, dvs i messianska tider]; Drömmen är sann och tydningen tillförlitlig." Tillsammans med löftet om Riket garanteras det att det kommer att styras av "Människosonen" (Jesu favorittitel om sig själv, men även hans efterföljare som utgör "Kristi kropp"), vars "herravälde är ett evigt välde som inte ska ta slut och inte ska förstöras" (se Dan 7:14). Rätten att regera skulle tilldelas Människosonen, assisterad av hans heliga som skulle ges "riket, väldet och makten över alla riken under himlen, och alla välden [folk, nationer, språk] ska tjäna och lyda det" (se Dan. 7:27, RSV).

Ingen annanstans skildras den ljusa framtiden mer levande än i profeten Jesajas ord och hans syn är att:

> Det ska ske i den yttersta tiden att berget med Jahves hus ska stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Alla hednafolk [nationer] ska strömma dit, många folk ska gå i väg och säga: "Kom, låt oss gå upp till Jahves

> berg, till Jakobs Guds hus [tempel]. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar." För undervisning [lagen] ska gå ut från Sion, och Jahves ord från Jerusalem. Han ska [utöva myndighet och] döma mellan hednafolken [nationerna] och skipa rätt för många folk. Då ska de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folk ska inte lyfta svärd mot folk och inte mer öva för krig. Kom, ni av Jakobs släkt, låt oss vandra i Jahves ljus (se Jesaja 2:1-5, Jerusalem Bible).

När den nya tiden gryr, "kommer de som är kvar i Sion och förblir i Jerusalem att kallas heliga, var och en som är skriven bland de levande i Jerusalem" (Jes. 4:3). Efter reningen av tempelområdet "när Herren har tvättat bort orenheten från Sions döttrar och sköljt bort blodskulderna från Jerusalem" (Jes. 4:4), då kommer Jahve att "vila över hela Sions bergsområde, och över de som samlas där, skapa en molnsky om dagen, och rök, och skenet av en flammande eld om natten. För över allt detta ska Jahves härlighet vara som ett skyddande tak, en hydda som ger skugga om dagen mot hettan och tillflykt och skydd mot storm och regn” (se Jes. 4:6).

Det förutsagda Rikets mirakulösa natur motsvaras av Messias övernaturliga konception: "Se, jungfrun ska bli havande och föda en son, och hon ska ge honom namnet Immanuel" (Jes. 7:14). I den mirakulösa konceptionen av Jesus, ser Matteus den ultimata uppfyllelsen av profetian som framfördes av Jesaja 700 år tidigare. Marias mirakulösa graviditet redogör han för helt enkelt som att "allt detta hände för att det som Herren hade sagt genom profeten skulle uppfyllas" (Matt. 1:22). "För barnet [den enfödde] i henne har blivit till [införlivats] genom den helige anden" (Matt. 1:20).

Oskiljaktigt från det framtida Rikets storhet är den utlovade Kungens majestät:

> För ett barn blir oss fött, en son blir oss given och på hans axlar vilar herradömet, och dessa är de namn de ger honom: Underbar Rådgivare, Mäktig Gud,[6] Fader[7] för den kommande tidsåldern [enligt den grekiska versionen av den hebreiska texten], Fridsfurste. Stort är hans herradöme i en frid utan slut, för Davids tron och hans kungamakt, som han ska befästa och säkerställa i rättvisa och integritet, från nu och till evig tid. Jahve Sebaots [Herre över himlens härskaror] ivriga kärlek ska göra detta (Jes. 9:6-7).

När den utlovade nationella hjälten i Israel träder fram, fortsätter Jesajas ord att gå i uppfyllelse:

> Men ett skott ska skjuta upp ur Ishais avhuggna stam, en telning från hans rötter ska bära frukt. Över honom ska Jahves ande vila, en ande av vishet och insikt, en ande

[6] Mäktig Gud betyder, enligt det hebreiska standardlexikonet, "Gudomlig Hjälte". Messias skulle återspegla Guds härlighet, hans Fader (Lukas 1:35 ger grunden för detta fader-son-förhållande).
[7] Messias är naturligtvis inte Gud, Fadern. Men Messias är föräldern till Rikets kommande tidsålder. Han förbereder sig för det Riket nu och han kommer att vara ansvarig för alla dess angelägenheter.

> av råd och makt, en ande med kunskap och av fruktan för Jahve (fruktan för Jahve är i hans andetag.) Han ska ha sin glädje i vördnad för Jahve. Han ska inte döma efter vad ögonen ser eller döma efter vad öronen hör, utan han ska döma de bristfälliga med integritet, och med rättvisa skaffa rätt åt de ödmjuka på jorden. Hans ord är som en stav som slår de obarmhärtiga; hans domar bringar död till de ogudaktiga. Rättfärdighet är bältet runt hans midja, trofasthet bältet om hans höfter (se Jes. 11:1-5).

Under den framtida Kungens rättvisa styre kommer till och med naturen att återspegla en motsvarande harmoni:

> Vargar ska bo tillsammans med lamm, leoparder ligga bland killingar. Kalvar och unga lejon och gödboskap ska beta tillsammans, och en liten pojke ska valla dem. Kor och björnar ska vara vänner, deras ungar ska ligga tillsammans, och lejon ska äta halm som oxar. Ett spädbarn ska leka vid huggormens grop, ett avvant barn räcka ut handen mot giftormens håla. Ingenstans på mitt heliga berg ska man göra något ont eller förstöra något, för landet ska vara fullt av Jahves kunskap, liksom vattnet täcker havet (se Jes.11:6-9).

Precis som i Daniels syn kommer det fredliga Riket att upprättas på ruinerna av tidigare onda regeringar:

> När utpressaren inte finns mer, skövlingen är slut och förtryckaren försvunnen ur landet, då ska en tron befästas genom nåd. I trohet ska en furste sitta på den i Davids hydda, en som söker det rätta och främjar rättfärdighet" (Jes. 16:4-5).

Rikets triumf kommer att innebära utvisning för alla fientliga styrkor: "På den dagen ska Jahve straffa höjdens här uppe i höjden och jordens kungar nere på jorden. De ska samlas ihop som fångar i fånggropen, de ska stängas in i fängelse och efter lång tid når straffet dem" (Jes. 24:21-22). Vid den tiden kommer det härliga riket att framträda: "Då ska månen blygas och solen skämmas, för Jahve Sebaot [Herre över himlens härskaror] ska då vara kung på Sions berg och i Jerusalem"(Jes. 24:23).

Tiden kommer för uppfyllandet av Guds storslagna plan för jorden: "Se, en kung ska regera i rättfärdighet, furstar ska styra med rättvisa. Och var och en ska vara som en tillflykt i stormen och som ett skydd mot störtskuren, som vattenbäckar i ett torrt land, som skuggan av en väldig klippa i ett törstigt land" (Jes. 32:1-2).

Med dessa komplexa uppfattningar som ger den oumbärliga bakgrunden av Jesu paroll, Guds rike, så är vi i stånd att reagera med förståelse för hans första nedtecknade befallning: "Omvänd er och tro på de Goda nyheterna [om Guds rike]" (Mark. 1:14-15).

Det Kristna Hoppet som en Viktig Del av Evangeliet

Vid hans ankomst till Galileen lanserade Jesus sin kampanj på uppdrag av de Goda nyheterna om Guds rike. Hans användning av den välbekanta termen "Guds rike" stimulerade förhoppningar om fred på jorden, baserat på vad alla profeterna hade sagt. Jesus presenterade sig som den ultimata "teokraten", den som för första gången kunde garantera världsfred och välstånd.

Om uttrycket "Guds rike" har upphört att ha en bestämd betydelse för många, bör vi kanske ersätta det med den "**Framtida Gudomliga Messianska Regeringen på Jorden**", för detta är konceptet som ligger till grund för hela Jesu uppdrag. Idén härrör inte från Jesus. Snarare kom han för att "bekräfta löftena till fäderna" (Rom. 15:8). Som den som utsetts för att styra i Riket, fortsätter han att kalla på allmänheten för att svara på de Goda nyheterna före Rikets ankomst. Nu är en tid för att angeläget förbereda sig inför gryningen av Riket. Vi måste lära oss att leva på ett sätt som passar vårt kall till Riket. Inbjudan att svara intelligent på de Goda nyheterna fortsätter att gå ut när den kristna församlingen till fullo lyder sitt uppdrag att "**förkunna dessa Goda Nyheter om Riket i hela världen**" (Matt. 24:14). När världen har blivit rättvist varnad så kommer slutet (Matt. 24:14). Först då kommer det Gudomliga Rikets Nya Tidsålder att införas.

I en värld genomsyrad av evangelier som hävdar Kristi namn, så är det absolut nödvändigt att insistera på det faktum att det sanna Kristna Evangeliet - det som förkunnas av Jesus själv - är Evangeliet om Riket. Våra kristna dokument ger framför allt dessa faktum:

> Jesus kom till Galileen och förkunnade Guds evangelium. Han sade: "Tiden är inne och Guds rike är nära. Omvänd er och tro på evangeliet" (Mark. 1:14-15).
>
> "Jag måste förkunna Evangeliet om Guds Rike för de andra städerna också. Det är därför jag är utsänd" (Luk. 4:43).
>
> "Detta Evangelium om Riket ska förkunnas i hela världen" (Matt. 24:14).

Samma Evangelium Igår, Idag, Till Dess att Riket Kommer

"Teologi" har tänkt ut ett antal tekniker för att undvika det uppenbara. Som vi såg i lektion ett, så har det otroligt nog övergett den viktigaste frasen "Evangeliet om Riket." Det har ersatts av ett evangelium som bara talar om Jesu död och uppståndelse, inte om hans Rike. Det har försökt detta genom att undvika det definitiva beviset på Matteus, Markus och Lukas anknytning till Jesu ständiga förkunnelse om Riket (Luk. 4:43, etc., långt före han ens nämnde sin död och uppståndelse! Se Luk. 18:29-34). Den har också kringgått den tydliga information som Lukas gav i Apostlagärningarna som beskriver den kristna församlingens aktiviteter efter Jesu uppståndelse. Lukas gör allt för att förhindra att vi någonsin glömmer att intelligent tro på Guds rike är första steget mot att omfamna biblisk kristendom:

> "**När de trodde på Filippus, som förkunnade evangeliet [de Goda Nyheterna] om Guds rike och Jesu Kristi namn, döptes de, både män och kvinnor**" (Apg. 8:12).

Detta är Lukas avsiktligt utvalda formulering för att beskriva innehållet i budskapet om frälsning. Han upprepar det i kritiska ögonblick i sin berättelse (Apg. 1:3,6; 19:8; 20:25; 28:23,31). Han sparar det även till sina sista ord om den kristna missionen under Paulus i Rom: "**Han predikade Guds rike och undervisade med stor frimodighet om [de saker som rör] Herren Jesus Kristus utan att bli hindrad**" (Apg. 28:31). Inte bara får Frälsaren här sin fullständiga officiella titel, "Herren Jesus Messias"; men hans eget evangelium om Riket ges officiellt erkännande som budskapet som nu går ut till hedningar. Det är exakt samma budskap som några av judarna hade förkastat, när Paulus "**från morgon till kväll förklarade för dem och vittnade om Guds Rike och försökte övertyga dem om Jesus utifrån både Mose lag och Profeterna**" (Apg. 28:23). Rikets budskap är inget annat än det som Jesus själv alltid predikade. Hebreerbrevet 2:3 definierar frälsningsbudskapet som evangeliet som Jesus själv förkunnade. Och Romarbrevet 16:25 motsvarar Paulus evangelium med evangeliet som kungjordes av Jesus.

Kan någon motsätta sig slutsatsen att Guds rike är den primära ingrediensen (utöver, naturligtvis, "de saker som berör Jesus") i evangeliet enligt Bibeln? Evangeliet om Riket är Jesu främsta angelägenhet genom hela hans tjänst och det är det vanliga budskapet från de, av anden uppfyllda, kristna i Apostlagärningarna, som tillät dop (som Jesus insisterade på, Mark. 16:15-16; Matt. 28:19-20) endast när deras åhörare hade bekräftat sin tro på **de Goda Nyheterna (Evangeliet) om Guds rike och Jesu Messias namn** (Apg. 8:12; 19:8; 28:23,31).

Det är ett anmärkningsvärt faktum att kyrkor inte längre använder den apostoliska formeln för tro som krävs av dopkandidaterna (Apg. 8:12), den om tro på "**Guds rike och de saker som rör Jesu namn**" (jmf Apg. 28:23, 31). Skulle inte användningen av denna tidiga trosbekännelse, med sin primära betoning på Riket, säkerställa att Jesu egna kristna evangelium aldrig skulle glömmas bort?

I lektion tre ska vi fortsätta vår undersökning av meningen med Guds rike utifrån dess bakgrund i profeterna. Detta kommer att göra det möjligt för oss att förstå **Jesu Budskap** i sin bibliska miljö och avvärja alla försök att rycka bort det från sitt arv i Gamla testamentets profetior. Evangeliets budskap måste till varje pris försvaras mot de många alternativa budskap som det ständigt hotas av. Jesu evangelium är verkligen inte ett "evangelium om konsumism". Det är inte heller "evangeliet om himlen", som en plats för kroppslösa eller okroppsliga själar.

"*Hans undervisning är Evangeliet — ´de Goda Nyheterna´ — om Riket*."[8]

[8] A. Robinson, *Regnum Dei*, Bampton Lectures, 1901, s. 62.

Lektion 3 - Grunden för att Tro på det Kristna Evangeliet om Guds Rike

Textutgåvor:

> "För ett barn blir oss fött, en son blir oss given och på hans axlar vilar herradömet... Stort är hans herradöme i en frid utan slut, för Davids tron och hans kungamakt, som han ska befästa och säkerställa i rättvisa och integritet, från nu och till evig tid. I sin nit ska Herren över himlens härskaror utföra detta" (se Jes. 9:6-7).
>
> "Hur ljuvliga är inte glädjebudbärarens steg när han kommer över bergen och förkunnar frid, bär fram **goda nyheter**, [bär fram lycka,] förkunnar frälsning och säger till Sion: "Din Gud är Kung" (Jes.52:7)
>
> "Jag måste förkunna evangeliet [**de Goda Nyheterna] om Guds rike** för de andra städerna också. Det är därför jag är utsänd" (Lukas 4:43).

Från Jesu Kristi nedtecknade tjänst har vi sett att hans evangelistiska verksamhet inriktades på ett offentligt tillkännagivande: Förkunnelsen om att **Guds rike** ska komma att installeras på jorden, och att män och kvinnor ska svara på **dessa Goda nyheter om Riket** genom att tro på budskapet och ändra sina sinnen och därmed sina liv (Mark. 1:14-15). På så sätt skulle de vara redo att komma in i Guds rike när det kommer med Jesu återkomst. Vi väntar fortfarande på det kommande Riket. Josef från Arimatea, en kristen lärjunge, väntade på det efter det att Jesu tjänst på jorden var fullbordad (Mark. 15:43). Han föreställde sig inte att Riket redan hade kommit!

Vi upprätthåller detta eftersom detta var det Evangeliebudskap som alltid presenterades av Jesus, det är per definition det Kristna Evangeliet. Inte att undra på att den tidiga kristna församlingen krävde, av sina blivande kandidater för dopet, att tro på "**Guds rike och Jesu Kristi namn**" (Apg. 8:12; jmf Apg. 28:23, 31). Jesus har inte förändrats (Hebr. 13:8), och inte heller hans evangeliebudskap om Riket, som fortsätter att kräva en angelägen respons av alla som hör det. Alla kristna, om de ska vara involverade i Guds arbete (1 Kor. 15:58), bör vara aktiva i någon mån som lärare eller understödjare av evangeliet om Guds rike som Jesus lärde (se till exempel Luk. 8:3). De bör vara medarbetare för Guds rike (Kol. 4:11). Men de bör lägga god tid på förberedelse innan de undervisar det offentligt. Det kan talas om evangeliet i många olika situationer. Det viktiga är att budskapet sprids (Luk. 9:60). Matteus 5:5 - "Välsignade är de ödmjuka, för de ska ärva jorden/Guds rike" - är ett bra ställe att börja på. Omvända bör uppmuntras **att upphöra med språk som "komma till himlen", "när jag kommer till himlen", "den och den har kommit till en bättre plats"** etc. och istället börja följa Jesu språk om att

träda in i, och ärva, Riket när Jesus kommer tillbaka. Det är ett gott lärjungaskap. Folk som ständigt pratar om att "komma till himlen" låter inte alls som Jesus.

Vi har också visat att de Goda nyheterna om Riket har sina rötter i det Gamla testamentets profetior. Dessa förkunnade om en kommande **gyllene era på jorden**, som följer efter ett avgörande, katastrofalt ingripande av Gud som kallas Herrens Dag eller "Herrens stora och fruktansvärda dag". Guds avsikt är att upprätta en rättvis regering över hela världen under tillsyn av hans utvalda representant, Messias (Kristus). (Se särskilt Dan. 2:44; 7:18, 22, 27.)

I lektion 1 citerade vi en lång rad av experter på biblisk teologi som håller med om att Rikets budskap var hjärtat och själen av allt som Jesus kom för att predika och undervisa. Detta mycket viktiga faktum kan förstås av alla läsare av det Nya testamentet, särskilt med tanke på Jesu uttalande om hans allomfattande syfte: **"Jag måste förkunna de Goda Nyheterna om Guds rike för de andra städerna också. Det är anledningen till varför jag är utsänd" (se Luk. 4:43)**.

I kontrast till det tydliga framträdande som Guds rike ges i Bibeln, så lade vi märke till den anmärkningsvärda tystnaden om ämnet, evangeliet om Riket, ifrån kyrkans sida som kallar sig själva kristna. Enligt deras ledande talesmän, tidigare och nuvarande, *så har Guds rike aldrig haft en central plats i deras evangeliebudskap* och i deras trosbekännelser. Deras skrifter och traktat som behandlar evangelisation fortsätter att säga lite eller ingenting alls om Riket. Vi är förvånade över detta faktum, liksom även de verkar vara. Situationen verkar kräva en brådskande genomgång av de bibliska dokumenten för att bestämma vad vi ska tro på som kristna, när det gäller detta absolut livsviktiga ämne - evangeliebudskapet. Evangeliet är det gudomliga budskapet för vår frälsning! Vi måste förstå det ordentligt. Kristendom är ett svar på Jesu predikande om evangeliet och är således lydnad för Jesus som Herren Messias (Luk. 2:11).

Vår misstanke är att efter den apostoliska tiden blev den ursprungliga tron nedsänkt under en översvämning av främmande idéer som främst introducerades av hedningar, som hade liten förståelse för det Gamla testamentets rötter i Jesu förkunnelse om Riket. Gradvis förlorade konceptet om Riket sin betydelse som **en verklig regering** som skulle föras till makten på jorden i framtiden, och istället blev det ett "rike i hjärtat" - ett religiöst ideal, ofta ett skapande av människans egna önskemål och drömmar. På så sätt ersattes, i stor utsträckning, den dynamiska proklamationen av **en kommande kris i världshistorien** av ett mer "bekvämt" evangelium som hävdar att man ska hantera "personlig" frälsning eller social förbättring. Några viktiga saker i budskapet som Apostlarna förkunnade bevarades - Jesu död, begravning och uppståndelse. Ändå övergavs den främsta faktorn i evangeliet, nödvändigheten av att förstå och **tro på det kommande Riket** (Mark. 1:14-15; Apg. 8:12; 28:23,31). Vaga löften om "himlen" vid döden ersatte löftet om **den Gyllene Tidsåldern med Guds rike på jorden som ska införas vid Jesu återkomst**.

Denna utarmade, förkortade och förvrängda version av evangeliet har blivit populär eftersom:

1. **Det Gamla testamentets rötter om evangeliet om Riket** ignoreras.
2. Det tydliga vittnesbördet av Matteus, Markus och Lukas till det som **Jesus predikade** som evangeliet ignoreras. Luther och Calvin, och i vår tid C.S. Lewis och evangelister, är i allmänhet ansvariga för att ha försummat att predika evangeliet först och främst från Jesu evangelieord.
3. Tydliga uttalanden i Apostlagärningarna, om församlingens fortsatta tillkännagivande av Guds rike som evangeliets hjärta, undviks (Apg. 8:12; 19:8; 20:25; 23:28, 31).
4. En anti-judisk tendens har orsakat att Jesu evangelium verkar alltför "judisk" och messiansk.

De kristna dokumenten visar att Jesus predikade evangeliet om Guds rike. Och inte bara det, i början sade han ingenting om sin död och uppståndelse (Luk. 18:31-34). **Detta borde väl bevisa en gång för alla att budskapet om Riket innehåller andra uppgifter *än* Frälsarens död och uppståndelse**.

Detta är så viktigt för hela vårt argument att vi måste fortsätta understryka det. Jesus förkunnade evangeliet om Riket i sällskap av de tolv Apostlarna: "Därefter vandrade Jesus genom städer och byar och förkunnade evangeliet om Guds rike och de tolv var med honom" (Luk. 8:1). Senare "kallade han [Jesus] samman de tolv och gav dem makt och auktoritet över alla demoner och för att bota sjukdomar, och han sände ut dem **för att förkunna Guds rike** och för att bota sjuka" (Luk. 9:1-2).

På detta stadium hade lärjungarna ingen kännedom om Jesu död och uppståndelse. Detta bevisas genom deras påföljande reaktion på Jesu tillkännagivande om hans nära förestående arrestering och korsfästelse:

> Jesus tog de tolv åt sidan och sade till dem: "Se, vi går upp till Jerusalem, och allt som är skrivet om Människosonen genom profeterna ska gå i uppfyllelse. Han ska utlämnas åt hedningarna, och de ska håna och skymfa honom, spotta på honom, och när de har gisslat honom ska de döda honom. Och på tredje dagen ska han uppstå." Men **lärjungarna förstod ingenting av detta**. Det han hade sagt var mycket obskyrt [okänt] för dem, och de förstod inte vad han menade (se Lukas 18:31-34).

Även omedelbart efter uppståndelsen förstod lärjungarna fortfarande inte detta. Och ändå hade de predikat evangeliet om Riket i Jesu sällskap. "Tidigare hade de nämligen inte förstått Skriftens ord att han måste uppstå från de döda." (Joh. 20: 9). Detta var efter det att Jesu död och uppståndelse hade inträffat.

Om nu evangeliet bara skulle bestå av information om Jesu död och uppståndelse, som det allmänt sägs, hur kan det då komma sig att både Jesus och de tolv *förkunnade evangeliet utan hänvisning till Frälsarens död och uppståndelse*? Svaret är uppenbart. Evangeliet om Riket förkunnades

innan Jesus dog (Mark. 1:14-15; Matt. 4:23; 9:35; Luk. 4:43; 8:1, etc.) och, som Apostlagärningarna informerar oss om, efter uppståndelsen (Apg. 1:3,6; 8:12; 19:8; 20:25; 28:23,31). I Apostlagärningarna finner vi dock *ytterligare, till evangeliet om Riket,* nya fakta om Jesu död och uppståndelse, som nu blivit historia. Resultatet är ett **evangeliebudskap om Guds rike och Jesu Kristi namn (Apg. 8:12; 28:23, 31)**. Budskapet om Riket förblir den främsta delen av evangeliet. Jesu död och uppståndelse är ytterligare oumbärliga ämnen för tro.

Mer Hebreisk Bakgrund

En modern kommentator säger att Guds rike "för Jesu första åhörare...inte var som den tomma eller dunkla term som det ofta är idag. Begreppet hade en lång historia och en omfattande bakgrund i det Gamla testamentet."[1] Riket är huvudsyftet för frälsningens evangelium, men för moderna åhörare har det kristna evangeliet blivit som en "tom och dunkel" sak. Därför är behovet brådskande när det gäller att **definiera evangeliets hjärta från dess gammaltestamentliga ursprung och från Jesu ord**. Det kan uppenbarligen inte finnas någon tro-respons på Jesu första uppmaning till omvändelse och **tro på Riket** (Mark. 1:14-15) så länge som Riket är en dunkel idé. Tro måste ha ett objekt och det objektet är budskapet om Riket liksom Jesus själv. Du kan inte skilja Jesus från hans budskap. Det är därför som Jesus säger: "Den som mister sitt liv för **min och för evangeliets skull**.... Den som skäms för **mig och mina ord**" (Mark. 8:35,38). Och evangeliet var och är alltid evangeliet om Guds rike.

Israels nation hade länge varit övertygad om sitt betydande öde i Guds syfte. Som en del av förbundet mellan nationen och dess Gud skulle Israel njuta av ett särskilt privilegium. "Om ni nu hör min röst och håller mitt förbund, ska ni av alla folk vara min dyrbara egendom, för hela jorden är min. Ni ska för mig vara **ett rike av präster** och ett heligt folk. Detta är vad du ska tala till Israels barn." (2 Mos. 19:5-6).

Israel som helhet hade upprepade gånger misslyckats med att leva upp till sin höga kallelse. Ändå var löftet om världsherravälde reserverat för en trogen kvarleva som är förutbestämd att ärva Guds rike. Inbjudan till kungamakt upprepades genom profeten Jesaja:

> Vänd ert öra hit och kom till mig! Hör, så får er själ leva! Jag vill sluta ett evigt **förbund** med er, den trofasta nåd som jag lovade David. Se, honom har jag satt till **ett vittne** för folken, till en ledare och **furste för folken**. Du ska kalla på ett folk du inte känner, ett hednafolk som inte känner dig ska skynda till dig för Jahve din Guds skull, Israels Helige, för Han har förhärligat dig (Jesaja 55:3-5).

I det Nya testamentet erbjuds det **nya Israels församling**, församlade från både judar och hedningar, utsikterna till **kungliga ställningar** i Riket (Gal. 6:16; Fil. 3:3). Vi har redan hänvisat till Jesu egna försäkran till den trofasta kristna församlingen:

[1] Hugh Anderson, *New Century Bible, The Gospel of Mark*, s. 84.

> De som segrar ska jag låta **sitta hos mig på min tron**, liksom jag själv segrade och tog min plats med min Fader på Hans tron...Till de som segrar och fortsätter att **arbeta för mig** ända till slutet, kommer jag att ge myndighet över hedningarna, med samma myndighet som jag har fått av min Fader, att styra dem med järnspira som man krossar lerkärl (Upp. 3:21; 2:26-27).

Dessa utsikter gav upphov till den kristna "slogan" som återfinns i 2 Timoteus 2:12: "Härdar vi ut, **ska vi också regera med honom**. Förnekar vi honom, ska han också förneka oss." De troende genom alla tider och av alla nationer är förutbestämda till att "regera som kungar på jorden" (Upp. 5:10). Detta är deras kungliga framtid och de måste förbereda sig nu för denna mycket höga ära.

I Uppenbarelseboken 2:26 (ovan) citerar Jesus den berömda messianska Psalm 2, en av många som beskriver härligheterna av Guds framtida Rike. Det kommer att sättas igång av ett absolut nödvändigt ingripande av Gud, som sänder sin Messias för att krossa politiska uppror och upprätta en **ny regering i Jerusalem**. Det faktum att appellen görs till denna Psalm i Uppenbarelseboken visar att det traditionella messianska hoppet togs med in i kristendomen, med fullständigt godkännande av Jesus själv:

> Varför är nationerna i uppror? Varför tänker folken tomma tankar? Jordens kungar reser sig och furstarna gaddar ihop sig mot Jahve och hans Smorde [Messias]. "Vi sliter sönder deras band och kastar av oss deras rep!" Han som tronar i himlen ler, Jahve gör narr av dem. Så talar han till dem i sin vrede, slår dem med skräck i sin glödande harm: "Det är jag som har insatt min kung på Sion, mitt heliga berg." Jag vill förkunna Jahves beslut, han sade till mig: ”Du är min Son, idag har jag blivit din far. Be mig, så **ger jag dig nationerna till arvedel och hela jorden till egendom**. Du ska krossa dem med järnspira, slå sönder dem som lerkärl” [citerat av Jesus i Upp. 2:26]. Var nu kloka, ni kungar, ta varning, ni domare på jorden! Tjäna Jahve med fruktan och gläd er med bävan! Ge Sonen hyllningskyss, så att han inte vredgas och ni går under på er väg, för hans vrede kan snabbt blossa upp. Lyckliga är alla som flyr till honom (Psalm 2).

Löftet "hela jorden till egendom" återspeglas i Jesu anspråk till "samma myndighet som jag har fått av min Fader" (Upp. 2:26). Samma tema tas upp av den änglalika kören när de sjunger om de trofasta som "**kommer att regera som kungar på jorden**" (Upp. 5:10) och i det kända avsnittet som förutser de heliga som styr med Messias i tusen år (Upp. 20:4). Detta Rike med de heliga tillhör den **framtida tidsåldern** med Kristi styre i tusenårsriket. Jesus hänvisade till den eran som "**den andra världen [tidsåldern]**" (Luk. 20:35). Det är tidsåldern med Guds framtida Rike på en förnyad jord och de som får träda in i det är de som nu har svarat på evangeliet om Riket, och blivit döpta i vatten i lydnad till Apostlagärningarna 2:38, 8:12 etc. och fortsätter så i tro tills Jesus återvänder. (Om de somnar in i döden innan Jesus återvänder, så kommer Jesus att återuppväcka dem för att ta del av Riket. Se Dan. 12:2, 13; 1 Kor. 15:23, etc.)

Förlusten av det Messianska Elementet i Evangeliet
Kommentatorers försök att undvika detta messianska material är ett minnesmonument över människans ansträngning i att bygga sina egna "messianiserade" versioner av kristendomen. Kärnpunkten i problemet är att människan inte vill att Gud ska införa sitt styre på jorden. Ännu mindre tycker människan om att tänka på att Jesus ska krossa nationerna och härska över dem med en järnspira. Den ursprungliga messianska versionen av kristendom, predikad och undervisad av Jesus och Apostlarna, har därför demonterats. Dess messianska ramverk har tagits bort. Det som återstår som "kristendom" är knappt igenkännligt som det Nya testamentets tro. Jesu namn har knutits till ett religionssystem som är markant annorlunda än den ursprungliga tron. Löften om en eterisk "himmel" är långt ifrån Jesu ständiga inbjudan till män och kvinnor att söka Guds rike och "**ärva jorden**" (Matt. 5:5).

Upprättandet av världsfred under Messias kommande regering genom gudomligt ingripande är det Nya testamentets högsta mål. Den "moderniserade" versionen av tron lovar en frälsning för individen i ett rike långt bort från jorden. Men Jesus erbjöd sina efterföljare ansvarsställningar i en framtida Ny världsordning - Guds rike. Att tro på den Nya världsordningen var och är det första steget i intelligent tro på evangeliet. "Tiden är inne och Guds rike är nära. **Omvänd er och tro på evangeliet**" (Mark. 1:14-15).

Förlusten av kristendomens centrala punkt kan jämföras med ett team som hoppas resa till månen. De bestämmer att de behöver en ny avskjutningsramp och ett rymdskepp för att förverkliga sin dröm. Efter att ha fått den nödvändiga utrustningen för resan glömmer de vad de behövde utrustningen för. Deras intresse för rampen och rymdfarkosten kvarstår, men resan till månen är bortglömd. Kyrkobesökare har på liknande sätt ingen aning om sin framtid och sitt öde. Detta leder till en utarmning av tron och kopplar bort dem från Jesu ord och Bibeln.

I Nya testamentets kristendom är hoppet om en plats i Guds framtida Rike det som stimulerar till hela det kristna äventyret. Jesu död och uppståndelse möjliggör den troendes hopp om en plats i det Riket. Att förstå det hoppets natur är det första steget som lärjungen ska ta. Tron på Jesus visar vägen till målet och garanterar dess fulländade förverkligande.

I dagens presentationer av "evangeliet" blir människor ombedda att "tro på Jesus", "ge sitt hjärta till Jesus", "bjuda in Jesus i sina liv", etc. Men det finns ingen klar uppfattning om vad Jesus står för. **Publiken får inte höra Jesu budskap om Riket**, som han predikade långt innan han talade om sin död och uppståndelse. Situationen är jämförbar med en politisk kampanj där en kandidat appellerar till stöd innan väljarna vet vad hans manifest är. Det är omöjligt att uttrycka **intelligent tro på Jesus om ingen förstår vad Jesus menade med hans "nyheter om Riket" - evangelium**. Detta kommer att förklara varför Lukas, i Apostlagärningarna, så exakt sammanfattar händelseförloppet genom vilken de omvända ska invigas i tron: "När de nu trodde på Filippus, som förkunnade de Goda nyheterna om Guds rike och Jesu Kristi namn, döptes de, både män och kvinnor" (Apg. 8:12). Uppmaningen att tro på de Goda nyheterna om Guds rike (Mark. 1:14-15) förblev i hjärtat av den kristna förkunnelsen efter Jesu uppståndelse. Det behövs

verkligen idag som en nödvändig guide till missionering enligt den apostoliska metoden. Hur kan vi relatera till Jesus utan att förstå hans egen passion för Guds rike? När Jesus sa att han var bemyndigad till att förkunna Guds rike (Luk. 4:43) satte han ett exempel för alla troende. Kan vi också säga att vi är "utsända till att förkunna Riket"? Vi borde tryggt kunna följa Jesus i detta avseende.

I Bibeln fick folk inte bara "ta emot Herren." De tog emot Jesu budskap (Joh. 17:8; Apg. 8:12, etc.). Att "ta emot Jesus" betyder i Bibeln att "tro på hans namn" (Joh. 1:12). Jesu namn betyder evangeliets uppenbarelse som han medförde till vår frälsning. Det finns ingen tro på Jesus utan att tro på Jesu ord. **Vi måste inte bara tro på Jesus. Vi måste tro på det som Jesus trodde (se Joh. 5:47). Kristendom betyder att ha "samma tro som Jesus" och att ha tro på honom.**

Jesus själv gav en sista varning i Johannes 12:48: "Den som förkastar mig och inte tar emot mina ord har en domare över sig: det ord som jag har talat ska döma honom på den yttersta dagen." Om "förkasta Jesus" betyder att man "inte tar emot hans ord", så är det uppenbart att **"acceptera Jesus" betyder att man accepterar hans ord**. Men var skulle du finna denna enkla information i nutida traktat som erbjuder "frälsning"?

Mer om Evangeliet om Riket i Profeterna

En stor del av profeternas budskap ägnas åt beskrivningar av Guds kommande rike. Det finns inte det minsta tvivel om betydelsen av dessa glödande redogörelser om Messias framtida världsomspännande imperium:

> För ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet... Så ska herradömet bli stort och friden utan slut över **Davids tron och hans Rike**. Det ska befästas och stödjas med rätt och rättfärdighet från nu och till evig tid (se Jesaja 9:6-7).

Den utsedda ledaren kommer att präglas av "anden med vishet och förstånd, anden med råd och styrka, anden med kunskap och vördnad för Herren. Han ska ha sin glädje i vördnad för Herren (Jes. 11:2-3). Med honom ska "furstar styra med rättvisa" (se Jes. 32:1). Följderna av Messias perfekta regering kommer att ses i naturen självt:

> Öknen och ödemarken ska glädja sig, hedmarken fröjda sig och blomstra som en lilja. Den ska blomstra skönt och fröjda sig, ja, fröjda sig och jubla. Libanons härlighet ska den få, Karmels och Sarons prakt. De ska få se Herrens härlighet, vår Guds majestät... Då ska de blindas ögon öppnas och de dövas öron upplåtas. Den lame ska hoppa som en hjort, den stummes tunga ska jubla, för vatten ska bryta fram i öknen, strömmar på hedmarken. Den glödande sanden ska bli en sjö, den torra marken vattenrika källor... Herrens friköpta ska vända tillbaka och komma till Sion med jubel. Evig glädje ska kröna deras huvuden. Fröjd och glädje ska de få, sorg och suckan ska fly bort (Jesaja 35:1-10).

I Jesaja 40:10 har evangeliets språk en nära koppling med en tid i framtiden när "Herren Gud kommer med kraft och hans arm **styr för honom**." En vers tidigare läser vi om glädjens budbärare som ”**evangeliserar Sion och för evangeliet till Jerusalem**” (40:9). Sambandet i de två begreppen av "evangelium" och "styre" leder naturligtvis till begreppet ”**Evangeliet om Guds rike**” i det Nya testamentet. När den bibliska texten talar om att Gud blir kung, översätter de judiska kommentarerna det hebreiska verbet "styre" med ett substantiv: "Guds rike kommer att uppenbaras" (Jewish Targum, dvs kommentar på Jesaja 40:10). Så även i 2 Moseboken 15:18, "Herren ska regera alltid och för evigt" betyder "Guds rike varar i evigheters evighet."

Guds rikes rötter i det Gamla testamentet måste alltid beaktas när vi konfronterar Riket med Jesu evangeliebudskap. Guds rike har blivit ett vagt begrepp hos många bibelläsare på grund av att det blivit uppryckt med sina rötter från sin hebreiska bakgrund. Det finns en stor risk med att ge en betydelse, på detta centrala begrepp i evangeliet, som inte alls är den betydelse som Jesus och Apostlarna gav. Resultatet blir oundvikligen en förlust av livsviktig, livräddande information.

Exakt samma koppling mellan evangeliet och Riket finns i Jesaja 52:7: "Hur ljuvliga är inte glädjebudbärarens steg när han kommer över bergen och **förkunnar frid**, bär fram goda nyheter och förkunnar frälsning och säger till Sion: ’Din **Gud är kung**!’" Dess kontext talar om en offentlig manifestation av Herren: "Herren visar sin heliga arm inför alla folkens ögon, alla jordens ändar ska se vår Guds frälsning (Jes. 52:10). Detta hänvisar till Jesu återkomst för att etablera sitt Rike på jorden.

Dessa ytterst viktiga avsnitt, tillsammans med beskrivningen av Guds rike som ersätter världens riken i Daniel 2:44, förmedlar en tydlig bild av **Guds rike som ett kommande rike eller regering på jorden** som kommer att införas genom ett övernaturligt ingripande. Det är tron på denna vidunderliga händelse som Jesus kräver med sin kallelse "Omvänd er och tro på evangeliet [om Guds rike]" (Mark. 1:14-15). Genom att vi gör det så bekräftar vi vår tro på vad Gud har lovat att göra. Det här är kärnan i tron och hoppet. Vi anpassar oss till Guds plan genom att tro på det Gud utarbetar på jorden genom Jesus.

För att lägga till ytterligare i vår bild av Riket citerar vi vidare från Jesajas syn om den ljusa framtiden:

> Se, jag skapar nya himlar och en ny jord, och man ska inte mer minnas det förgångna eller tänka på det. Nej, fröjda er och jubla för evigt över det som jag skapar! För se, jag skapar Jerusalem till jubel och dess folk till fröjd. Jag ska jubla över Jerusalem, fröjda mig över mitt folk. Där ska inte mer höras gråt eller klagan. Där ska inte mer finnas spädbarn som lever bara några dagar, eller gamla män som inte uppnår sina dagars mått. Den som dör vid hundra års ålder är en ung man, och först vid hundra års ålder ska syndaren drabbas av förbannelsen. De ska bygga hus och få bo i dem, plantera vingårdar och äta deras frukt. När de bygger hus ska andra

> inte bo i dem, när de planterar något ska andra inte äta av det. Mitt folks ålder ska bli som ett träds ålder, mina utvalda ska länge få njuta av sina händers verk. De ska inte arbeta förgäves och inte föda barn till plötslig död, för de är ett släkte välsignat av Herren, de och deras efterkommande tillsammans. Och det ska ske att innan de ropar ska jag svara, medan de ännu talar ska jag höra. Vargar ska beta med lamm, lejon ska äta halm som oxar, och stoft ska vara ormens föda. Ingenstans på mitt heliga berg ska de göra något ont eller skadligt, säger Herren (Jesaja 65:17-25).

Rikets Evangelium

Alltigenom Apostlarnas tjänst så är det grundläggande frälsningsbudskapet "evangeliet om Guds rike och Jesu Kristi namn" (Apg. 8:12). Samma budskap kan visa sig under olika namn, som "Guds evangelium", "Kristi evangelium", "nådens evangelium" eller "fredens evangelium". Den absolut vanligaste beteckningen av evangeliet är "evangeliet om Riket" vilket framgår av följande undersökning. Det bör aldrig glömmas bort att budskapet som förkunnades av Jesus själv, samt de tolv och de sjuttio, före korsfästelsen, framförallt handlade om Guds rike. Men samma budskap om Riket fortsatte att bilda kärnan i proklamationen efter Jesu död och uppståndelse. Bevisen från Matteus, Markus, Lukas och Apostlagärningarna lämnar inget utrymme för tvivel om det Kristna Evangeliet:

> Matt. 4:17: "Från den tiden började Jesus predika och säga: "Omvänd er! Himmelriket är nära." (Johannes Döparen utfärdade samma uppmaning till omvändelse och tro på evangeliet om Riket i Matt. 3:2).
>
> Matt. 4:23: "Jesus vandrade omkring i hela Galileen, och han undervisade i deras synagogor och förkunnade evangeliet om riket och botade alla slags sjukdomar och krämpor bland folket."
>
> Matt. 9:35: "Jesus gick omkring i alla städerna och byarna, och han undervisade i deras synagogor och förkunnade evangeliet om riket och botade alla slags sjukdomar och krämpor."
>
> Matt. 13:19: "När någon hör ordet om riket men inte förstår det, kommer den onde och rycker bort det som såddes i hans hjärta. Detta är sådden vid vägen."
>
> Matt. 24:14: "Och detta evangelium om riket ska förkunnas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan ska slutet komma."

Denna information visar utan tvivel att ämnet i evangeliets budskap var och är Guds rike. Det är samma evangelium om Guds rike som kvarstår som det frälsande budskapet fram till slutet av denna tidsålder (Matt. 24:14).

Markus evangelium innehåller 14 förekomster av termen "Guds rike." Liksom Matteus, så förstår Markus att evangeliet om Guds rike är det viktigaste frälsande budskapet: "Efter att Johannes hade blivit fängslad kom Jesus till Galileen och förkunnade Guds evangelium. Han sade: "Tiden är inne och Guds rike är nära. **Omvänd er och tro på evangeliet**" (Mark. 1:14-15). **Kristendomen, som den undervisas av Jesus, börjar med tron på evangeliets budskap om Riket.** Spridning av evangeliet innebar en omfattande proklamation av de Goda nyheterna om Riket: "Vi går någon annanstans, till byarna här omkring, så att jag kan predika där också. Det är därför jag har kommit" (Mark. 1:38).

Lukas gör det klart och tydligt att de Goda nyheterna gäller Guds rike. Fjorton gånger (Luk. 4:43; 8:1; 9:2,11,60; 10:9,11; 16:16; Apg. 1:3; 8:12; 19: 8; 20:25; 28:23,31, citeras nedan) definierar han evangeliet som Guds rikes evangelium:

> Luk. 4:43: Men han sade till dem: "Jag måste förkunna evangeliet om Guds rike för de andra städerna också. Det är därför jag är utsänd."
>
> Luk. 8:1: Därefter vandrade Jesus genom städer och byar och förkunnade evangeliet om Guds rike.
>
> Luk. 9:2: ” Han sände ut dem för att förkunna Guds rike”
>
> Luk. 9:11: ” Han tog emot dem och talade till dem om Guds rike, och han botade dem som behövde hjälp.
>
> Luk. 9:60: "Jesus sade till honom: "Låt de döda begrava sina döda, men gå du och förkunna Guds rike!"
>
> Luk. 10:9,11: "Säg till folket: Guds rike är nära er."
>
> Luk. 16:16: "Lagen och profeterna hade sin tid fram till Johannes. Sedan dess **förkunnas evangeliet om Guds rike**, och alla uppmanas enträget att komma in" (kanske bättre översatt: “alla uppmanas allvarligt att komma in”).
>
> Apg. 1:3: "Han visade sig för dem efter sitt lidande och gav dem många bevis på att han levde, när han under fyrtio dagar lät dem se honom och talade med dem om Guds rike."
>
> Apg. 8:12: "Men när de nu trodde på Filippus, som förkunnade evangeliet om Guds rike och Jesu Kristi namn, döptes de, både män och kvinnor."

> Apg. 19:8: "Sedan gick han [Paulus] till synagogan och förkunnade frimodigt under tre månaders tid. Han samtalade med dem och försökte övertyga dem om det som hör till Guds rike."
>
> Apg. 20:25: "Och nu vet jag att ni aldrig mer kommer att se mitt ansikte, alla ni som jag har gått omkring hos och predikat riket för."
>
> Apg. 28:23: "Från morgon till kväll förklarade han för dem och vittnade om Guds rike och försökte övertyga dem om Jesus utifrån både Mose lag och profeterna."
>
> Apg. 28:30-31: "I två hela år bodde Paulus i den bostad som han hade hyrt, och han tog emot alla som kom till honom. Han predikade Guds rike och undervisade med stor frimodighet om Herren Jesus Kristus utan att bli hindrad."

I Apostlagärningarna 20:24 sammanfattar Paulus sin tjänst till Efesierna med orden "vittna om Guds nåds evangelium". Detta identifierar han genast med orden "predikat riket" (vers 25). Som det med rätta står i en ny studie om Lukas förståelse av Guds rike: **"Predikandet om Riket sammanfattar Jesus, apostlarnas, lärjungarnas och Paulus tjänst."**[2] Samma författare säger att **"det Kristna budskapet kan sammanfattas i frasen "Guds rike"**.[3] Men att döma av de många hundratals traktat och religiösa böcker som erbjuder "evangeliet" skulle man aldrig kunna tro att Guds rike var budskapets kärna, eller ens en del av det! Fraserna "Guds rike" och "Evangeliet om Guds rike" saknas nästan helt.

Ett Undertryckande av Information?

Det finns en markant frånvaro av frasen "Guds rike" på ställen där vi som mest skulle kunna förvänta oss att den skulle finnas. En framträdande ledare för den ekumeniska rörelsen, som tjänstgjorde som biträdande generalsekreterare för Kyrkornas världsråd, påpekar att:

> Guds rike var det centrala temat för Jesus predikande som vi finner i Nya testamentet... Och ändå kan det inte sägas att detta har varit det centrala temat i kristendomens stora klassiska traditioner. Det nämns inte i den Apostoliska Trosbekännelsen. Den Nicaenska Trosbekännelsen säger om Kristus att "hans rike har inget slut" men använder inte uttrycket Guds rike. De viktigaste traditionerna som härrör från Reformationen har talat om att "predika evangeliet" eller "predika Kristus" *men sällan av att "predika Riket"*.[4]

Ett senare traktat som utgavs av Billy Graham Evangelistic Association bär titeln "Vad Är Evangeliet?" Författaren styr bort frasen "Guds rike", men berättar för oss att evangeliet är "Guds Evangelium", "Kristi Evangelium", "Evangeliet av vår frälsning" och "fredens Evangelium ". Frasen "Guds nåds Evangelium" (Apg. 20:24) nämns också, **men hör och häpna, den lärorika,**

---

[2] Robert O'Toole, S.J., i *The Kingdom of God in 20th-Century Interpretation*, ed. Wendell Willis, s. 153.
[3] *Ibid.*
[4] Leslie Newbegin, *Sign of the Kingdom*, s. vii, kursivering tillagd.

förklarande frasen som förekommer i den allra närmaste versen (Apg. 20:25) utelämnas helt. Det är i den som Paulus definierar "Guds nåds evangelium" som "proklamationen av Riket"!

The International Standard Bible Dictionary diskuterar termen "Evangelium" och förklarar att termen avser budskapet som Kristus och hans Apostlar förkunnade. Det påpekas sedan att:

> på vissa ställen kallas det "Guds evangelium" (Mark. 1:14; Rom. 1:1; 1 Tess. 2:2, 9; 1 Tim. 1:11). I andra kallas det "Kristi evangelium" (Mark. 1:1; Rom. 1:16; 15:19; 1 Kor. 9:12,18; Gal. 1:7). I en annan kallas det "Guds nåds evangelium "(Apg. 20:24); i en annan "fridens evangelium" (Efes. 6:15); "evangeliet om er frälsning" (Efes. 1:13); och ytterligare en för "evangeliet om Kristi härlighet" (2 Kor. 4:4).[5]

Trots att evangeliet är direkt kopplat till termen Rike, som "de Goda nyheterna om Guds rike", på cirka 20 ställen i Matteus, Markus och Lukas, **så utesluter ordlistan helt och hållet att berätta om frasen** "Guds rike" för oss. Denna extraordinära tystnad om Guds rike är karakteristisk för mycket av det som är känt som kristen litteratur (se lektion 1).

Innan vi fortsätter med vår granskning av Guds rike i Profeterna (i lektion 4) kompletterar vi vår analys av innehållet i evangeliet som det predikades av den apostoliska församlingen i Apostlagärningarna. I Apostlagärningarna kapitel 8 använder Lukas flera parallella fraser för att beskriva församlingens evangelistiska verksamhet. De "förkunnade evangeliet [budskapet som Goda nyheter]" (bokstavligen, "evangeliserade ordet", vers 4); Filippus "**predikade Kristus** för folket" (vers 5). "Samarien hade tagit emot **Guds ord [Guds budskap]**" (vers 14). "Sedan de vittnat och predikat Herrens ord [budskap] vände de tillbaka till Jerusalem. På vägen **förkunnade de evangeliet** i många byar i Samarien" (vers 25). Mitt i den här redogörelsen ger Lukas den mest innehållsrika beskrivningen av det frälsande Budskapet. Med en noggrant formulerad formel låter han oss veta exakt vad "**predika Kristus**" eller "**predika budskapet**" eller "**förkunna evangeliet**" betyder; **"att förkunna evangeliet om [på grekiska, *peri*] Guds rike och Jesu Kristi namn" (Apg. 8:12)**. Det här är Lukas fullständiga sammanfattning av evangeliet. Han upprepar det på två andra kritiskt viktiga punkter i sin berättelse (Apg. 28:23, 31). Det definierar hans andra "förkortade" uttalanden och borde fungera som en samlingspunkt för alla proklamationer av evangeliet. Märkligt nog får dessa texter nästan inget omnämnande i litteratur som definierar evangeliet. Om de skulle tas seriöst så skulle nuvarande "evangelier" exponeras som defekta. Och ett annat viktigt faktum skulle uppstå. Apostlarna var inte mindre insisterande, på att Guds rike var kärnan i deras budskap, än vad Jesus hade varit. De följde sin Mästare trofast. Men kan detsamma sägas om evangelisation idag?

Utan en förståelse av frasen "evangeliet om Riket", kan det inte finnas något intelligent svar på Jesu första befallning. Vi måste "**omvändas och tro på de Goda nyheterna om Guds rike**" (Mark. 1:14-15). Alla efterföljande predikningar av det Nya testamentet borde hänvisas till denna

[5] s. 1281.

grundläggande avhandling om evangeliet för frälsning. Att lösgöra sig från Jesu appell för **tron på evangeliet om Riket**, utsätter predikandet för faran av ett förvrängt evangelium, ”ett annat evangelium”. Att en sådan förvrängning har inträffat är inte svårt att se. Man kan bara lyssna på predikanter av "evangeliet" för att se att vadhelst de predikar, så är det inte Guds rike. Detta kan bara betyda att huvuddelen av Jesu proklamation har tystats ned. En sådan "munkavle" på Frälsaren, i Frälsarens namn, förblir ett förödande och störande inslag i nutida predikan.

> *"Guds rike är den centrala punkten i Kristus undervisning... Jesu grundläggande läror grupperar sig naturligt kring detta centrala tema."*[6]

[6] *Dictionary of Christ and the Apostles*, Vol. 1, s. 486.

Lektion 4 – Intelligent Respons på de Goda Nyheterna om Riket

Textutgåvor:

> "Det ska ske i den yttersta tiden att berget med Herrens hus ska stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Alla hednafolk [nationer] ska strömma dit, många folk ska gå i väg och säga: "Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar." För undervisning ska gå ut från Sion, Herrens ord från Jerusalem. Han ska döma mellan hednafolken [nationerna] och skipa rätt för många folk. Då ska de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folk ska inte lyfta svärd mot folk och inte mer öva för krig" (Jes. 2:1-4).
>
> "Men i de kungarnas dagar [representerad av Daniels bildstod] ska himlens Gud upprätta ett rike som aldrig i evighet ska gå under och vars makt inte ska överlämnas till något annat folk. Det ska krossa och göra slut på alla de andra rikena, men självt ska det bestå för evigt" (Dan 2:44).
>
> "Han ska bli stor och kallas den Högstes Son, och Herren Gud ska ge honom hans fader Davids tron [2 Sam 7:14-16]. Han ska vara kung över Jakobs hus för evigt, och hans rike ska aldrig ta slut" (Luk 1:32-33).

Författaren till en serie med förklarande predikningar på "grundläggande kristendom" frågade 1894:

> Har du allvarligt funderat på det faktum att Jesus Kristus **alltid predikade "Guds rike"**, och att han i den mönsterbön som han gav till oss, lärde oss att alltid be om att hans **Rike** skulle komma (Matt 6:10)? I dag pratar människor ständigt om "kyrkan"... Med tanke på detta moderna bruk, är det inte häpnadsväckande då att bli påmind om att det i mönsterbönen inte finns någon hänvisning till "kyrkan" alls, samtidigt som hänvisningen till "konungariket" är framträdande och tydlig...? Så långt som redogörelsen går, så hänvisade Kristus till kyrkan endast två gånger... Å andra sidan, så talar han om konungariket inte mindre än ett hundratolv gånger.

Samma författare påpekade att:

> **ett av de mest skrämmande och dödliga misstag som någonsin gjorts i Kristen historia var Augustinus misstag, som identifierade Guds rike med kyrkan**... Men kyrkan är inte mer Guds rike, än den brittiska armén är det brittiska imperiet.

> **Det är på tiden att alla kristna begrundar den sedan länge förlorade undervisningen av Kristus med avseende på Guds rike.**[1]

Det har varit vårt argument att en förlust av tydlighet i fråga om Guds rike direkt måste ha påverkat vår förståelse av Jesu evangeliebudskap - det kristna evangeliet. Som vi har sett så är Guds rike huvudämnet för allt som Jesus undervisade oss om (Lukas 4:43, etc.). Det kan därför inte vara fråga om vår respons på hans uppmaning till omvändelse och tro på evangeliet om Riket, om vi inte vet vad han menade med Guds rike. Alla uppmaningar om att vi ska acceptera "evangeliet" när det saknar hänvisning till Guds rike, måste därför vara defekta eftersom det utelämnar en så viktig del av det frälsningsbudskap som Jesus och Apostlarna erbjöd för tro (Mark 1:14-15; Luk. 4:43; Matt 4:17; Apg. 8:12; 28:23, 31).

Om vi kanske vagt har föreställt oss att Riket är en synonym för församlingen, de troendes gemenskap, så måste vi ta och undersöka de bibliska bevisen för att se om det är möjligt att Riket kan begränsas till ett nutida välde i våra hjärtan, eller i kroppen av de troende i sin helhet. Om vi har talat om "himlen" som de kristnas mål, så måste vi istället börja prata om Guds rike, precis som Jesus alltid gjorde.

Författaren som vi nämnde ovan fortsatte med att berätta om rötterna till Jesu uppfattning om Riket:

> Jag tror inte det finns några tvivel om var Jesus Kristus fann och närde sin doktrin om konungariket. Han fann den i Daniel, och särskilt i Daniel kapitel 7. Det finns många bevis på att Daniels bok var en av Jesus Kristus favoritböcker, en av de böcker som han flitigt och djupt studerade under de fridsamma åren av obemärkthet i Nasaret innan hans stormiga offentliga tjänst började. Han gör flera referenser till Daniel, och när Daniels bok en gång blivit förstådd, kastar den en flod av ljus över de många liknelser där vår Herre beskrev konungariket... Han förklarade gång på gång att konungariket var det främsta grundläggande ändamålet med hans liv, och han hävdade att det borde vara vårt främsta ändamål att främja. Han sammanfattade alla våra uppgifter i det mest minnesvärda budskapet någonsin, att "först söka Guds rike och hans rättfärdighet" (Matt. 6:33).[2]

Som en påminnelse från Daniels bok, kan vi lätt fastställa det faktum att Guds rike (eller Himmelriket) är ett riktigt, konkret imperium. Inte bara det, det kommer att vara ett imperium som kommer att gripa tag i makten plötsligt och dramatiskt från världens regeringar som föregår det; och det kommer att förvaltas av "Människosonen" (Dan 7:13-14) och "de heliga" (Dan 7:27). Av bevisen från Daniel, kan det på intet sätt vara ett osynligt välde som bara finns i de troendes hjärtan. Dess politiska dimension samt dess plats på jorden är otvetydigt tydlig. Det är lika tydligt att Guds rike, som beskrivs av Daniel, ännu inte har uppträtt. "Men i de kungarnas dagar ska himlens Gud upprätta ett rike [i Nya testamentet, Guds rike eller Himmelrike] som aldrig i evighet

[1] Hugh Price Hughes, M.A., *Essential Christianity*, s. 57-59, betoning tillagd.
[2] *Ibid.*, s. 59.

ska gå under och vars makt inte ska överlämnas till något annat folk. Det ska krossa och göra slut på alla de andra rikena, men självt ska det bestå för evigt" (Dan. 2:44). I nästa vers liknas effekten av Riket att vara som en sten som krossar "järn, koppar, lera, silver och guld" av tidigare världsimperium. Vissheten om denna splittrande händelse är baserad på vad "den store Guden har uppenbarat för kungen" och på "vad som ska ske i framtiden. Drömmen är sann och tydningen tillförlitlig" (Dan 2:45).

> Åt honom [Människosonen - Jesu favorittitel om sig själv] gavs makt och ära och rike, och alla folk och stammar och språk ska tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde som inte ska ta slut, och hans rike ska inte förstöras... Riket, väldet och makten över alla riken under himlen ska ges åt det folk som är den Högstes heliga. Hans rike är ett evigt rike, och alla välden ska tjäna och lyda det" (Dan 7:14, 27).

Det är uppenbart att Guds rike är ett imperium, som kommer att utöva herravälde över alla nationer. Det kommer till makt på jorden ("under hela himlen") och dess etablering kommer att ske genom en katastrof, en internationell omvälvning som resulterar i en fullständig politisk omorganisation. Förvaltningen av Riket kommer att vara i "Människosonens" och "de heligas" händer. Ett återkommande tema i det Nya testamentet (men som sällan predikas) är att Jesus och hans efterföljare kommer att vara ledare för den nya världsregeringen - Guds rike (Matt 19:28; Luk. 22:28-30; 1 Kor 6:2; 2 Tim 2:12; Upp 2:26; 3:21; 5:10; 20:4). Att vara en av de heliga i det Nya testamentet är att vara en som blir utsedd att styra med Messias i det kommande Riket.

Jesu Förkunnelse om en Kommande Kris

I ljuset av denna bakgrundsinformation måste Jesu offentliga proklamation, av att Guds rike är nära, förstås som en varning om en enorm framtida kris i historien. Den överväldigande händelsen förutses inte bara av Daniel, men även de andra hebreiska profeterna, och krävde omedelbar omvändelse och förändring av livsstil. Poängen med uppmaningen till omvändelse, för "Guds rike är nära" (Mark. 1:14-15), var helt enkelt att en plats i Riket bara skulle beviljas de som befanns leva i trofast lydnad mot Gud. Det hotande elementet i evangeliets proklamation kan ses i Johannes Döparens uppmaning till att göra en "U-sväng" i beteende, både privat och nationellt, eftersom Guds rike var "nära" (Matt. 3:2). Med hänvisning till Jesus säger Johannes: "Han har sin kastskovel i handen, och han ska rensa sin tröskplats och samla sitt vete i ladan. Men agnarna ska han bränna upp i en eld som aldrig slocknar" (Matt. 3:12). Matteus beskriver detta budskap med exakt samma ord som han sammanfattar Jesu undervisning. Båda representanterna för Guds ord, Johannes och Jesus, efterlyste omvändelse "för Guds rike är nära" (Matt. 3:2; 4:17). Budskapet innehöll både ett hot och ett löfte - plötslig död som en skrämmande konsekvens av bestående olydnad och Rikets härlighet för dem som lyssnat på budskapet och förberett sig i enlighet med det. Detta enkla tema styr hela det Nya testamentet. Det finns två möjliga öden för människor - "ladan eller brasan". Antingen kommer man in i Riket eller så förstörs man. Härav det livsviktiga varnande elementet i det kristna evangeliet.

Underliggande kallelsen till omvändelse finns det välkända begreppet "Herrens dag" som förutsagts av det Gamla testamentets profeter. Denna dag av fruktansvärd gudomlig vrede är densamma som i det Nya testamentet, vid Jesu andra ankomst för att upprätta det utlovade Riket. I den välkända liknelsen om ogräset, så är den goda säden:

> rikets barn [lärjungar], men ogräset är den ondes barn; och fienden som sådde dem är Djävulen. Skörden är tidsålderns slut, och skördemännen är änglar. Som när ogräset samlas ihop och bränns upp i eld ska det bli vid **tidsålderns slut**. Människosonen ska sända ut sina änglar, och de ska samla ihop ur hans rike allt som förleder och alla som gör orätt och kasta dem i den brinnande ugnen. Där ska man gråta och gnissla tänder. Då ska de rättfärdiga lysa som solen **i sin Faders rike**. Hör, du som har öron (Matt 13:38-43).

Det är viktigt att påpeka att Guds rikes ankomst, i vilket de rättfärdiga ska ”lysa som solen”, är placerat **vid slutet av tidsåldern**. Samtidigt som Riket framträder, kommer de onda att kastas in "i den brinnande ugnen." Deras "Faders rike" (dvs Guds rike), där de rättfärdiga framträder i härlighet, är uppenbarligen en ny ordning som är införd genom en dom där de onda förgås. Riket i dessa texter är verkligen inte ett nuvarande rike, och ännu mindre ett "Guds rike i hjärtat." Det har ännu inte framträtt eftersom det ska komma först vid "slutet av tidsåldern." Allt detta passar beundransvärt ihop med Riket som beskrivs av Daniel, kapitel 2 och 7, och det är uppenbart att Jesus hämtade sin undervisning från den boken.

Dessa enkla fakta bekräftas av sammanhanget i Daniel från vilken Jesu hänvisning till de rättfärdigas lysande tas. Orden är en del av Daniels förutsägelse om de dödas uppståndelse (Dan 12:2-3). Det är när "de många som sover i mullen ska vakna till det eviga livet" som de rättfärdiga "kommer att lysa som himlavalvets ljus" i Guds rike (Dan 12: 3). Vi noterar att de rättfärdiga enligt Jesus (Matt 13:43) är "de som har fört många till rättfärdighet" (Dan.12: 3). Det är "genom sin kunskap som den rättfärdige Tjänaren förklarar de många rättfärdiga" (Jes. 53:11). Dessa är mycket viktiga texter som beskriver det kristna livet. Kunskap om Guds rikes plan är en viktig grund för det kristna livet.

Riket som Förväntades av Jesu Samtida

Guds rike, som Jesu landsmän ivrigt väntade på, var utan tvekan en Ny världsordning som skulle inverka på hela jorden, inte bara på ett fåtal lärjungar. "Herrens dag", som skulle introducera den, skulle vara en katastrof precis som syndafloden på grund av dess destruktiva kraft. Men bortom den hemska domen, skulle en förnyad, pånyttfödd jord uppstå och en sund, fridfull regering skulle säkerställa en gyllene tidsålder för alla som tillåtits överleva in i det nya Riket. Till skillnad från många moderna åhörare, så var de som hörde Jesus förkunna Riket fullt medvetna om vad profeterna hade sagt om den kommande stora vändpunkten i historien:

> Människorna [de dödliga] ska bli ödmjukade och nerböjda... Fly in i klippan och göm dig i stoftet av fruktan för Jahve och hans höga majestät [när han reser sig för att slå jorden med skräck], för människornas stolta ögon ska ödmjukas, männens

> högmod bli nerböjt. Jahve ensam ska vara upphöjd på den dagen. För Jahve Sebaots [Herren över de himmelska härskarorna] dag ska komma mot allt som är stolt och högt, mot allt som är upphöjt så att det ödmjukas... Människornas stolthet ska böjas ner och männens högmod ödmjukas. Jahve ensam ska vara upphöjd på den dagen, och avgudarna ska helt försvinna. Man ska fly in i klippgrottor och jordhålor av fruktan för Jahve och hans höga majestät, när han reser sig för att slå jorden med skräck. På den dagen ska människorna kasta bort till mullvadar och fladdermöss sina avgudar av silver och avgudar av guld som de har gjort åt sig för att tillbe (se Jesaja 2:9-20).

Hoppet om den nya eran med fred på jorden, som följer efter den fruktansvärda Herrens dag, kan bara förstås genom att läsa vad profeterna säger. Förväntningarna om Riket, som rådde när Jesus lanserade sin kampanj för omvändelsen, och tron på de Goda nyheterna, har tydligt dokumenterats av historiker och teologer på samma sätt. De fakta som dem presenterar utgör en nödvändig guide till meningen med Jesu favoritfras, "Guds rike". Om inte detta begrepp är fast grundat i dess hebreiska miljö från första århundradet, blir det ganska omöjligt att veta vad Jesus kräver av oss med sin kallelse till "omvändelse och tro på evangeliet om Riket" (Mark 1:14-15; Apg. 1:3, 6; 19:8; 20:25; 28:23, 31). Avskilt från sitt sammanhang och med nästan total ignorans för dess bibliska mening, har Guds rike blivit omdefinierat på olika sätt, för att anpassas till våra egna religiösa idéer och ideal. Det är dock helt fel att tillskriva dessa till Jesus eller kalla dem för hans evangelium. Förlusten av en korrekt historisk betydelse för att definiera det kristna evangeliet om Riket ligger till grund för all vår teologiska förvirring och uppdelning.

En framstående historiker i kristendom beskriver den historiska miljön som är nödvändig för att förstå den inverkan som Jesus och Johannes Döparens förkunnelse om Riket hade:

> Förväntningen om en storslagen befrielse... och av en gyllene era med rättfärdighet och fred och välstånd, hölls levande genom lärdomarna från Skriften som lästes och förklarades i synagogorna... då och då ledde de till profeter som förkunnade att den storslagna tidpunkten var kommen.[3]

Med deras proklamation kallade både Jesus och Johannes på män och kvinnor för att förbereda sig för det kommande gudomliga ingripandet, Herrens Dag, som i Nya testamentet är likvärdigt till den förväntade ankomsten av Riket. Jesu och Apostlarnas undervisning präglades hela tiden av förväntan på den kommande domen och den åtföljande invigningen av den Nya världsordningen. Varje ord i deras uppmaningar riktas till oss för att vi ska förbereda oss för den storslagna händelsen. Hela Nya testamentet är en instruktionsbok för dem som förbereder sig för att regera med Jesus i det kommande Riket.

Apostolisk förkunnelse av Guds rike, det kristna evangeliet, förutsätter en förståelse för denna hebreiska historiesyn. Vårt problem är att åhörarna nu ständigt blir tillfrågade att acceptera

[3] G.F. Moore, *History of Religions*, s. 107.

"evangeliet" i okunskap om den hebreiska referensram inom vilken Jesus undervisade. Detta leder till ett missförstånd som endast kan rättas till när potentiella omvända undervisas i det Nya testamentets grundläggande "ordförråd". Det är ingen lösning att förminska evangeliet till ett budskap endast om Jesu död och uppståndelse. **Dessa händelser garanterar helt säkert Rikets framtida etablering**; men Riket är det Rike som förutsågs av profeterna. Vi ska fortfarande be för dess ankomst (Matt 6:10). Och det är kärnan i evangeliet om frälsning (Apg. 8:12; 28:23, 31; Matt 13:19; Luk. 8:12).

Den Långvariga Motsättningen till Jesu Judiskhet

Kommentatorer visar ofta sitt ogillande av Jesus, Kristus, när de konfronteras med Frälsarens Messianska framtidsutsikter. Vi kan lättast illustrera denna motvilja till det messianska Riket (och därmed till evangeliet om Riket) genom att citera en tankeskola som förnekar att Uppenbarelseboken härleder dess inspiration från Jesus Kristus. För forskare av denna övertygelse skrevs Uppenbarelseboken av en som:

> lever på de lärda resultaten från förflutna tider. Han har studerat böcker och gjort ett sammandrag av böcker. Han har dragit sitt stora eskatologiska [relaterat till framtiden] system från dem... Denna väldigt mänskliga visdom producerar han som om det var Guds ord, och han försöker dölja sig själv och sin egen inblick i bokens verkliga ursprung genom att göra så höga påståenden om dess gudomliga ursprung som möjligt... Därmed blir hans arbete ett minnesmärke om profetians förfall... Dramats slutgiltiga handling beskrivs av honom i två steg... För det första, efter Messias kamp så är det tusenårsriket med Kristus och martyrerna... Detta är faktiskt den officiella judiska eskatologin... Vi har här hela den mest tänkbara tillbakagång för det gamla välkända nationella judiska språket. Det kristna folket tar den judiska platsen och tar över sitt förakt för hedningarna... För sådana kristna har hela omvandlingen, som Jesus åstadkom med uppfattningen om Guds rike, varit förgäves.[4]

Det är Jesus i Uppenbarelseboken som det talas om här! Enligt detta är han bara en okunnig jude. De som tillhör denna tankeskola börjar tyvärr med att missförstå Jesus och hans Budskap om Riket. De anklagar sedan Jesus (i Uppenbarelseboken) för att motsätta sig deras missuppfattning! Det verkar som att misstroende bär med sig ett oundvikligt straff: "Om du inte tror, kommer du inte att förstå" (Jes. 7:9). Det är möjligt att överlämnas till att vara under kraften av vår egen synd.

Vi citerar ytterligare bevis på det faktum att Jesu budskap i Uppenbarelseboken, och därmed hela hans messianska framtidsutsikt, har förkastats av många.

> En bok kräver uppmärksamhet på grund av dess egendomliga karaktär och dess inflytande på kristen eskatologi [undervisning om framtiden], nämligen Johannes

[4] Paul Wernle, *The Beginnings of Christianity*, 1903, Vol. I, sid. 364, 372-374, betoning tillagd.

> Uppenbarelse... De flesta synerna innehåller så lite som är specifikt kristet [även om dem ges av Jesus Kristus!] att det har blivit allvarligt ifrågasatt om de inte helt var tilldelade från judiska källor med endast en ytlig anpassning till kristen användning. Oavsett grad av litterär originalitet som tillåts författaren, så är det alltigenom judiskt. Helgonens uppståndelse för att njuta av Messias tusenåriga rike; Gogs och Magogs krig i slutet av milleniet, och deras förgörelse; den allmänna uppståndelsen och den sista domen; det nya Jerusalem som kommer ned från himlen i all sin glans av guld, ända till livets flod och träden som bär månatlig skörd av ny frukt och medicinska blad, är banala idéer och bildspråk från judisk eskatologi... med dess kroppsliga uppståndelse och dess tusenårsrike. [Dessa] fördes in i den kristna församlingen och fick acceptans... bland okunniga kristna. Under det andra århundradet var millenär eskatologi [tron på att de heliga kommer att styra med Kristus i tusen år] ortodoxt i Mindre Asien och de stora regionerna som tog sin teologi från den källan; det är tron på Irenaeus. Den har överlevt genom alla teologiska omväxlingar, och om och om igen har den brutit ut i epidemier av entusiasm.[5]

Vi får applådera denna utmärkta sammanfattning av vad Uppenbarelseboken förväntar sig i framtiden, samtidigt som man förundrar sig över det nonchalanta sätt där det Nya testamentets storslagna sanningar avfärdas som icke-kristna och Jesu syn avvisas som "banal."

Det är ett föga känt faktum att "kyrkofäderna" i stora delar av protestantisk kristendom också fann Jesu nedtecknade budskap i Uppenbarelseboken oacceptabel:

> I början (förord i Nya testamentets översättning, 1522) uttryckte Luther en stark aversion [motvilja] mot boken [Uppenbarelseboken] och förklarade att den för honom hade alla tecken på att varken vara profetisk eller apostolisk... Han kunde inte se att det var den Helige andens verk. Dessutom gillar han inte de befallningar och hot som författaren gör om sin bok (22:18-19), och löftet om välsignelse [salighet] för dem som håller fast vid det som är skrivet i den (1:3, 22:7), när ingen vet vad det är, för att inte tala om att hålla fast vid den, och det finns många ädlare böcker att hålla fast vid. Dessutom avvisade många kyrkofäder boken... "Slutligen tycker alla som hans ande förlänar om den boken. Min ande kan inte anpassa sig till den här boken, och ett tillräckligt skäl till att jag inte högt uppskattar den är för att Kristus varken lärs eller erkänns i den, vilket är vad en Apostel framför allt borde göra."
>
> Senare (1534) finner Luther en möjlighet till kristen användbarhet i boken... men han tyckte fortfarande att det var en dold, dum profetia såvida den inte tolkades, och vid tolkningen hade ingen visshet uppnåtts trots många ansträngningar. Han förblev

[5] G.F. Moore, *History of Religions*, sid. 144, 145, betoning tillagd.

> tveksam om dess apostolicitet och (år 1545) tryckte han den med Hebréerna, Jakob och Judas som en bilaga till hans Nya testamente, icke numrerade i indexet… Zwingli [en ledande reformator] ansåg Uppenbarelseboken som varandes "inte en biblisk bok", och även Calvin med sin högdragna åsikt på inspiration, kommenterar inte på 2 och 3 Johannes samt Uppenbarelseboken.[6]

Läsaren bör reflektera över det anmärkningsvärda faktumet att kyrkorna har fortsatt att ge sin trohet till Calvin och Luther, trots de föregåendes tveksamhet om Apokalypsen och de sistnämndas uppenbara vägran att beakta de varningar som Jesus gav i Uppenbarelsen:

> För alla som hör profetians ord i denna bok betygar jag: Om någon lägger något till dessa ord, ska Gud lägga på honom de plågor som beskrivs i denna bok. Och om någon tar bort något från orden i denna profetias bok, ska Gud ta ifrån honom hans del i livets träd och i den heliga staden som beskrivs i denna bok (Upp 22:18-19). Salig är den som läser upp och saliga de som lyssnar till profetians ord och tar vara på det som står skrivet i den, för tiden är nära (Upp 1:3).

Det här låter knappast som om boken tryggt kunde förpassas till en bilaga!

Uppenbarelseboken drar, som bekant, ihop trådarna i Gamla testamentets profetia och beskriver upprättandet av Guds rike på jorden vid Jesu återkomst. Ett passande klimax till förväntningarna både i det Gamla och det Nya testamentet, som visar Guds Rikes triumf över en fientlig värld.

Guds rike som Jesus förkunnade kommer äntligen att ta över makten på jorden när den sjunde ängeln låter:

> **Väldet över världen [notera att ingen av de nuvarande nationerna i världen är Guds rike nu] tillhör nu vår Herre och Hans Smorde [Messias], och han ska vara kung i evigheters evighet... Vi tackar dig, Herre Gud Allsmäktig, som är och som var, för att du har tagit makten, din stora makt, och nu är kung. [Jämför Ps 97:1 och 99:1, se även eng. övers, *"The Lord has begun to reign"*]** Folken [nationerna] vredgades, och din vrede har kommit, tiden när de döda ska dömas och du ska löna dina tjänare profeterna och de heliga och dem som vördar ditt namn, små och stora, och fördärva dem som fördärvar jorden" (Upp 11:15-18).

Det är detta Rike som förkunnas i evangeliet, och det är detta Rike som kristna ska be om, "Låt ditt rike komma!" Det är inte allmänt erkänt att kristna, genom att be så, förutser att de mänskliga regeringarna ska störtas för att fred och harmoni ska råda över hela världen. Ett faktum är klart

[6] "Revelation," *Hastings Dictionary of the Bible*, Vol. IV, s. 241.

tydligt i Nya testamentet: Guds rike kommer bara som ett resultat av ett gudomligt ingripande som avslutar den "nuvarande onda tidsåldern" (Gal. 1:4).

En Anti-Messiansk Tendens

Förkastandet av Uppenbarelseboken pekar på en djupt rotad anti-messiansk tendens i många traditionella teologier. När kommentatorer bedömer Uppenbarelsen som okristen och försöker ta bort den från Bibelns Skrifter, eller "omtolka" den för att undvika dess "judiska" tusenåriga profetior, så visar de sin motvilja mot Jesus vars intresse var att föra fred till jorden och rättvisa för alla genom hans Rike.

Den verkliga Jesus övergav aldrig profeternas hopp om en Messiansk regering på jorden. Han visste dock att Rikets triumf måste invänta hans härliga återkomst. Således förväntas det i Nya testamentet att Herrens dag anländer när Jesus återvänder "i flammande eld och straffar [tar hämnd på] dem som inte vill veta av Gud" (2 Tess 1:7). Då kommer Riket att komma; då kommer förhoppningarna genom alla tider att uppnå sin uppfyllelse; bara då kan det plågade ropet, "Hur länge, Herre?" få sitt svar. Det är den här messianska framtiden som det Nya testamentet sträcker sig framemot i vers efter vers. (Någon har beräknat att Jesu andra ankomst nämns över 300 gånger i det Nya testamentet. Antalet är mycket högre när synonymerna för Jesu återkomst beaktas.) Men när spänningslinan mellan den troende och den ljusa framtiden i Riket är slak, så förlorar tron vitalitet och poängen med lärjungaskap förstörs. För närvarande saknar kyrkobesökare den nödvändiga drivkraften för att nå det utlovade Riket. De har inte fått veta vad detta Rike är. Det är så många av deras mentorer som inte verkar ha en sammanhängande syn på den kristna framtiden. Det finns ett tomrum genom hela det sista kapitlet i deras bok, som behöver fyllas med alla rikedomar i det bibliska hoppet om Kristi regeringstid på jorden.

En Framtid Utan Substans

Utsikten för Kristi kommande regering och de troende på jorden är en väsentlig del av evangeliets budskap, oskiljbart sammankopplade till Jesu offerdöd och hans uppståndelse (Apg. 8:12; 28:23,31). Tyvärr är det många som hävdar sig vara kristna som nedvärderar hoppet om det kommande Riket, genom att behandla det som något som kan slängas, en relik eller kvarleva av en primitiv mentalitet som vi med våra överlägset vetenskapliga synsätt inte skulle kunna tänka oss att omfamna. Därmed placerar dem den kristna läran om Riket under en dimma. Den kristna framtiden reduceras till en meningslös icke-händelse, snarare än en överväldigande klimax i historien för vilken alla är befallda att förbereda sig på. Det faktum att inte alla kommer att överleva fram till Jesu ankomst till makten är ingen ursäkt för att försumma undervisningen om Messias återkomst. Datumet för den återvändande är inte känt av någon. De troende som har dött före slutet av denna tidsålder kommer att delta i Rikets härlighet genom uppståndelsen (1 Tess 4:13; 1 Kor. 15:23, Upp 11:15-18).

Följande fråga riktades till en företrädare för prästerskapet i en presbyteriansk tidning. Svaret illustrerar ovilligheten hos många att möta verkligheten av Jesu varningar om framtiden:

> Fråga: Varför finns det så få predikningar i våra kyrkor om den andra ankomsten? Är det en del av vår tro eller inte?
> Svar: Inte alla kristna tycker lika i teologiska frågor, men det skulle vara svårt för någon att känna sig hemma i vår tradition, som inte förstod Gud som den som har kommit, som är närvarande (Kristus är uppstånden) och som ännu ska komma i vilken form det än må vara som framtiden ger. Att bokstavliggöra den andra ankomsten är att förstöra både dess skönhet och dess betydelse. Att ignorera den är att undvika vad som kan vara den viktigaste delen av det evangelium vi känner till, eftersom det förflutna och nutiden, relativt sett, är korta, medan morgondagens gränser är eviga.

En passande reaktion på detta svar framkom i ett senare nummer av tidningen:

> Jag komplimenterar hans eminens ____ för hans illusoriska icke-svar till vad jag är säker på var en seriös fråga om Jesu Kristi andra ankomst. Om jag förstår hans svar så sa han i själva verket: "Vi är inte alla överens. Men om du vill vara bekväm i vår gemenskap så måste du hålla med om att Jesus kommer igen, fast inte helt - för om du faktiskt tror på den andra ankomsten så kommer du att förstöra både dess skönhet och dess betydelse. Ändå kan du inte ignorera det för det ligger i framtiden." Varför inte ge ett klart och tydligt svar? Varför inte erkänna att de som inte kan ta emot Bibeln, bokstavligen måste förandliga den andra ankomsten, eftersom det är ett alltför stort segment av det Nya testamentet för att kunna bli ignorerat?

Denna inställning till Nya testamentets lära om framtiden är typisk för mycket av det som har gått under namnet Kristen undervisning genom många århundraden. Det har varit svårt för många att upptäcka det bedrägeri-trick som spelas med ord, när ett direkt förkastande av Bibelns lära om Riket är förtäckt av högtravande "teologiskt" språk. Så mycket som traditionell teologi har gjort med den andra ankomsten borde inte prydas med begreppet "förandliga." Det har fått Kristi återkomst att evaporera [gå upp i rök/försvinna]. Profeternas hela framtidssyn och hela evangeliet om Riket äventyras om dess dominerande framtida del avlägsnas. Även evangeliet som föreslagits av många evangelister lider av samma frånvaro av vilken som helst framtida referens. Så här definierar de evangelisation:

> Att evangelisera är att sprida de goda nyheterna om att Jesus Kristus dog för våra synder och upprestes från de döda enligt Skrifterna, och som den regerande Herren erbjuder han nu syndernas förlåtelse och andens befriande gåva till alla som ångrar sig och tror.[7]

[7] Lausannedeklarationen, Internationell kongress för världsevangelisation, Lausanne, Schweiz, juli, 1974.

Detta framstår för oss att sakna väsentliga delar av evangeliet som Jesus undervisade. Jesus predikade evangeliet om Riket och lade först senare till information om sin död och uppståndelse. Jesus talade om att svara på evangeliebudskapet om Riket som det första absolut nödvändiga steget för frälsning och odödlighet. Han lärde ut att odödlighetens säd fanns i evangeliet av Guds rike (se Matt. 13:19; Lukas 8:12; 1 Petr. 1:21-25).

Evangeliets Framtida Rike

Jesu brådskande krav på att "omvända sig och tro på de Goda nyheterna om Riket" inbegriper en förståelse för termen "Guds rike". (Markus 1:14-15. Varför börjar inte predikningar om evangeliet med denna vers?) Medan Jesu ledande fras förblir oklar, är evangeliet självt fördunklat. Kanske är det denna osäkerhet om meningen med Jesu proklamation om Riket som har orsakat evangelister att överge all hänvisning till Guds rike i deras definition av evangeliet och att förlita sig på vad de tycker är en fullständig redogörelse för det frälsande budskapet: Jesu död, begravning och uppståndelse. Det är vanligt att de vädjar till Paulus ord i 1 Korintierbrevet 15:1-5,11:

> Bröder, jag vill påminna er om evangeliet som jag predikade för er, som ni tog emot och som ni står fasta i. Genom evangeliet blir ni frälsta, om ni håller fast vid ordet som jag förkunnade. Annars var det ingen mening med att ni kom till tro. Jag förde vidare till er det allra viktigaste [bokstavligen “bland de första,” NASV marginalen], vad jag själv har tagit emot: att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna, att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna och att han visade sig för Kefas och sedan för de tolv... Och vare sig det nu var jag eller de andra, så är det detta vi förkunnar och detta ni har kommit till tro på.

En viktig nyckel för att förstå Paulus fina uttalande om hans eget budskap om evangeliet finns i den lilla frasen *en protois*, "bland saker av primär betydelse" (vers 3). Poängen är att det var Jesu uppståndelse som några av korinthierna hade börjat tvivla på: "Men om det nu predikas att Kristus har uppstått från de döda, hur kan då några bland er säga att det inte finns någon uppståndelse från de döda?" (1 Kor. 15:12). Som svar på denna speciella troskris, påminner Paulus sina åhörare om att Jesu död och uppståndelse är av absolut grundläggande betydelse i det kristna evangeliet. Utan Jesu död för att få förlåtelse för oss alla, och utan hans återkomst från döden till livet genom uppståndelsen, så kan det inte finnas något hopp om frälsning i det kommande Riket.

Men det är ett farligt misstag att argumentera utifrån den här texten att dessa fakta om Jesu död och uppståndelse bildade hela evangeliets budskap. Paulus är noggrann med att säga att dessa centrala fakta predikades "bland saker av främsta [primär] betydelse" (vers 3). Detta var dock inte hela evangeliet. Det var också andra saker, av lika stor betydelse i evangeliet, nämligen förkunnandet om Guds rike (Apg. 8:12; 19: 8; 20:25; 28:23, 31). Vi minns att Jesus hade förkunnat Guds rike långt innan han talade om sin död och uppståndelse (Lukas 4:43, 18:31-34) - ett faktum som bevisar att Guds rike inte är en synonym för Kristi död och uppståndelse.

Vidare är det tydligt att Paulus här inte direkt adresserade ämnet Guds rike, som en framtida händelse som sammanfaller med Jesu återkomst, eftersom korintierna redan hade accepterat den tron som en del av evangeliet om frälsning. Därför kan Paulus utveckla Rikets doktrin bara några verser senare. Han har just nämnt Jesu framtid (1 Kor. 15:23), han talar om Riket som Jesus kommer att presidera vid sin ankomst (1 Kor. 15:25-27). Det bör noga noteras att Riket är det Rike i vilket "kött och blod" inte kan komma in för "det förgängliga kan inte ärva det oförgängliga" (1 Kor. 15:50). För att komma in i Guds rike, måste kristna kallas [uppstå] från döden vid den sista basunens ljud och förvandlas, på ett ögonblick, till odödliga personer (1 Kor. 15:51-52). Dessa verser bekräftar ännu en gång det faktum att Guds rike kommer till makten vid Jesu andra ankomst.

Riket har en första plats i Nya testamentets evangelium, utöver, naturligtvis, det lika viktiga predikandet om Frälsarens död och uppståndelse. Det är ett allvarligt missbruk av Bibeln att placera 1 Kor. 15:1-5 i konflikt med de massiva bevis för Guds rikes centrala betydelse i predikandet både före och efter uppståndelsen (Luk. 4:43; Mark. 1:14-15; Matt. 4:17; Apg. 8:12; 19: 8; 20:25; 28:23, 31, etc.). Återigen måste vi betona vikten av Apostlagärningarna 8:12 (som upprepas i Apg. 28:23, 31) som Lukas omfattande sammanfattning om evangeliet: "när de nu trodde på Filippus, som förkunnade evangeliet om Guds rike och Jesu Kristi namn, döptes de, både män och kvinnor." (jmf Matt. 13:19; Lukas 8:12).

Samtida Uttalanden Om Evangeliet

En definition av evangeliet erbjöds av Lausannedeklarationen om evangelisation 1974 (citerad ovan). Den talar om förlåtelsen av synder genom Jesu död, om hans uppståndelse och hans nuvarande regeringstid i himlen. **Den säger dock ingenting, om Guds rike som målet för troende kristna.** Den framtida dimensionen av frälsning, som är så framträdande i Nya testamentet, är frånvarande. Denna frånvaro av Riket verkar klippa evangeliets budskap till hälften, skala av dess starka betoning på Guds plan att **sända tillbaka sin Son till jorden för att regera med hans efterföljare i den messianska regering** som profeterna utlovade. Nya testamentets evangelium handlar inte bara om det förflutna och nutiden, utan om det förflutna, om nutiden och om framtiden. Ändå är det ett förgäves sökande i nutida uttalanden om evangeliets budskap (i traktat, böcker och appeller på radio och tv) när det gäller hänvisningar till Jesu Kristi framtida verksamhet. Dock leder Jesu fokus på evangeliet oss till det ultimata målet, att få en plats inte "i himlen", men i Guds rike på jorden (Dan 7:27). Det skulle vara svårt att se hur det kristna målet kunde vara mer tydligt definierat än i följande verser: "Saliga är de ödmjuka, för de ska ärva jorden" (Matt. 5:5). "Du har gjort dem till ett kungarike och till präster åt vår Gud, och de ska regera på jorden." (Upp. 5:10).

Evangeliehoppet

Förlusten av Guds rike från det kristna evangeliet härrör från förlusten av den bibliska synen på framtiden som utgjorde en så vital del av den ursprungliga kristendomen. I århundraden har kyrkobesökare blivit övertygade om att deras slutliga mål av deras engagemang för Kristus är att "komma till himlen" när de dör. Detta begrepp är i grund och botten helt obibliskt. Det

undergräver behovet av ankomsten av Guds rike på jorden vid Jesu återkomst. I Nya testamentet är hoppet (den andra av den kristna trons dygder, tro, hopp och kärlek) riktat framemot den härliga messianska framtiden. "Hopp kan definieras som en önskan om framtida gott, åtföljd av tro på dess förverkligande... **Tro** avser lika mycket det förflutna, nutiden och framtiden, **medan det i Skriften utan tvekan hänvisar först och främst till framtiden. Hoppet riktar sig endast till framtiden**."[8]

Ett tydligt hopp ingöts i de troendes sinnen när de hörde evangeliet om Riket: "Vi har hört om er tro på Kristus Jesus och om kärleken som ni har till alla de heliga, på grund av hoppet som väntar er i himlen. Detta hopp har ni redan hört om i sanningens ord, evangeliet som har nått fram till er liksom det överallt i världen växer och bär frukt. Så även hos er... Det fick ni lära er av Epafras" (Kol. 1:4-7). "I honom [Kristus] har också ni, när ni hörde sanningens ord, evangeliet om er frälsning, i honom har också ni, när ni kom till tro, fått den utlovade helige ande som ett sigill. Anden är ett förskott som garanterar vårt arv" (Efes. 1:13-14). Några verser senare ber Paulus om att "era hjärtans ögon ska få ljus så att ni förstår vilket **hopp** han har kallat er till, hur rikt och härligt hans **arv** är bland de heliga" (Efes. 1:18). Det är mycket viktigt för de troende att känna till att de är inbjudna att styra med Messias på jorden i den kommande Nya ordningen.

I dessa verser står det klart och tydligt att det framtida hoppet var en del av Paulus evangelium. Apostolisk evangeliserande gick utöver löftet om förlåtelse av synder och tro på Jesu död och uppståndelse. Den som skulle omvända sig fick löftet om att ärva Guds rike vid Kristi återkomst. Därför är ett evangelium som inte är bundet till det framtida faktumet, att Guds kommande ingrepp kommer att störta all mänsklig regering och ge Riket till församlingen, inte ett evangelium av det Nya testamentet. Det hopp som kolosserna fick höra när de hörde evangeliet är av en sådan betydelse att Paulus talar om att deras kärlek och tro är "på grund av hoppet" (Kol. 1:5). Det är "på grund av hoppet" (Kol. 1:5) som är förberett för dem i himlen som kolosserna ska utveckla tro och kärlek i anden. Vi bör notera att deras hopp att ärva Guds rike "väntar i himlen". Detta är typiskt för den judiska tron på att alla framtida goda ting redan är förberedda i himlen för de troende, och väntar på att bli uppenbarade på jorden vid Messias ankomst (se 1 Pet. 1:4-5). Det förblir därför ett faktum att det kristna hoppet är riktat, inte på "att komma till himlen" vid döden, men på att få "ärva jorden" (Matt 5:5) och regera på den (Upp 5:10) när Kristus återvänder. Kungariket är förberett i himlen. Men det kommer att framträda på jorden när Jesus återvänder.

Vi kommer inte att lämna jorden för himlen! Tvärtom: Jesus kommer att lämna himlen och komma tillbaka till jorden.

Mot bakgrund av dessa fakta föreslår vi att Lausannedeklarationens definition av evangeliserande behöver modifieras som följande:

[8] "Hope," *Hastings Dictionary of the Bible*, Vol. I, s. 583.

> Att evangelisera är att sprida de Goda nyheterna om att Gud har planerat att upprätta sitt Rike på jorden, som historiens mål, när Jesus återvänder; och att Jesus nu erbjuder förlåtelse genom tron på hans evangelium om Guds rike och hans försoningsdöd och uppståndelse. För alla som tror på evangeliets budskap och lyder honom (Apg. 5:32), ger han löftet om sin ande redan nu som ett "förskott" för att stärka dem i det nuvarande livet, och för att förbereda dem för ställningen som regerande med Kristus i Riket, som blir invigt vid hans återkomst.

På så sätt blir den apostoliska inriktningen gentemot det framtida Riket införlivat i evangeliet vilket återspeglar det nya Testamentets mönster.

Det Brådskande Behovet av att Återställa Evangeliets Ramverk

Jesu budskap ligger inom ett judiskt, gammaltestamentligt ramverk eller struktur (som Jesus inte kom för att omstörta! Matt. 5:17). Han kom för att medföra den ultimata meningen med lagen, inte bara för att upprepa det i bokstaven. Till skillnad från många nutida bibelläsare, trodde Jesus på profeternas budskap och längtade, gemensamt med dem, efter uppfyllandet av deras gemensamma syn på ett kommande fridens Rike. Uppmaningen till oss om att också tro på profeterna är inbyggt i Jesu evangelium. Vi uppmanas att omvända oss och tro på evangeliet om Guds rike (Mark. 1:14-15). Det är här som det Nya testamentets evangelium börjar. Det är en kallelse till att tro på Guds plan, inte bara för att ge Hans Son som ett offerlamm för att dö för världens synder, utan också för att sända honom tillbaka till jorden för att regera i sitt Rike (Apg. 3:21; 2 Tim. 4:1).

Kristendomen i Nya Testamentet är en uppmaning till att förbereda sig nu för medverkan i Riket som kommer att introduceras genom en övernaturlig omvälvning när Jesus återvänder. Låt den vetenskapligt inriktade läsa det Nya testamentet med detta enkla system i åtanke, testa bevisen, och Skrifterna kommer att bli tydliga. Men när Guds rike "återtolkas" (ett noggrant bedrägligt sätt att avvisa det medan det låtsas att inte avvisa det!) till att bara betyda ett religiöst ideal nu, med ett löfte om "himlen vid döden", så förloras tydligheten i det Nya testamentet. *Man kan helt enkelt inte ta bort den judiska apokalyptiska ramen, där det kristna evangeliet är insatt, för att inte kollapsa hela budskapet.* Frånvaron av ordet "Riket" (eller kungariket) från moderna presentationer av "evangeliet" vittnar om förlusten av viktig räddningsinformation. Som en vetenskaplig forskare i den Engelska kyrkan påpekade "När det grekiska och romerska tankesättet i sin tur, istället för det hebreiska tankesättet, kom för att dominera kyrkan, så uppstod en katastrof i tro och utövning som vi aldrig har återhämtat oss ifrån, vare sig i doktrin eller i praktiken."[9]

Återhämtningen kommer att börja när Jesus och Paulus evangelium om Riket återinförs.

[9] Canon H. Goudge, “The Calling of the Jews,” in *Essays on Judaism and Christianity*.

Att det centrala temat för Jesu undervisning är kungörelsen om Guds rike står utan tvivel... De Goda Nyheterna, Evangeliet, är just att Guds Rike är nära: det råder ingen tvekan om den saken... Evangeliet är för Kungariket, vad en inbjudan är för en högtidsfest.[10]

[10] Charles Guignebert, professor i kristendomens historia, *Jesus*, s. 325, 326.

Lektion 5 - Guds Rike - Guds Plan i Världens Historia

Textutgåvor:

> ”Gud sade till Abram efter att Lot hade skilt sig från honom: ”Lyft din blick och se dig omkring från den plats där du står, mot norr och söder, öster och väster. Hela det land som du ser ska jag ge åt dig och dina efterkommande för evig tid... Bryt upp och vandra omkring i landet i hela dess längd och bredd, för jag ska ge det åt dig” (1 Mos. 13:14-17).
>
> ”Gud sade till honom: ”Se, detta är mitt förbund med dig: Du ska bli far till många folk. Därför ska du inte mer heta Abram, utan ditt namn ska vara Abraham, för jag har gjort dig till far för många folk. Jag ska göra dig mycket fruktsam och låta folkslag komma från dig, och kungar ska utgå från dig. Och jag ska upprätta mitt förbund mellan mig och dig och dina efterkommande från släkte till släkte, ett evigt förbund. Jag ska vara din Gud och dina efterkommandes Gud. Det land där du bor som främling, hela Kanaans land, ska jag ge åt dig och dina efterkommande som egendom för evigt. Och jag ska vara deras Gud" (1 Mose 17:3-8).
>
> "Skriften förutsåg att Gud skulle förklara hedningarna rättfärdiga av tro och gav i förväg detta glädjebud till Abraham: I dig ska alla folk bli välsignade" (Gal 3:8).
>
> "Om ni [Israel] nu hör min röst och håller mitt förbund, ska ni av alla folk vara min dyrbara egendom, för hela jorden är min. Ni ska för mig vara ett rike av präster och ett heligt folk [en helgad nation]” (2 Mose 19:5-6). Och om ni tillhör Kristus [om ni är kristna] är ni avkomlingar till Abraham, arvingar efter löftet [som gavs till Abraham]" (Gal. 3:29).

Kungamakt och besittning av det palestinska landet låg till grund för Guds förbund mellan Honom själv och Hans utvalda folk, som ursprungligen representerades av Abraham. Men Israels kungliga funktion berodde på deras lydnad. Hur långt de lyckades leva upp till det höga idealet som krävdes av dem dokumenteras i det Gamla testamentets historia om israeliterna. Det var ofta en historia om misslyckande i att uppfylla Guds standard, där David är det exceptionella exemplet (trots vissa avsteg) på styret som utövades i samarbete med Gud. Israels profeter var också fina exempel på lydnad mot Gud och tjänst i hans storslagna Rikes plan.

Som vi har sett så var Israels nationella hopp, som höll sig levande även i tider under förtryck av deras fiender, att den ultimata idealiska Kungen, Messias, så småningom skulle medföra den gyllene tidsåldern av fred på jorden som så levande har förutsagts av profeterna. Med gryningen av den storslagna dagen, skulle Guds rike komma. Vi vet att böner för Rikets ankomst

kontinuerligt gavs i synagogan vid den tidpunkt då Jesus började predika. Det är omöjligt att inte lägga märke till den nära affiniteten av denna bön med "Herrens bön" [även kallad "Fader vår", ö.a.]: "Prisad och helgad vare hans stora namn, i världen som han har skapat enligt sin vilja. Må han upprätta sitt kungarike i din livstid och i hela Israelshus dagar, fort och i en nära tid."

Som en framstående tysk teolog säger "den sanna bakgrunden till Jesu undervisning finns i ... judisk tankegång beträffande Gud som härskare, och om hans kungarike som en manifestation av hans kungliga verksamhet."[1]

> Weiss hävdar att detta är den dominerande betoningen i det Gamla Testamentet, och han visar att en sådan betoning bär med sig tanken om en konflikt med en världslig eller mänsklig kungamakt [styre]. Uppfattningen är att Gud kommer att demonstrera sin kungamakt genom en dom mot det världsliga styret. Mot denna bakgrund kan vi se att det var naturligt för profeterna ... när de proklamerade den stora kris som skulle komma, att göra detta i form av en proklamation av ankomsten av den mäktiga handlingen av Gud som kung. Hoppet som uttrycks i [profeterna] är inför ankomsten av en mäktig kunglig verksamhet av Gud varigenom hans folk skulle återlösas, hans och deras fiender krossas, och den nuvarande onda tingens ordning [jmf Gal 1:4, "den nuvarande onda tidsåldern"] fullständigt och för alltid förändrad ... Det är detta hopp som ligger bakom Jesu användning av termen Guds rike.[2]

Människan är Förutbestämd att Styra

Det kristna evangeliets ämne, Guds rike, har dess rötter djupt i de hebreiska Skrifterna (tyvärr känt som "Gamla testamentet" eftersom många bekännande kristna förknippar "gamla" som praktiskt taget "kasserad"). Det är bra att komma ihåg att Paulus hänvisade till det Gamla testamentet som "de heliga Skrifterna som kan göra dig vis så att du blir frälst genom tron på Kristus Jesus" (2 Tim 3:15). För att vara kristna måste vi därför förvärva den vishet och förståelse som finns i de heliga uppenbarelserna av den hebreiska delen av våra Skrifter.

Den allra första befallning som gavs till människan var att "råda över... hela jorden" (1 Mos. 1:26). Vi ser här starten på den gyllene tråden av Riket som löper genom hela Bibeln från Första Moseboken till Uppenbarelseboken. Adam tilldelades en ställning som Guds vice regent. Skapad till Guds avbild och likhet (1 Mos. 1:26) är människan en "faksimil" av Gud, en representation som korresponderar med en modell. Ordet "avbild" betyder "en utskuren eller snidad skulptur". Både "avbild" och "likhet" är uttryck som... pekar tillbaka från människa till Gud... Gud visar sig själv som "prototyp" och "original" av människan."[3]

---

[1] John Weiss, *Jesus' Preaching of the Kingdom of God*, 1892.
[2] Norman Perrin, *The Kingdom of God in the Teaching of Jesus*, s.19, diskuterar John Weiss arbete.
[3] Friedrich Horst, "Face to Face," *Interpretation*, July, 1950, s. 260.

Psalmisten sjunger om den upphöjda ställning som tilldelats människan från Gud: "När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna som du har skapat – vad är då en människa att du tänker på henne, en människoson att du tar hand om honom? En liten tid lät du honom vara lägre än Gud, med ära och härlighet krönte du honom. Du satte honom att härska över dina händers verk, allt lade du under hans fötter" (Ps. 8:4-7). Ära och majestät är en konungs attribut (Ps 96: 6, 10, 13: "Majestät och härlighet är inför hans ansikte, Gud kommer att styra världen"). Människan är därför skapad för att vara Guds representativa härskare [ledare, ö.a.] på jorden. Problemet är att "vi ännu inte ser att allt är lagt under honom" (Hebr. 2:8). Men människan kommer återigen att styra världen på rätt sätt när Jesus kommer tillbaka som den utlovade andra Adam.

Hoppet för Rättvist Styrande på Jorden

Spänningen mellan "den nuvarande onda världsordningen [tidsåldern]" (Gal. 1:4) och hoppet om ankomsten av Guds rike, ger en känsla av spänning och drama till hela Bibeln. En sammanhängande "intrig" löper genom hela Skriften. Adam är skapad med en gudomlig befattning. Men han sviker genom att lyssna till Satan och låter sig bli överlistad av den listiga Djävulen (dramats ärkeskurk). Det första paret "röstar" alltså på den onda härskaren, och denna tendens att underkasta sig Satan vidmakthålls sedan i efterföljande generationer. Det ackumulerande upproret når en kris i Första Moseboken 6, där onda änglar ("Guds söner", jmf. Ps. 29:1; 89:7; Dan 3:25; Job 38:7; Job 1:6; 2:1) stör det mänskliga genetiska systemet för att producera en ras av giganter. Detta hemska tillstånd på jorden krävde en världskatastrof vid Syndafloden, där endast åtta personer överlevde domen. Men Noas ättlingar gjorde inte bättre ifrån sig än deras föregångare. En andra ras av tyranner föddes genom de hybrida änglalika människornas "äktenskap" (1 Mos. 6:4; 4 Mos. 13:34; Judas 1:6; 2 Pet. 2:4).

Den gudomliga lösningen för att rädda människan från sin uppenbarligen oförbätterliga ondska ligger i löftet om "Abrahams avkomma" (Kristus, Gal. 3:16). Hoppet om definitiv befrielse från sataniskt styrande (2 Kor. 4:4: Satan är "den här tidsålderns gud") kommer att uppfyllas endast när" kvinnans avkomma" (1 Mos. 3:15) sätter ett stopp, för evigt, för våra nuvarande (onda) världssystem. Detta kommer att ske när äganderätten av jorden övergår till dess rättmätiga arvingar, Kristus och hans trofasta efterföljare. Herraväldet över jorden var avsett för människan i Första Moseboken. Det här styrandet kommer att bli verklighet när den andra Adam - människan som han var avsedd att vara - tar över "världens riken" (Upp 11:15) och "härskar mitt ibland sina fiender" (Ps. 110:2). Med Messias, på den dagen vid invigningen av en ny världsregering, kommer "de som frivilligt erbjuder sig för [Messias] makt" (Ps. 110:3). Hans då nyligen vederkvickta folk, som kommer att njuta av sina nya liv som uppståndna, odödliga varelser, kommer att bistå Jesus i hans uppgift att etablera det nya samhället på jorden. (Alla nutida "New Age"-rörelser och grupper som främjar kyrkans makt fram till Kristi återkomst är farliga förvrängningar i det bibliska systemet för att få fred i världen.)

Abraham, Landet och Kungamakten

Löftet om landet (1 Mos. 13:14-17, ovan) som en egendom, gavs till Abraham på villkor att han gav upp allt i lydnad mot Gud (1 Mos. 12:1-4). Abraham, "trons fader", är en "kristen förebild", som visar sin tro på den osynlige Guden. Han är berömd för sin förtröstan på att han, trots alla bevis på det motsatta (Rom 4:18), verkligen skulle bli "fadern" till den utlovade Messias. Hans arv inkluderade Guds rike, som var inget mindre än det utlovade landet, som sträckte sig utanför de palestinska gränserna till jordens yttersta gränser: "Det var inte genom lagen som Abraham och hans avkomlingar fick löftet att ärva världen, utan genom den rättfärdighet som kommer av tro" (Rom 4:13).

Den parafras som ges av the *International Critical Commentary* på Romarbrevet återger känslan exakt:

> Löftet till Abraham, och hans efterkommande, med världsomspännande Messianskt styre som inte var underordnat omskärelse, ej heller underordnat Lagen, men på en rättfärdighet som var en produkt av tro. Om det här världomspännande arvet verkligen var underordnat något rättssystem och om det var begränsat till dem som var under ett sådant system, så skulle det inte finnas någon plats kvar för tro eller löfte.[4]

"Det världsomfattande messianska styret" är en synonym för Guds rike, som är huvudtemat för det kristna evangeliet (Luk. 4:43; Mark 1:14-15; Apg. 8:12; 19: 8; 20:25; 28:23, 31, etc.). Det motsvarar "det världsomspännande messianska styret" som Jesus och Apostlarna tillkännagav när de förkunnade evangeliet. Det är ett styre som väntar på att bli offentligt manifesterat vid Messias återkomst. Alla försök att forcera det till nutiden (utom i den meningen att det framtida Rikets makt och ande redan nu i förväg är verksamt eftersom Jesus nu sitter på Faderns högra sida) är rubbningar av det bibliska systemet, och redogör för den massiva förvirring som existerar när det gäller Riket (och därmed om själva kristendomen). Vi ska be "låt ditt Rike komma". Det betyder att Riket inte har kommit än!

Apostlagärningarna 7:5 säger helt enkelt att Abraham, under sin livstid, inte ens fick "en fotsbredd" av sitt arv, men Gud lovade honom att han skulle få det: "Gud lovade att ge det som egendom åt honom och hans efterkommande." Hebr. 11:8-13; 13:14 bör läsas noggrant:

> I tron lydde Abraham när han blev kallad att dra ut *till ett land* som han skulle få i arv... I tron levde han i *löfteslandet* som i ett främmande land. Han bodde i tält med Isak och Jakob som var medarvingar till samma löfte... I tron dog alla dessa utan att ha fått det som var utlovat... Här har vi ingen stad som består, men vi söker den stad som ska komma (Hebr. 11:8-13; 13:14).

[4] s. 109.

(Notera att staden ska komma till jorden: patriarkerna gick inte iväg till den!)

Det bör noggrant noteras att patriarkerna bodde *i det land som blivit utlovat till dem* (Hebr. 11:8-9) - det utlovade landet som de en gång skulle få ärva. Platsen var inte en "värld bortom himlen" men ett land som är beläget på jorden. Det är jorden som är förutbestämd att styras av Guds folk. Det stora centrala temat för hela Skriften är löftet om att en fulländad regering kommer att bringas till jorden när Jesus som Messias, Abrahams och Davids avkomma (Matt 1:1), återvänder för att styra. Det är dags för bibelläsare att "höra" och förstå betydelsen av deras kallelse som "Abrahams barn", "medarvingar" och framtida "medregenter" med Messias:

> Matt 5:5: "Saliga är de ödmjuka, för de ska ärva jorden."
>
> Upp 5:10: "Du har gjort dem till ett kungarike och till präster åt vår Gud, och de ska regera på jorden."
>
> Upp 20:4: "De levde [de fick liv i uppståndelsen] och regerade med Kristus i tusen år."
>
> 2 Tim 2:12: "Härdar vi ut [om vi lider med honom], ska vi också regera med honom."
>
> 1 Kor. 3:21: “Allt är ert”
>
> Hebr. 2:5: "Det är inte under änglar han har lagt den kommande världen som vi talar om [men han har lagt den under Jesus och hans efterföljare]."
>
> Ps. 115:16: "Himlen är Herrens himmel, och jorden har han gett åt människors barn."
>
> Upp 2:26: "Den som segrar och håller fast vid mina gärningar ända till slutet, honom ska jag ge makt över folken."
>
> Lukas 19:17: "Då sade kungen: Bra, du gode tjänare. Eftersom du var trogen i det minsta ska du ha ansvar för tio städer."
>
> Matt 25:23: "Hans herre sade till honom: Du var trogen i det lilla, jag ska sätta dig över mycket [styra över många saker]."
>
> Ps. 112:1-2; 111:6; 113:7-8: "Salig är den som vördar Herren... Hans ättlingar blir mäktiga på jorden... Sina gärningars kraft visade han sitt folk när han gav dem hednafolkens [nationernas] arvedel... Han reser den ringe ur stoftet och lyfter den fattige ur dyn för att sätta honom bland furstar, bland sitt folks furstar."

> 1 Tess. 2:12: "vädjade till er att leva ett liv värdigt Gud, som kallar er till sitt rike och sin härlighet."

Tyngdpunkten bör läggas på det faktum att det är de "milda" som är avsedda för denna ljusa framtid. Dessa troende som fortsätter hota sina fiender och medtroende i andra länder med kärnvapen bör ifrågasätta om de hör hemma i den kategori som Jesus talar om. Även kung David blev diskvalificerad från att bygga templet, för att han i strid hade tagit andras liv (1 Krön 28:3). Det här är en viktig lärdom för den kristna församlingen.

"Bergspredikan" anger personliga egenskaper och beteende som krävs av dem som hoppas få ärva riket. Lydnad mot anden krävs av Jesus: "Den som hör dessa mina ord och handlar efter dem liknar alltså en klok man som byggde sitt hus på klippan" (Matt 7:24).

En populär form av så kallad "dispensational" teologi förklarar hotfullt att "bergspredikan inte precis är den kristna församlingens sanning."[5] Det skulle vara svårt att komma på en mer skarp motsägelse av Jesu ord än detta. Vi måste klart konstatera att "bergspredikan" är just precis sanning för den kristna församlingen, en sanning utan vilken det är omöjligt att komma in i Riket. Aposteln Johannes var väl medveten om sådan undervisning som hävdades vara "kristen" fast den förnekade vad Jesus lärde: "Den som går vidare och inte blir kvar i Kristi lära, han har inte Gud. Den som blir kvar i hans lära, han har både Fadern och Sonen" (2 Joh. 9).

I detta sammanhang kan orden från en ledare inom Kväkarna, skrivna år 1676, hjälpa till med att uttrycka poängen tydligt:

> Vem som än som kan förena det här, "Stå inte emot den som är ond" med "stå emot den som är ond med våld"; och vidare, "Vänd också andra kinden till" med "förgör dem, gör dem till villebråd, förfölj dem med eld och svärd "; eller, "Be för dem som förföljer er" med "förfölj dem med böter, fängelse och självaste döden." Vem som än kan hitta ett sätt att förena dessa saker, kan förmodligen också hitta ett sätt att förena Gud med Djävulen, Kristus med Antikrist, ljus med mörker och godhet med ondska.[6]

Guds Rike Sett av Profeterna

I tidigare lektioner har vi citerat mycket från de hebreiska profeterna för att visa att de ständigt talade om en kommande tid av frid för mänskligheten under tillsyn av Messias, Guds utvalda kung. Den stora vändpunkten i historien kommer att inträffa när Jesus "återvänder på samma sätt som han steg upp till himlen" (Apg. 1:11). Varje ord i det Nya testamentet är utformat för att uppmana oss till maximal ansträngning, medan vi förbereder oss för den förutbestämda

[5] John Walvoord, *Commentary on Matthew*.
[6] Robert Barclay.

händelsen för att åstadkomma den största förändringen någonsin i världspolitiken. Hesekiel skriver om en tid då Gud kommer att:

> hämta Israels barn ut från de folk [nationer] dit de kommit. Jag ska samla dem från alla håll och föra dem in i deras land. Jag ska göra dem till ett enda folk i landet, på Israels berg, och de ska alla ha en och samma kung. De ska inte mer vara två folk och inte mer vara delade i två riken. Och de ska inte mer orena sig med sina avgudar och vidrigheter och alla sina brott. Jag ska rädda dem från alla orter där de syndat och rena dem. De ska vara mitt folk, och jag ska vara deras Gud. Min tjänare David ska vara kung över dem, och de ska alla ha en och samma herde. De ska leva efter mina föreskrifter och hålla mina stadgar och följa dem. De ska bo i det land som jag gav min tjänare Jakob, det land där era fäder bodde. De ska själva bo där, de och deras barn och deras barnbarn till evig tid, och min tjänare David ska för evigt vara deras furste. Jag ska sluta ett fridsförbund med dem. Det ska vara ett evigt förbund med dem. Jag ska ge dem plats och föröka dem och låta min helgedom stå ibland dem för evigt (Hesekiel 37:21-26).
>
> Men ni, Israels berg, ska åter grönska och bära frukt åt mitt folk Israel, och de ska snart komma tillbaka. För jag ska komma till er och jag ska vända mig till er, och ni ska brukas och besås. Jag ska föra samman på er många människor, hela Israels hus. I städerna ska det på nytt bo människor och ruinerna ska byggas upp. Jag ska föra samman på er mängder av människor och boskap, och de ska bli fruktsamma och föröka sig. Jag ska låta er bli bebodda, alldeles som ni förr var. Jag ska göra er ännu mer gott än tidigare. Och ni ska inse att jag är Jahve. Jag ska åter låta människor vandra fram över er, nämligen mitt folk Israel. De ska ha er till besittning, och ni ska vara deras arvedel, och ni ska inte mer döda deras barn... Jag ska inte mer låta dig höra hån från hednafolken [nationerna], och du ska inte mer behöva uthärda folkens förakt... säger Herren Jahve (Hesekiel 36:8-15).

Hoseas syn av Israels strålande framtid är inte mindre inspirerande och tydlig. Först uppmanar Gud folket till att ångra sina synder:

> Vänd om, Israel, till Jahve din Gud, för genom din missgärning har du kommit på fall. Ta med er ord och vänd om till Jahve, säg till Honom: ”Förlåt oss all vår skuld och ta nådigt emot oss. Då ska vi ge dig en frukt från våra läppar. Assur [Assyrien] kan inte rädda oss, vi ska inte sitta upp på stridshästar. Vi ska aldrig mer säga: ’Vår Gud’ till våra händers verk, för hos dig får den faderlöse barmhärtighet.” Jag vill hela dem från deras avfall, jag vill älska dem generöst, för min vrede har vänt sig ifrån dem. Jag ska bli som dagg för Israel, han ska blomstra som en lilja och skjuta rötter som Libanon. Hans skott ska breda ut sig, han ska bli som olivträdet i skönhet, han ska dofta som Libanon. De som bor i hans skugga ska återvända. De ska odla säd igen och grönska som vinstockar. Hans namn ska vara som Libanons

> vin. Efraim, vad har jag mer med avgudar att göra? Jag ska svara honom och ta mig an honom. Jag är som en grönskande cypress, hos mig finner du din frukt. Den som är vis förstår detta, den förståndige besinnar det, för Jahves vägar är rätta och där vandrar de rättfärdiga. Men syndarna kommer där på fall (Hosea 14:2-10).
>
> Och det ska ske på den tiden att bergen ska drypa av druvsaft och höjderna flöda av mjölk. Alla bäckar i Juda ska flöda av vatten. En källa ska utgå från Jahves hus och vattna Akaciedalen. Egypten ska bli en ödemark och Edom en öde öken, eftersom de brukat våld mot Juda folk och spillt oskyldigt blod i deras land. Juda ska vara bebott för alltid och Jerusalem från släkte till släkte. Jag ska utplåna deras blodskulder, dem som jag inte redan har utplånat. Jahve bor på Sion (Joel 3:18-21).

Dessa löften kommer att gå i uppfyllelse efter den storslagna Herrens Dag som beskrivs i de föregående verserna (Joel 3:15-17). Israels öde är på liknande sätt kartlagt av Amos:

> Ändå vill jag inte utplåna Jakobs hus [Israel] helt, säger Jahve. För se, jag befaller att Israels hus ska sållas bland alla hednafolk [nationer] som man siktar i ett såll. Inte minsta korn ska falla till marken. Alla syndare i mitt folk ska dö för svärd, de som säger: ”Olyckan når oss inte, den kommer inte i närheten av oss.” På den dagen [efter Jesu ingripande på Herrens dag] ska jag resa upp Davids fallna hydda, mura igen dess sprickor och resa upp dess ruiner. Jag ska bygga upp den som i forna dagar, så att de kan ta i besittning vad som är kvar av Edom och av alla hednafolk [nationer] över vilka mitt namn har nämnts, säger Jahve som gör detta. Se, dagar ska komma, säger Jahve, då plöjaren ska följa skördemannen i spåren och druvtramparen såningsmannen, då bergen ska drypa av druvsaft och alla höjder flöda över. Jag ska göra slut på mitt folk Israels fångenskap. De ska bygga upp ödelagda städer och få bo i dem, de ska plantera vingårdar och få dricka vinet från dem, de ska anlägga trädgårdar och få äta deras frukt. Jag ska plantera dem i deras eget land. De ska inte mer ryckas upp ur det land som jag gett dem, säger Jahve din Gud (Amos 9:8-15).

Återställandet av Alla Ting

Den kraftfulla predikan som Petrus höll kort efter Pingstdagen slutade med en typisk uppmaning till ånger. Formuleringen av förkunnelsen är inte mindre lämplig för vår tid:

> Ångra er därför och vänd om, så att era synder blir utplånade och tider av nytt liv kommer från Herrens ansikte och Han sänder Messias som är bestämd för er, nämligen Jesus. Honom måste himlen ta emot [hålla kvar] tills de tider kommer då allt det återupprättas [återställs] som Gud från urminnes tid har förkunnat genom sina heliga profeters mun (Apg. 3:19-21).

Nyckelordet "återställs" frammanar, hos hans åhörare, hela det komplex av utlovade välsignelser från den kommande messianska tidsåldern. Bara en kort tid tidigare hade lärjungarna, som var fullvärdiga budbärare av Guds rikes evangelium (Apg. 1:3), frågat med uppenbar entusiasm: "Herre, är tiden nu inne då du ska återupprätta riket åt Israel?" (Apg. 1:6).

Tiden för det underbara återställandet och den exakta dagen för Jesu återkomst och invigning av Riket uppenbarades inte, för Jesus hade själv förklarat sin ovetskap om det (han visste det verkligen inte, Mark. 13:32 - ett faktum som borde sätta stopp för alla påståenden om att han var allvetande!) Faktumet av det kommande återställda Riket var, naturligtvis, aldrig något som skapade tvivel. Den exakta tiden var inte en del av Guds uppenbarelse, även om Jesus gav detaljerade tecken på den nära förestående världsförändringen (Matt. kap. 24) och han baserade sina profetior på Daniels redan existerande förutsägelser.

Jesus hade dagligen talat om "Livet i den kommande tidsåldern" (felaktigt återgivet som "evigt liv" i våra versioner, som visar tecken på ett grekiskt hedniskt inflytande och en förlust av visionen om kungariket). I Rikets nya värld ska Apostlarna få ställningar som biträdande ministrar i det messianska styret (Matt. 19:28). I Apostlagärningarna 3:21 försäkrar Petrus nationen, och de av oss som blir en del av det nya "Guds Israel" – den kristna församlingen (Gal. 6:16), att hela världen kommer att uppleva den universella förnyelsen när Messias, som tillfälligt hålls kvar i himlen, återvänder för att ta över maktens tyglar. Har inte Jesus förklarat att han föddes för att vara kung?

"Du själv säger att jag är kung. Därför är jag född och därför har jag kommit till världen, för att vittna om sanningen. Var och en som är av sanningen lyssnar till min röst" (Joh. 18:37). Detta är Johannes parallell med Lukas 4:43 där Jesus beskrev att hela syftet med hans existens var att predika Rikets evangelium. Inför Pilatus förklarade han att vittnandet om sanningen om sin ställning som kung av Riket, var orsaken till hela hans uppdrag. Att förkunna om Riket, och om Jesus som kung, är "sanningen".

Guds rike och Satans rike

Riket som Jesus talade om är " inte av den här världen" (Joh. 18:36). En kraftfull propagandakampanj har i allt för lång tid hindrat vanliga bibelläsare från att "höra" betydelsen av frasen "inte av den här världen". Tragiskt nog har de blivit övertalade till att tro att Jesu rike aldrig kommer att vara på planeten jorden! Med en enda vers verkar många vilja motsäga alla profeternas vision, (samt många texter i Nya Testamentet) som beskriver Guds rike på denna jord. Jesus menade att hans Rike inte har sitt ursprung i det nuvarande onda systemet - "världen". Anledningen till detta är enkel. Satan är härskaren eller "fursten" (endast agerande inom Guds föreskrivna gränser) över alla statliga system organiserade före Rikets ankomst vid Jesu återkomst. Det är grundläggande för biblisk kristendom och uttrycks om och om igen i Nya testamentet:

> Djävulen sade: "Dig ska jag ge all denna makt och deras härlighet, för den är överlämnad åt mig och jag ger den till vem jag vill. Så om du tillber mig, blir allt ditt" (Luk. 4:6-7).
>
> "Den här världens gud har förblindat de otroendes sinnen" (2 Kor. 4:4).
>
> "Hela världen är i den ondes våld" (1 Joh. 5:19).
>
> "Den store draken, den gamle ormen som kallas Djävul och Satan och som förleder hela världen" (Upp. 12:9).
>
> "Vi kämpar [de kristnas strid är] inte mot kött och blod, utan mot furstarna, mot makterna, mot världshärskarna här i mörkret och mot ondskans andemakter i himlarymderna" (Ef. 6:12).

Satans bedrägliga tyranni är mycket subtilare i sin natur än många känner till. Den sträcker sig djupt in i området för "religion" där "falska apostlar, oärliga arbetare, är förklädda till Kristi apostlar. Men det är inget oväntat med det; för om Satan själv går förklädd som en ljusets ängel, behöver man inte förvånas över att hans tjänare också förklär sig till rättfärdighetens tjänare" (se 2 Kor. 11:13-15).

Hoppet om Liv i det Utlovade Landet

Nya testamentet är fyllt av hoppet om att Jesus ska återvända, för att undsätta världen för dess ökade påtryckningar och problem. Eftersom "kärleken kommer att svalna hos de flesta" emedan slutet för den här tidsåldern närmar sig (Matt. 24:12), finns det en ännu större brådska än någonsin för djupgående bibelstudium och därmed ett följdriktigt kristet beteende baserat på Jesu lära.

För att stödja de troende i deras mörkaste timma har Gud gett försäkran om "den glädje som låg framför Jesus" (Hebr. 12:2). Detta var hoppet om att njuta av odödligt liv i Guds rike, det utlovade landet. Tänk så lite nutida tidsenliga läsare av Nya testamentet förstår om landets betydelse! Hedniska begrepp om en odödlig själ som stiger upp till himlen vid döden har alla förstört det bibliska hoppet om uppståndelse in i den nya jordens utlovade arv.

En ledande bibelforskare beskriver den grundläggande betydelsen av landet i Biblisk tro:

> I det ursprungliga löftet till Abraham, består innehållet i löftet av avkomma, välsignelse och land... Dessutom ska Israel bli en stor nation. Därför görs löftet för att förutsäga Davids rikes uppkomst... Jahves förbund med David i Hebron när han blir insatt som kung (2 Sam. 5:3) återspegling av Abrahams förbund... Löftet om landet till Abraham fördjupades i det Abrahamitiska förbundet... Det gudomliga löftet till Abraham var klippan på vilken all efterföljande historia vilar... Hela hexateuk [de första sex böckerna i Bibeln] i hela sin stora komplexitet styrdes av

> temat för uppfyllandet av löftet till Abraham i bosättandet av Kanaan. Huvudsyftet med detta arbete var att presentera, i all dess bibliska och teologiska betydelse, *den här ledande uppfattningen*, i förhållande till vilken alla andra uppfattningar av hexateuk antar en stödjande funktion. Av alla löften till patriarkerna var det löftet om *landet* som var det mest framträdande och avgörande... För hexateuk är *landet det utlovade landet* och det oantastligt... Pentateuken [de första fem böckerna i Bibeln] förblev klippan av uppenbarelsen för judarna. *Löftet om landet* är inbäddat i det. Olydnad mot Jahves bud, genom blandgifte med invånarna i landet [Kanaan] skulle obevekligen leda till tillbakadragande av Jahves stöd samt förlust av landet. En sak är tydlig: intresse för landet och hopp för landet framgår av många ställen i det Gamla testamentet utanför hexateuken. Medan löftet betraktades som uppfyllt genom bosättningen [se Apostlagärningarna 7:17 - löftet till Abraham blev delvis uppfyllt] så betraktades inte bosättningen som en komplett bosättning [se Apostlagärningarna 7:5 - Abraham mottog aldrig löftet om landet] ... Löften som har blivit uppfyllda genom historien är inte därigenom uttömda på deras innehåll, utan förblir som löften på en annan nivå... Löftet om landet blev proklamerat på nytt, även efter dess uppfyllelse. Löfte och uppfyllelse informerar mycket om det Gamla testamentet, och traditionen, fastän ändrad, fortsatte att innehålla hoppet om *tillvaro i landet*.[7]

Jesus, vars undervisning är rotad i det Gamla testamentet, övergav inte för ett ögonblick hoppet om en förnyad jord. Hela hans syfte var i själva verket att väcka män och kvinnor för att omorientera sina liv nu för att förbereda sig inför Guds rikes utlovade land. Detta är det kristna evangeliets uppmaning som lovar att "de ödmjuka ska ärva landet" (Ps. 37:11, citeras i Matt. 5:5).

Ett enda förenat tema binder samman alla delar av Skriften. Dess centrala struktur är förvaltarskapet för styrandet som gavs till människan (1 Mos. 1:26), som förnyades till Abraham, Isak och Jakob (1 Mos. 12), bekräftades i Davids hus (2 Sam. 7) och når sin höjdpunkt i den utlovade Messias, Jesus. Då är det inte att undra på att Matteus presenterar Jesus som "Davids son, Abrahams son" (Matt. 1:1). Det är inte heller förvånande att Lukas bygger sina två avhandlingar (Lukas och Apostlagärningarna) på löftet "om Guds rike och Jesus Kristus" (Luk. 1:32-35; Apg. 8:12; 28:30-31). Den bibliska historien gäller frågan om herravälde. Vem ska styra jorden? Människans oförmåga att skapa ett rättfärdigt samhälle på jorden kan endast lösas genom att han accepterar Jesu styre, först i våra liv nu och slutligen som en världsregering som kommer till makten vid Messias återkomst.

Så kort sagt, det kristna evangeliet är de Goda nyheterna om Guds rike. Inträde i gemenskap med Israels Enda Gud genom Hans Son, Messias, börjar med tron på evangeliet om Riket, såväl som erkännandet av Jesu försoningsdöd för att utplåna våra synder. Omvändelse innebär tro på, och engagemang för, den bibliska uppenbarelsen om Guds plan i historien som uppenbaras från

[7] W.D. Davies, *The Gospel and the Land*, 1974, s. 19-25, 36, betoning tillagd.

Genesis [1 Moseboken] till Apokalypsen (Uppenbarelsen). Detta inkluderar, som bekant, Jesu offerdöd till vår förlåtelse. Jesus dog i vårt ställe. Dop åtföljer intelligent tro på de Goda nyheterna (Apg. 8:12). Därefter måste vi fortsätta till slutet, i hopp om att få ärva jorden (Matt. 5:5), vilket är exakt detsamma som att ärva Guds rike (2 Pet. 1:11). Det arvet ligger definitivt i framtiden. Det kan inte tas emot förrän vid Jesu återkomst.

I vår nästa lektion hoppas vi kunna visa att Guds rike i Bibeln först och främst är det Rike som är avsett att ankomma vid Jesu framtida ankomst. Endast sekundärt, och i en annorlunda mening, kan man säga att Riket redan är närvarande. Mycket förvirring hade kunnat undvikas om vi hade tagit uttalandet i Lukas 21:31 som en självklar sanning: "På samma sätt vet ni, när ni ser detta hända [katastrofer i anslutning till slutet av tidsåldern], att Guds rike är nära."

> *Den vackra drömmen av hebreisk profetia var att i de sista dagarna skulle Guds rike, eller Messiasrike, skjuta ut över de mänskliga imperiernas gränser och till slut täcka hela jorden... Profetian förtröttades aldrig av att berätta om den Gyllene Era som hon såg långt in i framtiden, när skuggorna skulle lyfta och den nya Gryningen skulle smyga sig in över hela världen... Det är inte osannolikt att begreppet Guds rike var en av de rådande fraserna på den tiden, ett gyllene skrin som innehar drömmen om en återställd hebraism.*[8]

[8] Henry Burton, *St. Luke*, s. 251.

Lektion 6 - Guds rike - En Händelse i Framtiden

Textutgåvor:

> "Där ska ni gråta och gnissla tänder, när ni ser Abraham, Isak och Jakob och alla profeterna i Guds rike medan ni själva hamnar utanför. Och människor ska komma från öster och väster och från norr och söder och ligga till bords i Guds rike" (Lukas 13:28-29).
>
> "Jag säger er sanningen: Jag ska inte dricka av vinstockens frukt förrän den dag då jag dricker det nytt i Guds rike" (Markus 14:25).
>
> "För jag säger er: Från denna stund ska jag inte dricka av vinstockens frukt förrän Guds rike kommer" (Lukas 22:18).
>
> "På samma sätt vet ni, när ni ser [dessa kataklysmer/katastrofala händelser i slutet av tidsåldern], att Guds rike är nära" (Lukas 21:31).
>
> "Låt ditt rike komma!" (Matt 6:10).
>
> "På den dagen, säger HERREN, ska jag samla de haltande och föra samman de fördrivna och dem som jag har bedrövat. Jag ska göra de haltande till en kvarleva och de fördrivna till ett mäktigt folk, och HERREN ska vara kung över dem på Sions berg från nu och till evig tid. Och du Herdetorn, dottern Sions kulle, till dig ska det komma, det forna herraväldet ska komma, dottern Jerusalems kungadöme" (se Mika 4:6-8).

Vår diskussion i tidigare lektioner har koncentrerats kring grundläggande koncept av Guds rike, temat för de kristna Goda nyheterna. Det är lätt att visa från Skriften att **Jesus byggde hela sitt uppdrag och tjänst kring Rikets begrepp**. Det är därför förvirrande, minst sagt, att det moderna evangeliserandet har så lite att säga om Riket. Det verkar som om evangeliet själv är i fara när Riket är borta från budskapet. Den ärliga sanningssökaren kommer att finna denna häpnadsväckande skillnad, mellan det som Jesus och Apostlarna lärde som de Goda nyheterna och på det som nu presenteras som evangeliet, som en stimulans att gräva vidare i sökandet efter den värdefulla informationen som leder till frälsning.

Det är gemensamt överenskommet av kommentatorer på det Nya testamentet att Guds rike har en nutida och en framtida hänvisning i Jesu lära. Försök på att definiera Riket mer exakt plågas av en tendens att fokusera nästan uteslutande på den nuvarande aspekten av Riket. Det framtida Riket blir vanligtvis avfärdat med en vag referens till dess "fulländning."

Rikets framtida dimension är den främsta i det Nya testamentet. Ingen text säger att kristna har ärvt Guds rike. Det kan inte hända förrän Jesus kommer tillbaka. Riket är målet för all kristen ansträngning. Rikets ande, predikande och löfte är närvarande närhelst man tror på Rikets evangelium. Men Riket som Jesu imperium på jorden ligger i framtiden. Vi kan ha juniväder i april, men det skulle råda förvirring om vi sade att april är juni.

Det är omöjligt att förstå meningen med Jesu favoritterm "Guds rike", såvida vi inte ger vår fulla uppmärksamhet åt den överväldigande mängd referenser till Riket som **en framtida händelse**.[1] Det verkar vara en motvilja mot detta viktiga faktum i Nya testamentet som får bibelläsare att nästan uteslutande fixera sig på Lukas 17:20-21 som deras favoritställe om Riket:

> Då Jesus blev tillfrågad av fariséerna om när Guds rike skulle komma, svarade han: "Guds rike kommer inte så att man kan se det med ögonen. Ingen ska kunna säga: Se, här är det, eller: Där är det. Nej, Guds rike är mitt ibland er."

Att läsa denna text för att utesluta de många verser som beskriver Riket som en framtida händelse i samband med Jesu andra ankomst, skulle man kunna dra slutsatsen att Riket först och främst var närvarande i sin kung, Jesus, eller om man är anhängare av King James Bibeln, där det i Lukas 17:21 står att det [riket] är "inom er", dvs i ditt hjärta. King James Bibeln är med största säkerhet felöversatt här, eftersom Jesus aldrig någonstans talade om Riket som något invändigt, i det mänskliga hjärtat.

Om det omedelbara efterföljande sammanhanget av Lukas 17:20-21 beaktas, blir det tydligt att Människosonens ankomst (som Lukas någon annanstans säger är Guds rikes ankomst - Lukas 21:31) kommer att vara "liksom blixten flammar till och lyser från himlens ena ände till den andra... den dag då Lot lämnade Sodom regnade eld och svavel från himlen och gjorde slut på dem alla. På samma sätt ska det bli den dag då Människosonen uppenbarar sig" (Lukas 17:24, 29-30). I ett senare kapitel rapporterar Lukas att Jesus säger:

> Tecken ska visa sig i solen och månen och stjärnorna, och på jorden ska folken gripas av bestörtning och stå rådlösa vid havets och vågornas dån. Människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen, för himlens makter ska skakas. Då ska man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet... när ni ser detta hända, vet ni att Guds rike är nära (se Lukas 21:25-31).

Med detta bevis framför oss är det fullständigt omöjligt att begränsa Guds rike till Messias närvaro i Palestina i det första århundradet, och ännu mindre till ett religiöst ideal etablerat i hjärtat.

[1] Se vår artikel "Guds rike: Nutid eller framtid?" på www.restorationfellowship.org

Jesus kan ha sagt, som moderna översättningar bekräftar, att han var kung "mitt ibland dem", men de misslyckades med att erkänna att Riket var representerat av honom. Andra forskare hävdar att Lukas 17:21 betyder att Riket, när det kommer, kommer att vara universellt synligt och inte något dolt.

För Lukas och de andra skribenterna i Nya testamentet så är Guds rike i första hand Guds styre som ska bli pålagt en ogudaktig värld genom Jesu kraftfulla ingripande vid slutet av tidsåldern. Om vi inte tar hänsyn till detta grundläggande faktum i Gamla och Nya testamentet, så avlägsnar vi den motiverande dynamiken i Jesu lära - behovet av att vi alla nu måste förbereda oss för den stora dagen. Vi kommer alla att möta Messias och redogöra för våra gärningar, antingen genom uppståndelsen eller genom att vi överlever fram till hans ankomst.

Har Riket Kommit?

Det är viktigt att vi undersöker de massiva bevis för Guds rike som ett nytt skede i världshistorien som **ska introduceras vid Jesu återkomst**. Att tala om detta som Rikets "fullbordan" är vilseledande. Nya testamentet säger att *den nuvarande onda tidsålderns* slut kommer att "fullbordas" (dvs komma till sitt slut, Matt 24:3) när Jesus återvänder. Guds rike kommer då att manifesteras offentligt. Det kommer då att invigas som den styrande ledningen av den Nya tidsåldern. Eftersom Riket kommer till makten först när Jesus kommer tillbaka, är det förbryllande att säga att det redan har kommit. Dess ankomst ligger i framtiden.

Vi ska fortsätta att be: "Låt ditt rike komma!" (Matt. 6:10; Lukas 11:2). Vi måste akta oss för att försvaga betydelsen av denna framställning genom att få det att betyda något annat som "låt ditt rike växa," "låt ditt rike spridas" eller ”låt ditt rike bli fullkomligt.” För Jesus och lärjungarna har Riket **ännu inte kommit**. Kristna ska längta efter dess ankomst och be för att det ska upprättas så att Guds vilja kan "ske på jorden". Framställningen innehåller den perfekta definitionen av Riket. Det är en situation på jorden då Guds vägar kommer att följas. Men denna situation kan inte förverkligas över hela världen förrän Satan avlägsnats från sin nuvarande ställning som ”den här tidsålderns gud” (2 Kor 4:4). Satans avsättning måste, i den gudomliga planen, avvakta Messias återkomst. Sådan är världsåskådningen som genomsyrar hela det Nya testamentet.

Herrens bön riktas till Guds rike i framtiden. Vi ska helga Guds namn. Med respekt och vördnad ska vi bemöta hela Hans rikes plan i Jesus. Guds namn hänsyftar till hela uppenbarelsen av Honom själv som Han har beviljat oss i Skriften. Vår första prioritet i bönen är att be om att Riket ska komma när Jesus återvänder. Riket beskrivs sedan som en ny himmel och jord, när Guds vilja har skett på jorden såsom i himlen... Det kan vara så att bedjandet om "dagligt bröd" betyder bröd "för morgondagen" i det framtida Riket. Vi behöver andlig näring nu för att fortsätta på trons resa mot Riket. Bönen avslutas med att be om att frälsas [räddas] från svåra prövningar som föregår Riket och från "den onde", som sannolikt hänvisar till Djävulen snarare än ondskan i allmänhet.

De försök som bekännande kristna har gjort med att försöka föra in Riket innan den förbestämda tiden, kommer att sluta i ett misslyckande. Jesus drevs alltid medvetet att göra det som "måste

vara" Guds syften. Kristendomen har, i sin helhet, ignorerat det gudomliga programmet och har till och med försökt (sedan Konstantins tid) att upprätta sig självt som Guds rike som härskande nu, ibland i samarbete med den sekulära staten. **En sådan sak är absolut otänkbar inom Nya testamentets världsåskådning**.

Satan är för närvarande "denna världens furste [härskare över detta världssystem]". Nationer är för närvarande definitivt inte kristna, och definitivt inte Guds rike. Att slå armkrok med Satan i ett försök att omvandla hans riken till Guds rike är förenat med mycket stora risker. De som går den vägen blir helt enkelt "världens vänner" och följaktligen "Guds fiender" (Jakob 4:4). "Är det min sak att döma [dvs. administrera] de utomstående?" säger Paulus (1 Kor. 5:12). Kristen administration är nu begränsad till de troendes krets: "Är det inte dem som är innanför ni ska administrera?" (1 Kor. 5:12).

Trossystem som försöker introducera Guds rike politiskt nu - så kallad dominion teologi - representerar inte Jesu lära om Riket.

Det Kommande Riket

Förvisso hade Guds rike ännu inte "kommit" under Nya testamentets tid. Herren Messias förväntade sig inte att dricka vin från vinbägaren förrän Riket hade kommit. Strax före sin död sade han: "För jag säger er: Från denna stund ska jag inte dricka av vinstockens frukt förrän Guds rike kommer" (Lukas 22:18).

Dessutom, Josef från Arimatea, som var en lärjunge till Jesus (Matt. 27:57) **väntade på att Guds rike skulle komma**, efter korsfästelsen och efter Jesu historiska tjänst: "Nu fanns där en rådsherre vid namn Josef, en god och rättfärdig man som inte hade samtyckt till vad de hade beslutat och gjort. Han var från staden Arimatea i Judéen, och han väntade på Guds rike..." (Lukas 23:50-51; Mark. 15:43).

Kleopas talar för lärjungarna när han, efter uppståndelsen av Jesus, uttrycker sitt hopp, tydligen besviket för det var Jesus "som skulle frälsa Israel" (Lukas 24:21). Israels frälsning var i deras sinnen förenad med det kommande Riket vid makten. Den händelsen ligger fortfarande i framtiden.

Bekräftelsen av Lukas förståelse av att Riket inte hade kommit med Jesu tjänst finns i Lukas 21:31. De dramatiska händelser som kommer att leda till Människosonens återkomst med stor makt och härlighet förebådar Guds rikes ankomst: "På samma sätt vet ni, när ni ser detta hända, att Guds rike är nära"(Lukas 21:31).

Mannen av Ädel Börd i Parabeln i Lukas 19

Den kritiskt viktiga parabeln, eller liknelsen, i Lukas 19 placerar på liknande sätt Guds rike i framtiden och knyter samman det med Jesu återkomst för att regera. Mannen av ädel börd (Jesus) ska resa iväg till ett land långt bort (dvs till Fadern i himlen) för att ta emot sin myndighet att

styra, och sedan återvända som kung för att inviga kungariket. Denna information ges av Jesus för att korrigera missförståndet att Riket skulle "manifesteras *genast*" (Lukas 19:11). Enligt Jesus, var det ingen tvekan om att Riket skulle komma att synas, men inte då i den omedelbara framtiden (jmf Apg. 1:6; 3:21).

Det är lärorikt att notera att det var Jesu närhet till Jerusalem vid den tiden som ledde till upphetsningen kring att Riket skulle komma till makten då. I sin historiska miljö, är detta exakt den typ av Rike som vi borde förvänta oss. Dess huvudstad skulle vara Jerusalem, sätet för den messianska regeringen ("den store Kungens stad," Matt 5:35), precis som alla profeterna hade föreställt sig. Jesus säger ingenting, varken då eller när som helst, för att hävda att deras uppfattning av Riket var fundamentalt fel (eller "obearbetad" - den nedsättande termen som ibland används av kommentatorer). Det är bara *tiden för Rikets ankomst* som måste klargöras. Ingen exakt kronologisk information erbjuds här eller någon annanstans i Bibeln för att kunna fastställa datum. Mycket skada har gjorts i Nya testamentets doktrin om Jesu andra ankomst utav dem som böjer sig för illusionen att datumet för den stora händelsen kan vara känd i förväg. (En enorm förvirring orsakades av Jehovas vittnen som satte 1914 som datum för Jesu återkomst, och när Jesus inte kom så undvek de konsekvenserna av deras felberäkning genom att säga att Jesus kom osynligt! Sjundedagsadventisterna föreslog en obiblisk uppfattning om att 1844 markerade att Jesus hade gått in i det himmelska templets allra heligaste.")

Liknelsen i Lukas 19 tar upp två viktiga punkter om Guds rike. För det första hade Riket ännu inte kommit i slutet av Kristi tjänst. För det andra kommer det att framträda kraftfullt och synligt när Kristus återvänder från "landet långt bort" i slutet av en ospecificerad tids frånvaro. När Messias återvänder kommer han att belöna sina trofasta efterföljare genom att sätta dem som ansvariga för stadsbefolkningar (Lukas 19:17) och avrätta de av sina fiender som "inte ville att jag skulle regera över dem" (Lukas 19:27). Alltså är det beskrivna kungariket sannerligen inte begränsat till att regera endast "i människornas hjärtan". Det har befogenhet att tilldela makt till dem som följde Messias och rätten att förvisa de oförbätterligt onda genom avrättning. (Avrättning av andra *nu* av sådana som hävdar sig vara kristna skulle vara otänkbart enligt det Nya testamentets normer. Men det har dock inte hindrat några kristna från att döda deras kristna motståndare. Fallet med Jean Calvins avrättande av Miguel Serveto över en doktrinär fråga är det klassiska exemplet om att ha misslyckats med att förstå befallningen att älska. *Kyrkan har absolut ingen rätt att ta andras liv i nuvarande tidsålder*.)

I varje fall där Rikets *ankomst* beskrivs, så är det en händelse i framtiden som menas. (Vi lämnar för tillfället den enstaka vers som antyder Rikets närvaro i Jesu tjänst, men i en annan mening.)

"I Riket"

Vi bör nu undersöka en grupp av yttranden som beskriver en situation där människor sägs vara "i Guds rike." Är detta i nutiden eller i framtiden?

Frasen "riket" hittas först i Matteus 8:11, där Jesus säger att många ska komma och ligga till bords med Abraham, Isak och Jakob "i himmelriket" medan andra kommer att vägras inträde på den messianska banketten. Händelsen är kanske det firande som utlovats i Jesaja 25:6-8. Det kommer att vara en "festmåltid på detta berg [Jerusalem]", där de trofasta ska glädja sig med Jesus. Ytterligare referens till detta stora högtidliga tillfälle görs vid Jesu sista måltid när Jesus tillkännager att han inte längre kommer att dricka av den judiska påskhögtidens vinbägare förrän han dricker det nytt "i Guds rike "(Matt 26:29, Lukas 22:18). Jesus förväntar sig uppenbart att fira med lärjungarna "i Riket" när "Guds rike kommer" (Lukas 22:18).

Riket är tydligtvis i framtiden när Jakob och Johannes ber Jesus om att få framträdande ställningar med honom "i hans rike" (Matt. 20:21). Detta är en begäran om erkännande av Messias i framtiden. Även om begäran inte kan beviljas, bekräftar Kristus det framtida Rikets verklighet och dess natur som en verklig regering, genom att säga att de högsta ämbetena i Riket kommer att tilldelas dem som Gud väljer (Matt. 20:23). På samma sätt placerar Matteus 19:28 invigningen av Riket i den Nya tidsåldern eller Nya världen. Det är då som Kristus "sätter sig på sin härlighets tron", det vill säga när "Människosonen kommer i sin härlighet" (Matt 25:31) och hans myndighet att styra delas med hans Apostlar. Samtidigt ska "de rättfärdiga lysa som solen i sin Faders rike"(Matt. 13:43, citerar Dan. 12:3). Denna händelse inträffar vid "slutet av tidsåldern" (Matt 13:40), en tid då de onda kommer att kastas "i den brinnande ugnen" (Matt. 13:42).

En sammansatt version av Matteus och Lukas beskrivning av Riket lämnar inget utrymme för tvivel om att Guds rike är en världsregering associerad med Jesu återkomst:

> Jesus sade till dem: "Jag säger er sanningen: Vid pånyttfödelsen [i den pånyttfödda världen], när Människosonen sätter sig på sin härlighets tron, då ska också ni som har följt mig sitta på tolv troner och döma [styra över] Israels tolv stammar" Det är ni som har stått vid min sida under mina prövningar, och jag överlämnar riket till er [sluter ett förbund med er om riket] liksom min Fader har överlämnat det till mig [slutit ett förbund med mig]. Ni ska äta och dricka vid mitt bord i mitt kungarike, och ni ska sitta på troner och döma [styra över] Israels tolv stammar" (Matt 19:28; Lukas 22:28-30).[2]

Vi kan lätt fastställa när lärjungarna förväntas regera med Kristus i den Nya världen. Med kristallklar skärpa berättar Matteus för oss ganska exakt när det är som Jesus ska sätta sig på sin härlighets tron: "När Människosonen kommer i sin härlighet och alla änglar med honom, då ska han sätta sig på sin härlighets tron... Då kommer Kungen att säga... ta emot riket [ärv kungariket]" (Matt 25:31,34).

Med risk för upprepning ger vi följande kombinerade version av Jesu viktiga uttalanden om framtiden. Denna information ger en tydlig bild av Guds plan för införandet av Riket: "I den

[2] *Authentic New Testament*, eng. översättning av Hugh Schonfield.

pånyttfödda världen, när Människosonen sätter sig på sin härlighets tron [dvs, "när Människosonen kommer i sin härlighet", Matt 25:31], då kommer ni att sättas på tolv troner [äta och dricka vid mitt bord i mitt rike, Lukas 22:30] och styra över Israels tolv stammar." Denna situation har aldrig hänt och bevisar att Riket ännu inte har kommit.

Gå in och Ärv Riket

När koncentrationen av systematisk teologi grundas på Jesu nedtecknade ord, kommer Guds rike att ses som kontentan av den bibliska kristendomen. Såvida vi inte berövar Riket dess historiska betydelse och uppfinner nya betydelser för det, så kommer vi att ha föga svårigheter att förstå dess väsentliga karaktär som en verklig världsregering att förbereda sig inför nu, och avvakta dess manifestation vid Jesu andra ankomst. Inom detta messianska system berättar det Nya testamentet en sammanhängande historia. Utan den, kan det Nya testamentet bli (och har blivit) böjt för att passa nästan vilken ideologi som helst.

Begreppet om att komma in i Riket, eller att ärva Riket, kommer fram i hela Nya testamentet. När ska det inträffa? Vi finner ett otvetydigt svar i Matteus 25 där de välsignade är inbjudna att "ärva riket som stått berett för er sedan världens skapelse" (vers 34). Detta kommer att inträffa "När Människosonen kommer i sin härlighet och sätter sig på sin härlighets tron" (vers 31). Uppenbarligen ska arvet förvärvas i framtiden vid Jesu återkomst. På andra ställen i Matteus, Markus och Lukas likställs inträde i kungariket med inträde till "Livet" eller "Livet i den Nya tidsåldern" (eller som vi kan säga på engelska "New Age Life", men som absolut inte har något att göra med moderna rörelser under den titeln!).

Markus placerar inträdet i "Livet" i en tid då de onda som lever vid Kristi ankomst kommer att "hamna i Gehenna, i elden som aldrig slocknar" (Markus 9:43). Inträdet i "Livet" eller "Livet i den Kommande Tidsåldern" (i våra bibelversioner felaktigt översatt till "evigt liv") är exakt detsamma som inträdet till Guds rike:

> "Mästare [Lärare], vad ska jag göra för gott för att få evigt liv?"...Vill du **gå in i livet**, så håll buden"... "Jag säger er sanningen: det är svårt för en rik att **komma in i himmelriket**... det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för en rik att **komma in i Guds rike**" (Himmelriket = Guds rike). "Vem kan då bli frälst?" (komma in i kungariket = **bli frälst [räddad]**). "I den nya världen, ska ni sitta på tolv troner och **döma [styra över] Israels tolv stammar**" (bli frälst = regera med Kristus i Riket). "Var och en som har lämnat hus... för min skull ska få ärva **evigt liv**," dvs Livet i det Kommande Rikets Tidsålder - begreppet är baserat på profetian i Daniel 12:2 (Matt. 19:16-17, 23-25, 28-29).

Detta grundläggande "ordförråd" styr det Nya testamentet. Det kristna arvet är alltid placerat i framtiden. I en enda vers (Kol. 1:13) talar Paulus om att kristna har förts in i Guds rike som om det redan var ett faktum. Detta är inte otypiskt i Paulus tänkande, eftersom alla framtida realiteter kan smakas av i nutid. Riket finns nu i himlen där Jesus förbereder sig för att etablera det på

jorden. Men en enda vers borde inte användas för att motsäga det övervägande bevismaterialet i Matteus, Markus och Lukas, eller de tydliga uttalandena av Paulus på andra ställen där han placerar kristet arv och inträde till Riket i framtiden.

> Uttrycket "Guds rike" används normalt av S:t Paulus om det Messianska Riket som ska bli belöningen och målet för det kristna livet... Därför betyder det de principer eller idéer som detta rike är grundat på, vilka redan företes som bevis i denna värld.[3]

I Romarbrevet 14:17 talar Paulus om att Riket är "rättfärdighet och frid och glädje i den helige anden". Detta borde inte tas för att motsäga hans yttrande någon annanstans som placerar arvet av Riket vid Jesu andra ankomst. Fastän kristna redan har förts ut från mörkrets välde (Kol. 1:13), så säger Paulus bara några verser senare: "ni ska få arvet som lön" (Kol. 3:24).

Riket är Huvudsakligen Framtida

Det är viktigt att vi betonar att ankomsten av Guds rike i Nya testamentet övervägande är en framtida händelse som leder till **en ny världsordning på jorden**. Följande tydliga uttalanden från ledande auktoriteter ger ett nödvändigt korrektiv till den utbredda uppfattningen att Riket främst är i nutiden:

> I Nya Testamentet är Guds rike först och främst uttänkt som något i framtiden (Mark. 9:1,47; 14:25; Matt. 13:41-43; 20:21; Lukas 22:16,18; 1 Kor. 15:50, m.fl.) som kommer från Gud (Mark. 9:1; Matt. 6:10; Lukas 17:20; 19:11). Därför är det något som människan bara kan vänta på (Mark. 15:43), söka (Matt. 6:33, se Lukas 12:32) och ärva (1 Kor. 6:9; Gal. 5:21; Jakob 2:5), men inte själv kan skapa.[4]

Måtte det här klara uttalandet bli begrundat av alla kommentatorer!

Den objektiva analysen av Guds rike i Matteus, som tillhandahålls av *the Dictionary of Christ and the Gospels* (Kristus och Evangeliernas Ordlista*)*, borde tjäna som en välbehövlig guide till allt vårt tänkande om Riket:

> Riket - det centrala ämnet för Kristi doktrin. Med detta började han sin tjänst (Matteus 4:17) och överallt där han gick lärde han ut det som de Goda nyheterna (4:23). Riket som han lärde om skulle komma, **men inte i hans livstid**. Efter hans uppstigande skulle han komma som Människoson på himlens moln (16:17; 19:28; 24:30) och sätta sig på sin härlighets tron... **Då skulle de tolv Apostlarna sätta sig på tolv troner och döma Israels tolv stammar**. Fram tills dess måste han själv lida och dö och bli upprest från de döda. Hur skulle han annars kunna komma på himlens moln? Och **lärjungarna skulle predika de Goda nyheterna om det kommande riket (10:7, 24:14) bland alla nationer och göra lärjungar genom**

[3] *International Critical Commentary* på Romarbrevet 14:17.
[4] Eduard Schweitzer, *The Good News According to Mark*, s. 45, betoning tillagd.

> **dopet (28:19)**. De lärjungar som då hade samlats skulle därmed naturligt bilda ett samhälle som är bundet av gemensamma mål. Därav skulle rikets lärjungar bilda ett nytt andligt Israel (21:43).[5]

Samma auktoritet fortsätter med att säga:

> Med tanke på behoven hos detta nya Israel av Kristi lärjungar, som skulle vänta på hans ankomst på himlens moln, är det naturligt att en stor del av den undervisning som nedtecknats i Evangeliet bör handla om *de kvalifikationer som krävs för dem som hoppades få komma in i Riket när det kom*... Sålunda förmedlar liknelserna några lärdomar om Rikets natur och tiden för förberedelse inför det. Det borde vara tillräckligt uppenbart att om vi frågar vilken mening liknelserna hade för utgivaren av det första evangeliet, måste svaret bli att han valde dem eftersom... de gav lärdomar om Guds rike *i den meningen som den frasen används överallt i Evangeliet om Riket, som skulle komma när Människosonen kom på himlens moln*. Således illustrerar liknelsen om såningsmannen det blandade mottagandet av de Goda Nyheterna om Riket när det förkunnas bland människor. Liknelsen om ogräset handlar inte om själva Riket, men om tiden för förberedelse inför det. I slutet av tidsåldern kommer Människosonen att inviga sitt Rike... *Det finns inget här eller någon annanstans i detta Evangelium som tyder på att Rikets plats är någon annan än den nuvarande världen som förnyas, återställs och renas.*

Den sista meningen av vårt citat framhåller den mycket viktiga punkten att Matteus inte förväntar sig att troende ska "komma till himlen" men att Jesus ska komma tillbaka till jorden för att styra tillsammans med dem på en förnyad jord. Den lyhörde läsaren av Nya testamentet kommer att lägga märke till den häpnadsväckande skillnaden mellan den bibliska synen, och till det som ersatt den i efterbibliska tider: de troendes avfärd vid döden till ett rike avlägset från jorden.

Kommentatorers klagomål på den obibliska föreställningen att kristna "kommer till himlen när de dör" verkar ha fallit för döva öron. Välvårdad tradition förblir orubblig av den berömda Henry Alfords anmärkningar:

> Orden "er lön är stor i himlen" får inte anses ha någon betydelse för de förhärligade helgonens framtida boning... Den lokala frågan ska avgöras av helt andra vittnesbörd i Skriften - av den allmänna innebörden i profetian och det analoga i de gudomliga förbindelserna; och **alla dessa pekar otvetydigt på den här jorden renad och förnyad, och inte till himlen i någon egentlig mening av termen, som den eviga boningen för de välsignade.**[6]

[5] Vol. II, s. 145, kursivering och betoning tillagd.
[6] *Commentary on the Greek New Testament*, Vol. I, s. 35, 36, betoning tillagd.

"Riket som han lärde om skulle komma, men inte under hans livstid." "I Nya Testamentet är Guds rike först och främst uttänkt som något i framtiden" (citerat ovan). Så säger ledande analytiker om de evangeliska redogörelserna. Vi kan lägga till ytterligare ett uttalande från en erkänd auktoritet på Lukas:

> Det kan verkligen inte bli ifrågasatt att Lukas med Riket menar en framtida verklighet. Den spiritualiserande [förandligande] tolkningen enligt vilken Riket är närvarande i Anden och i Församlingen är helt vilseledande... Det är budskapet om Riket som är närvarande, vilket i Lukas skiljer sig från Riket självt. Han vet ingenting om en immanent [dvs redan närvarande] utveckling på grundval av förkunnandet av Riket.[7]

Det kan inte nog betonas att Guds rike, det kristna evangeliets kärna, främst är det Rike som ännu har kvar att ta makten över nationerna när Jesus återvänder. Riket som i viss mening närvarande i församlingens tjänst har blivit enormt överdrivet i förhållande till Riket som framtid. Visserligen skall Rikets budskap förkunnas nu, och helt klart måste kristna nu tydligt visa ett uppförande som är passande för kandidater till Riket (1 Tess. 2:12), men Riket ska etableras när Jesus återvänder.

För att bekräfta denna viktiga nyckel till läsförståelse av Nya testamentet, lägger vi till uttalanden från ytterligare två välkända auktoriteter:

> Det finns inget i Matteus, Markus och Lukas som är antagonistiskt mot den eskatologiska [dvs, framtida] åsikten om Riket. Riket är inte närvarande på något oförenligt sätt med det faktum att det också och *främst ligger i framtiden*... Referenser till Riket är rådande främst av futuristiska implikationer... Jesus tog inte avstånd från den traditionella uppfattningen att slutet skulle komma i form av en katastrofal transformation, som skulle kulminera i ankomsten av Messias själv, som skulle komma från himlen... Han verkar överallt besegla den här uppfattningen... Han begrundade ständigt en sista mirakulös undergång och rekonstruktion som skulle bli det perfekta upprättandet av Guds rike på jorden.[8]

I Grimm-Thayers-lexikon diskuteras ordet "Riket" i Nya testamentet och gör följande viktiga påpekande:

> Betydligt oftare [än användningen av Riket som närvarande] talas det om himmelriket [eller Guds rike] som en framtida välsignelse, eftersom dess fulländade etablering ska ses i Kristi högtidliga återkomst från himlen, de döda ska kallas till

[7] Hans Conzelmann, *The Theology of St. Luke*, s. 122, betoning tillagd.
[8] "Eschatology," *Dictionary of Christ and the Gospels*, betoning tillagd.

> liv igen och det onda och orättvisa som belastar det nuvarande tillståndet i världen ska avskaffas.[9]

Riket i Resten av det Nya Testamentet

Om vi undersöker bevisen utanför Matteus, Markus och Lukas, finner vi att skribenterna konsekvent använder termen "Guds rike" för att beteckna den framtida belöningen och målet för det nuvarande kristna livet. *The Theological Wordbook of the Bible*, bland många andra auktoriteter, bekräftar helt enkelt detta faktum:

> Guds välde är ännu inte etablerat... Vanligtvis är det i denna [framtida] mening som uttrycket Guds rike används i det Nya testamentet utanför evangelierna... Guds rike är det dominerande temat för Jesu nedtecknade undervisning... Det kristna arvet identifieras med Guds rike, jorden, evigt liv, frälsning, livets nåd, härlighet (jmf Markus 10:37, "härlighet" = Matt 20:21, "rike"), en plats (dvs. Kanaan), världen... Guds rike är den mest karakteristiska beskrivningen av arvet... För kristna ligger arvet i framtiden... Arvet är föremålet för hoppet... Kristna är presumtiva arvtagare; Deras inträde i deras arv ligger fortfarande i framtiden.[10]

Tydliga hänvisningar till det framtida kungariket finns i följande texter:

> Apg. 14:22: "Vi måste gå igenom många lidanden för att komma in i Guds rike."
>
> 1 Kor. 6:9: "Vet ni inte att orättfärdiga inte ska få ärva Guds rike?"
>
> Gal. 5:21: "Människor som lever så ska inte ärva Guds rike."
>
> Efes. 5:5: "Ni ska veta att ingen som är sexuellt omoralisk, oren eller girig, alltså en avgudadyrkare, har någon arvedel i Kristi och Guds rike."
>
> Jakob 2:5: "Lyssna, mina älskade bröder. Har inte Gud utvalt dem som är fattiga i den här världen till att bli rika i tron och få ärva riket som han lovat dem som älskar honom?"
>
> 2 Pet. 1:11: Genom att utveckla kristna karaktärsegenskaper nu "får ni en fri och öppen ingång till vår Herre och Frälsare Jesu Kristi eviga rike.
>
> Hebr. 12:26, 28: "Än en gång ska jag skaka inte bara jorden utan också himlen... När vi nu får ett rike som inte kan skakas, låt oss då vara tacksamma."

[9] "basileia" (Kingdom), *Thayer's Lexicon*, s. 97.
[10] s. 113, 121.

1 Kor. 15:50: "Kött och blod [dvs, människor i deras nuvarande beskaffenhet] kan inte ärva Guds rike," dvs, en förvandling av våra nuvarande kroppar till andliga kroppar krävs för att ärva Riket. Detta kommer att ske vid den andra ankomsten (1 Kor. 15:50-51).

Upp. 11:15: "Väldet över världen tillhör nu vår Gud och Hans Messias" (vid Jesu andra ankomst).

I kontrast till så mycket av dagens moderna predikan, förblir evangeliet om Riket budskapet om frälsning i hela det Nya testamentet. Inte bara det - med Riket, menar skribenterna i det Nya testamentet inte ett abstrakt styre av Gud i hjärtat nu. Inte heller menar de den synliga kroppen av kristna, församlingen. Vad de menar är den regering som kommer att ingripa för att skapa fred och harmoni på jorden för vilket människan strävar så hopplöst.

Att detta är ett grundläggande faktum i vår Bibel, bekräftas av framstående namn inom nutida bibelforskning, men samma slutsats kan nås av vem som helst som utför sin egen noggranna bibelstudie:

"**Förkunnelsen av Riket i Apostlagärningarna hänvisar uppenbarligen till Guds rike som kommer att börja med Parousia [Kristi andra ankomst].**"[11]

"Det är uppenbart att ingenting skiljer termen "Guds rike" i Apostlagärningarna ifrån en sådan apokalyptisk [dvs. framtida och dramatisk] användning som den har i evangelierna; till exempel kommer man in [i Guds rike] genom många lidanden (Apg. 14:22)."[12]

"Lukas förståelse för Riket är att det fortfarande finns i framtiden och att det kommer att betyda återställandet av Israel."[13]

"I Apostlagärningarna används termen "Guds rike" endast av en framtida händelse."

"Lukas teologi förutsåg ett återställt Israel"[14] (dvs ett verkligt, externt rike på jorden i framtiden, Apg. 1:6).

Ett sista citat sammanfattar korrekt det Nya testamentets bevis för de Goda nyheterna om ett framtida Guds rike på jorden. Vad Lukas beskriver som apostolisk tro och undervisning är långt ifrån det som presenteras som evangeliet nu i vår tid:

[11] E. Haenchen, *Acts of the Apostles*, 1971, s. 141, fn. 2.
[12] H.J. Cadbury, *Acts and Eschatology*, s. 311.
[13] Kevin Giles, *Reformed Theological Review*, Sept.-Dec., 1981.
[14] E. Earle Ellis, *New Century Bible Commentary on Luke*, s. 13.

> Apostlagärningarna inkluderar många välkända element i Nya testamentets förkunnelse. Förkunnarna predikar Guds rike eller sakerna som rör det (Apg. 1:3; 8:12; 20:25; 28:23, 31). Termen "Guds rike" framgår från nästan den första versen till den sista versen i boken. "Guds rike" bildar en formulering som tydligen är parallell med skribentens mer karakteristiska enkla verb "evangelisera".[15]

Sammanfattning

En värld av information är inblandad i det kristna evangeliet om Riket. Kristendomens skönhet är koncentrerat i ordet "Rike." Denna livsviktiga räddande information undanhålls ofta för allmänheten, även om de är översvämmade med upprop om att acceptera "evangeliet". Århundraden av tradition har drivit på för att övertyga bibelläsare och kyrkobesökare om att Guds rike huvudsakligen är ett abstrakt styre av Gud i den troendes hjärta. Detta står i rak motsägelse till det Nya testamentet. Trots att de kristna dokument som erkänner att det framtida Rikets kraft redan har trängt in i det nuvarande onda världssystemet (Riket har "nått" individer när de befriats från demonförtryck, Matt. 12:28; Luk. 11:20), så är Guds rike **för det första övervägande den nya världsordningen som inte kan och heller inte kommer att uppstå på jorden förrän Kristus återvänder för att inviga det**. Detta faktum, revolutionerande i dess implikationer för förståelsen och utövningen av den kristna tron, är sannerligen det kristna evangeliet.

Det betyder att hela det begrepp om de kristnas framtid som en avresa vid döden "till himlen", är en förvrängning av den bibliska läran. Bibeln ser på framtiden i termer av hopp om styre med Kristus på jorden vid hans återkomst. Att försöka flytta Kristi och de heligas tusenårsrike (Upp. 20:1-6) till nutid ("amillennialism") är symptomatiska för den fullständiga dislokation [rubbning] av det bibliska systemet som har uppstått genom ett fundamentalt missförstånd om Riket. Detta påverkar evangeliet och alla aspekter av Nya testamentets undervisning. Hela vår traditionella struktur är färgad av Augustinus platonism, som fortsätter att få okritisk acceptans av hela trossamfund som hävdar att de bygger sin tro endast på Bibeln.

Bakomliggande orsaker till avvisandet av den bibliska synen på framtiden är en anti-judisk och anti-messiansk tendens. Församlingar har fallit under begreppet att det som är "andligt" inte kan relateras till en ny politisk ordning på jorden. Teologi undertrycker därför ständigt, eller ignorerar, de uppenbara messianska temanas i båda Testamenten eller försöker "omtolka" dem och anpassa dem till dess egen platoniska version av tron. Denna fortsatta "nedtoning" [eller bagatelliserande] av Apostlarnas uppenbara läror om framtiden förhindrar hela avsnitt i Bibeln från sin avsedda inverkan som en stimulans till hopp och uthållighet i ljuset av den härliga framtiden för vår jord. En hel dimension av det Nya testamentet saknas i varierande grad i modern teologi och förkunnelse. I biblisk kristendom är framtiden så mycket mer tydligt definierad, vilket på motsvarande sätt ger en större inverkan på livet nu. Återställandet av dynamiken i Nya testamentet kommer att gå hand i hand med ett förtydligande av de Goda nyheterna om Guds rike.

[15] H.J. Cadbury, *Acts and Eschatology*.

Det Gamla testamentets profetia lär ut att Guds rike kommer att införas av ett gudomligt ingripande, snarare än genom historiens naturliga processer, och det är denna utgångspunkt som är oumbärlig för apokalyptisk eskatologi. Jesus delade denna framtidsutsikt.[16]

[16] Desmond Ford, *The Abomination of Desolation in Biblical Prophecy*, s. 14.

Lektion 7 - Guds Rikes Storslagna Plan Genom Jesus: Hur man får Leva För Evigt

Textutgåvor:

> "Hela Skriften [Bibeln] är utandad av Gud och nyttig till undervisning, tillrättavisning, upprättelse och fostran i rättfärdighet" (2 Tim. 3:16).
>
> "Saliga är de ödmjuka, för de ska ärva jorden" (Matt. 5:5)
>
> "Den som går vidare och inte blir kvar i Kristi [Messias] lära, han har inte [ingen relation med] Gud. Den som blir kvar i hans lära, han har [en relation med] både Fadern och Sonen" (2 Joh. 1:9).
>
> Visheten säger: "Se, jag ska låta min ande flöda över er, jag ska låta er lära känna mina ord" (Ords. 1:23).
>
> "Inte alla som säger ’Herre, Herre’ till mig [Jesus] ska komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja. Många ska säga till mig på den [framtida] dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat med ditt namn och drivit ut onda andar med ditt namn och gjort många kraftgärningar med ditt namn? Men då ska jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort från mig, ni förbrytare" (Matt. 7:21-23).
>
> "Den helige ande [Guds andes kraft] ska komma över dig [Maria]... Därför ska barnet som föds [bringas till existens] kallas heligt och Guds Son" (Luk. 1:35).

Evangeliet är det viktigaste budskapet i Bibeln. Dess ändamål är att informera oss människor om vad Gud planerar för oss och världen. Det avslöjar meningen med vår existens. Det erbjuder oss en fantastisk framtid.

Det framfördes till oss av Guds mirakulöst födda Son som, som han själv sade, "kom för att förkunna evangeliet om Guds rike... Det är därför jag är utsänd." (Luk. 4:43; Mark. 1:38). Paulus och de andra Apostlarna undervisade samma evangelium om Riket som Jesus hade gjort. De följde Jesus lydigt genom att främja evangeliet så som Jesus hade predikat det. Det finns således ett evangelium för alla av varje nation. Jesus hade gett sina befallningar till församlingen av trofasta troende tills han kommer tillbaka (Matt. 28:19-20). Han befallde att samma evangelium som han hade förkunnat skulle förkunnas för alla nationer. Jesus befallde också att de omvända skulle bli skolade eller övade i lärorna i den kristna tron och att de skulle döpas i vatten.

Vattendopet är inte ett "frivilligt komplement". Det förblir, som det alltid har varit, en direkt befallning av Jesus fram till slutet av tidsåldern. Jesus varnade för att det är otillräckligt att säga "Herre" till honom om vi inte är villiga att göra vad han säger: "Varför kallar ni mig ’Herre, Herre’ när ni inte gör vad jag säger?" (Lukas 6:46). Det är en tom förevändning att hävda Kristus som sin Mästare, och sedan motsätta sig hans enkla, grundläggande läror, till exempel tron på evangeliet om Riket, vattendopet och naturligtvis en beständig kristen livsstil fram till slutet.

Den kristna världen är nu fragmenterad i tusentals olika grupper. Något har hänt för att bringa oordning i den enhet i tron som Nya testamentets skribenter hade. Bland dessa fanns människor som personligen hade känt Jesus, tillbringat många timmar med honom och dag efter dag lyssnat till hans undervisning. De kände mycket väl till hans fantastiska mål och anspråk. Därtill visste de att tre dagar efter att han blivit dödad genom korsfästelse, så visade han sig på nytt levande och odödlig. De "åt och drack med honom efter att han uppstått från de döda" (Apg. 10:41).

Jesu Apostlars och efterföljares vittnesbörd till hans uppståndelse förtjänar vårt fulla förtroende. Det finns all anledning att tro på dem. De såg Jesus dö. "Och alla hans vänner och kvinnorna som hade följt honom från Galileen stod på avstånd och såg detta" (Lukas 23:49). De visste att han hade blivit grymt avrättad; kvinnorna såg honom begraven och Apostlarna och andra såg honom levande igen. De hade ingen anledning alls att ljuga. Inte heller hallucinerade de! De visste helt enkelt vad som hade hänt, och naturligtvis var de tvungna att dela det strålande hoppet om odödlighet, genom att följa och lyda Jesus, med oss alla.

Vissa absurda invändningar har uppstått mot Apostlarna. Ingen såg att Jesus lämnade graven, sägs det. Därför är uppståndelsen bara en gissning. Om du såg någon vara hemma och frisk, som du visste hade varit på sjukhuset, skulle du då omedelbart tvivla på att han hade lämnat sjukhuset eftersom ingen såg honom lämna det?

Gud förväntar sig inte att vi ska gissa, eller bara "ha blind tro". Tro är att sätta tro till något och tro bygger på solida bevis, bevis från trovärdiga vittnen. Vem som helst som känner till det Nya testamentets dokument väl, kanske jobbar med originalspråken eller läser Bibeln i flera versioner, vet att dessa inte är bedrägliga skrifter. Deras skribenter skulle inte ha något att vinna genom att ljuga och de var inte sinnessjuka. Sinnessjuka människor kan inte producera skrifter av sådan överlägset hög kvalitet som i det Nya Testamentet.

Apostlarna riskerade liv och lem, och det rasande motståndet från några judar och hedningar, medan de förkunnade de Goda nyheterna om Riket så att det blev känt i det romerska riket. Några av dem dog för budskapet de förkunnade så oförtröttligt. Att föreställa sig att de dog för något som de visste var osant är absurt! Dessa människor var ärliga och modiga. De var ögonvittnen till händelserna i Jesu liv, död och uppståndelse. Det är det största antagandet och högmodig arrogans av vem som helst som tvåtusen år senare säger att han eller hon vet bättre. Du var inte där. Det var dem.

Jesus och Strävandet efter Odödlighet i Riket
Jesu mål var att visa allmänheten hur man kunde få leva för alltid. Hur man får oförstörbart liv. Hur man kommer bortom dödens makt. Hur man får perfekt hälsa i all evighet.

Jesus erbjöd hemligheten om odödlighet genom att bjuda in män och kvinnor överallt till att tro på vad han lärde ut. Han gjorde anspråk på att han var den enda perfekta representanten för Gud och att han var Guds Son. Jesus var Guds unika Son som ett direkt resultat av den nya skapelsens mirakel, genom vilken Gud, hans Fader, Israels Gud och Bibelns Gud, förde honom till existens.

Jesus undervisade evangeliet om Riket som nyckeln till odödlighet. Han undervisade de underbara Goda nyheterna om Riket i flera år innan han tillfogade budskapet faktumet om hans förestående död och uppståndelse. Rikets evangelium, inklusive Frälsarens död och uppståndelse, innehåller betingelserna i det Nya förbundet.

Precis som Moses hade givit Israels folk villkoren och stadgarna i det Gamla förbundet (2 Mos. 24) och sedan hade stänkt blod över folket samt förbundsboken, så gjorde Jesus, som den sista profeten (5 Mos. 18: 15-18; Apg. 3:22; 7:37) detsamma. Först gav han alla Nya testamentets ord i fem block av undervisning i Matteus och i Markus, Lukas och Johannes redogörelser. Då tillkännagav Jesus sin död. Blod är nödvändigt för invigningen av Guds främsta förbund i Bibeln. Jesus gav då sitt eget värdefulla blod för att officiellt inviga det Nya förbundet, som inte bara baserades på hans död men på de oerhört viktiga orden i förbundet, hans egna läror.

Vid Jesu sista måltid, som han höll med sina Apostlar kvällen före sin plågsamma död på korset, så talade han om sin framtida återförening med dem och naturligtvis sina efterföljande bröder och systrar i tron. Han diskuterade om det kommande Riket med Apostlarna genom att lova dem en fullständig politisk framtid med honom i Riket som skulle komma till makten över hela världen vid hans återkomst. Lukas 22:29-30 innehåller en magnifik inkapsling av det Nya förbundet. "Precis som min Fader har slutit ett förbund med mig om att ge mig ett Rike, så sluter jag nu ett förbund med er om att ge er Riket. Ni kommer att befordras till att sitta på tolv troner för att administrera [tolv/eller, de återsamlade] stammar i Israel." Detta är en sammanfattning av Rikets evangelium. Det var Jesu slutliga löfte till sina lärjungar.

Löftet om en plats i det framtida Riket var ett privilegium och en utmaning. Jesus visste att han som Messias skulle lösa världens internationella och personliga problem och han bjöd in sina efterföljare till att delta med honom i detta företag. Liksom honom skulle hans efterföljare bli tjänare-administratorer i Riket. De skulle uthärda olika prövningar i den nuvarande kaotiska tidsåldern (Satan sägs vara de nuvarande nationernas gud, 2 Kor 4:4). Sedan, efter att de bevarat sin tro fram mot slutet av deras liv, eller tills Kristus kommer tillbaka, så skulle de återföras till liv, få odödlighet och glädjen i att få ta del av det världsvida Rikets regering med dess huvudkontor i ett förnyat Jerusalem.

Denna plan gav, och ger, den största möjliga meningen med livet nu och gör det möjligt för de som är involverade i detta, att uthärda lidande och motgångar eftersom "Vi vet att allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud, som är kallade efter Hans beslut" (Rom 8:28).

Förlusten av Jesu Identitet

Splittring i kyrkosamfund och förlusten av Guds enkla odödlighetsplan genom Jesus, beror på en enorm förflyttning bort ifrån Jesu läror som började strax efter Apostlarnas död. Jesu och hans Apostlars undervisning förvanskades gradvis under inflytande av grekisk, hednisk filosofi som störde Bibelns grundläggande läror.

Båda Testamentenas Gud är Israels Enda Gud. Israels trosbekännelse kräver tro på en Person som är "den ende sanne Guden" (Joh. 17:3). Denna trosbekännelse utformades för att vara en sköld mot vilken som helst avvikelse ifrån kunskapen om den sanne Guden. Jesus själv talade, i en sista minnesvärd bön i närvaro av sina lärjungar, om odödlighetsplanens essens som att tro på Fadern som "den enda som verkligen är den ende sanne Guden" och att tro på honom (Jesus) själv som Messias, som den ende sanne Guden har sänt (se Joh. 17:3).

Det finns inget komplicerat i den här trosbekännelsen. Om det hade förblivit intakt hade kyrkans historia varit helt annorlunda.

Men hedniska tankegångar hos några tidigt omvända, efter Apostlarnas död, missförstod så småningom det faktum att Guds Son, Jesus, började existera när Gud genererade [frambringade] honom i Maria (Luk.1:35). Baserade på en hednisk syn på kosmos, motsatte sig dessa hedningar, tillslut, Israels trosbekännelse, som Jesus hade bekräftat som den kristna trosbekännelsen och den viktigaste av alla övertygelser i Markus 12:28-34.

Dessa felaktigt instruerade omvända gav en förhistoria till Jesus, utan tvekan i " progressivitetens" namn, som huvudsakligen gjorde honom icke-mänsklig. Från det andra århundradet började förlusten av människan Jesus, Guds Son. Jesus blev så småningom förvandlad till Skaparen i skapelsehistorien i Första Moseboken. Han förflyttade således bort sin egen Fader, som i det Gamla testamentet ständigt hade insisterat på att Han ensam och utan sällskap var den faktiska Skaparen av allting (Jes. 44:24).

Detta första steg i förlusten av Jesu sanna identitet gjorde honom till en skapad Person, *men skapad före skapelsen i Första Moseboken*. Denna drastiska förflyttning var tillräcklig för att beröva Jesus på sin faktiska ställning som en verklig människa som började i sin mors livmoder, som alla människor gör. Den utlovade Messias är Davids son, inte en förhistorisk person som anländer från himlen!

Förvirringen över Messias Jesus och hans identitet förvärrades av en påföljande revision av "kyrkofäder" i det fjärde århundradet. Det hävdades då att Guds Son faktiskt var en *oskapad* andra

medlem av den eviga Gudomen. Med denna nya vridning,[1] blev Israels och Jesu enhetliga trosbekännelse (Mark. 12:28-34) hotad och perverterad igen. Nu blev det nödvändigt att förklara det oförklarliga: hur den Enda Guden verkligen kan vara både Fader och Son; hur två (och senare tre, då den Helige anden felaktigt blev definierad som en tredje Person) verkligen kunde vara En.

Med hjälp av terminologi som lånades från den hedniska filosofins värld, blev det nu genomfört, och genomdrivit av en rad kyrkomöten, att Guds Son inte hade någon början; att han faktiskt var Gud, och att han tog på sig en "opersonlig mänsklig natur" i sin mors livmoder. Vid denna tidpunkt blev Sonen berövad på sin mänskliga ställning. Han blev förvandlad till Gud. Fastän läpparnas bekännelse gavs till Guds messianska Son, fanns där egentligen ingen biologisk son till David som *kom till existens i Maria*. Davids avkomling i rakt nedstigande led, den utlovade Messias, ersattes av en evigt existerande Guds Son, en andra medlem av en Treenig Gud. Under detta nya system, bar Maria på "mänsklig natur", vilket skiljer sig oerhört mycket från Davids son!

För att motverka den mycket uppenbara invändningen att kyrkan nu trodde på *två* som båda var "evig Gud" förklarade kyrkan med att Gud är en i "essens" och alltså inte längre som Bibelns trosbekännelse lär, en i Person.

Detta övergivande av den judisk-kristna trosbekännelsen av Jesus ledde till enorm förvirring över terminologi och resulterade efter århundraden av tvist, i ett outgrundligt "mysterium" som kallas Treenighetsläran. Denna nya dogm, okänd för Jesus och det Nya testamentet, men ändå proklamerad i Jesu namn, genomdrevs på smärtgränsen av exkommunikation.[2] Detta blev kännetecknet för vad som är tänkt att vara äkta eller "ortodox" kristendom. Men som många lärda vet, är det högst osannolikt att Jesus skulle ha erkänt treenigheten som en trosbekännelse som är trogen mot Guds ord i Skriften.

En effektiv propagandakampanj har övertygat intet ont anande församlingsmedlemmar att det bara är de som är beredda att tro på den efterbibliska reviderade trosbekännelsen, Treenigheten, och på att Jesus är helt och hållet Gud och helt och hållet människa, som kan accepteras som kristna.

Inte bara blir denna trosbekännelse sedan forcerad in i Bibeln, ibland även genom översättningsfel i några versioner,[3] men Bibeln i sig självt blir mycket svår att läsa intelligent, eftersom Jesus och Apostlarna inte trodde på Treenigheten. Jesus gjorde aldrig anspråk på att vara Gud. Han uttryckte

---

[1] Tertullianus (liksom Arius, senare) sade att det fanns en tid då Sonen inte existerade (*Ad Hermogenes*, 3) och kan knappast räknas som en trinitarier. Origenes presenterade idén om Sonens "eviga födelse", men trodde på Sonen som underordnad Fadern. Historien om hela denna olyckliga utveckling är mycket väl analyserad och kritiserad i Karl-Heinz Ohligs *One or Three*? *From the Father of Jesus to the Trinity* (Lang, 2002). Se även vår *The Doctrine of the Trinity: Christianity's Self-Inflicted Wound* (International Scholars Publications, 1998).

[2] Övers.anm; uteslutande ur kyrkan/församlingen/den kristna gemenskapen.

[3] NIV (New International Version) översätter felaktigt Joh. 16:28 och 20:17 för att ge intrycket av att Jesus går *tillbaka* till Fadern och Fil. 2:6 för att säga att Jesus är Gud ("being in very nature God") när Paulus skrev att Messias Jesus "was in the form of God."

alltid sitt underordnande till Gud, hans Skapare och Fader. Naturligtvis gjorde han anspråk på den unika ställning som Gud hade tilldelat honom och han uttryckte ständigt sitt fullständiga beroende av den Enda Gud, hans Fader, för allt det han kunde uppnå i strävandet efter Guds vilja.

Det har varit Satans mål att motsätta sig Guds vilja genom att smutskasta värdigheten hos de människor som Gud har skapat. Satan sätter upp sin opposition mot människans potential i Guds tjänst. Lögnen har utfärdats om att Jesus, som Guds Son, är "för bra" för att vara en människa! Hans mirakel, hans extraordinära liv och undervisning är långt ifrån vad någon "endast" mänsklig person kan uppnå. Guds utnämnda mänskliga och syndfria Frälsare har bedömts vara otillräcklig för att uppnå vår frälsning. Därför måste Jesus, med tanke på vad han gjorde och sade, vara Gud!

Detta argument appellerar utan tvekan till den religiösa fantasin, men det representerar inte biblisk undervisning. Bibeln är ett enhetligt dokument från början till slut. Det lovprisar det faktumet att "frälsningen kommer från judarna" (Joh. 4:22) och som alla borde veta, trodde judarna att Gud var en enda, odelad gudomlig Person. Judar uppmanades enträget, genom hela deras historia som underordnade Gud, att aldrig avvika från denna kardinala tro på att Gud är en, inte två eller tre.

Judarnas Gud är också hedningarnas (icke-judarnas) Gud. Paulus fastställde detta faktum tydligt i Romarbrevet 3:29-30. Inte en enda gång antydde han någonsin en revision av den bibliska trosbekännelsen.

Treenighetsläran motverkar också en miljard muslimer som i århundraden också har skolats i att aldrig avvika från tron på Gud som en enda gudomlig Person. Både judar och muslimer kan korrekt appellera till den hebreiska Bibeln, vilken med sina tusentals personliga pronomen i singular form som beskriver Gud, informerar oss alla om att Gud är en enda Person! Detta anspråk görs helt enkelt för att hävda att en av de mest grundläggande lagarna i kommunikation – att personliga pronomen i singular form beskriver ensamstående personer - gäller för Bibeln såväl som för all annan litteratur.

Den efterbibliska avvikelsen från den grundläggande ramen i Bibeln som erkänner Jesus som den mänskliga Messias och Gud som en Person var en katastrof för den ursprungliga kristna tron. Med den tidiga förlusten av Jesu identitet som den judiska Messias i bibliska profetior, följde även förlusten av evangeliet om Guds rike.

Återigen, under inflytande av hednisk filosofi, ändrades de kristnas mål. En fundamental lögn övervann den grundläggande bibliska sanningen att människan föds som en dödlig varelse underkastad en oundviklig död. Lögnen introducerades av den platoniska filosofin att människan har en medfödd odödlighet.

Denna falska lära om människans natur blandade ihop Jesu lära om odödlighet. Medan kyrkan tog på sig den hedniska uppfattningen om medfödd odödlighet, ansträngde sig Jesus för att instruera allmänheten om hur man uppnår odödlighet, odödligheten som ingen av oss har av naturen.

Jesu hela poäng, konstant upprepad, var att vi måste "födas på nytt" för att uppnå odödlighet i Guds framtida Rike på jorden. Jesus lärde överallt att pånyttfödelse uppnås genom vårt intelligenta mottagande av hans budskap om Riket. I liknelsen om såningsmannen, liknade Jesus sig själv som den som sådde den livsnödvändiga odödlighetens säd, hemligheten till evigt liv.

Jesus var aktiv i uppfyllandet av den ursprungliga befallningen som gavs till människan att vara "fruktsamma och föröka er". Genom att så odödlighetens säd producerade han andra som *andliga* bröder och systrar. Han förväntade att dem som hade fått hemligheten om odödlighet skulle dela den med andra och därmed fortsätta förökningsprocessen. Budskapet om Rikets säd skulle vara redskapet till massor av kandidater till odödlighet. Paulus hänvisade till de kristnas förenande med Kristus. Det är för syftet att vi ska bära frukt (Rom 7:4) som säkert måste inkludera "reproduktion" av andra troende som arvingar till Riket.

Evangeliet om Riket definieras som Guds "ord" eller Guds budskap och det beskrivs även som "säden". När sädens budskap om Guds rike planteras i hjärtat av mottagliga hörare och ger gehör, placeras livets frö för evigt inom den troende. Hans ögon öppnas av det gudomliga programmet som finns i Jesu undervisning. Han blir medveten om sin framtid som en kandidat till livet i det framtida Riket. Guds och Jesu ande överförs av sädens budskap. Det är Guds ande, sinne och karaktär och det överför ett förskott på den odödlighet som den kristna kommer att få fullt ut i uppståndelsen när Jesus kommer tillbaka.

Nya testamentet lär att tron på Jesus och Riket måste bibehållas ända till slutet. Det finns ingen sådan lära som "en gång frälst, alltid frälst." Frälsning är en process som börjar nu och fortsätter till slutet. Paulus sade, "Frälsningen är oss närmare nu än när vi kom till tro" (Rom. 13:11). Han varnade omvända kristna att om de inte förblev i tron så skulle de "bli bortskurna" (Rom. 11:22). Jesus varnade för att några "bara tror för en tid" (Luk. 8:13), men att endast de som håller ut till slutet kommer att räddas (Matt. 24:13).

Ett antal fällor väntar på unga troende i vår nuvarande förvirrade religiösa värld. För det första, faran med att blanda ihop begreppen i det Nya förbundet som lärdes ut av Jesus, med det Gamla förbundets lagar av Moses. Paulus krävde inte att hans omvända skulle observera lördagen som sabbaten, inte heller högtiderna i den hebreiska kalendern, eller nya månar. En viktig drivkraft för Paulus undervisning var att den skiljemur som hade separerat jude från hedning [icke-jude] blev avskaffad i Kristus (Efes. 2:15). Dietlagar som gavs till Israel i Tredje Moseboken 11 är inte längre giltiga (Rom. 14:14, 20, där Paulus använder det motsatta ordet till det som finns i 3 Mos. kap.11: "ren" i motsats till "oren"). Som en jude och kristen var Paulus övertygad om att "allt är visserligen rent [i sig självt] såvida du inte själv betraktar det som orent." Paulus kunde knappast med dessa ord ha upprätthållit kosherlagarna i Tredje Moseboken 11!

Söndag är inte en ny sabbatsdag, men det är lämpligt för kristna att träffas på den dagen i firandet av uppståndelsen. Apostlagärningarna 20:7 talar om ett sådant möte av troende på "den första dagen i veckan". För att undvika insamlingar när Paulus kom på besök blev församlingens medlemmar ombedda att samla pengar varje söndag (1 Kor 16:2). Judar i synagogan träffades på sabbaten och Paulus deltog i sådana samlingar i syfte att evangelisera. Mötena i synagogan var naturligtvis inte kristna sammankomster. Synagogan, som helhet, accepterade inte Jesus som Messias.[4]

Nya testamentets Skrifter har givits oss på det grekiska språket. Argument om ett original i en arameisk version kan avleda oss från det viktiga ärendet i att förstå Skriften så som vi har den, på grekiska. Vi har inga ursprungliga texter (autografer), men ett stort antal kopior på grekiska. Där korruption har inträffat kvarstår vanligtvis beviset. Argument om användningen av det gudomliga namnet Jahve, eller hur det uttalades, är inte användbart. Det exakta uttalet är inte känt, och det Nya testamentet gör ingen speciell prioritering om vikten av att uttala Guds namn på hebreiska (inte heller Jesu namn). De inspirerade grekiska manuskripten visar att namn legitimt kan transkriberas [översättas] till andra språk.

En annan överhängande fara för den nyomvända är påtryckningar om att "tala i tungor". I Apostlagärningarna involverade miraklet med "tungomålstalande", som betyder språk och inte en rad meningslösa stavelser, en övernaturlig förmåga av Apostlarna och de som var med dem att tala på främmande språk som de aldrig tidigare hade lärt sig. Miraklet var talandet, förvisso inte ett hörselmirakel i de ännu oomvända sinnena. Det var Apostlarna som talade mirakulöst till folkmassan som kände igen sina egna olika dialekter som talades av dem som aldrig hade lärt sig dem. Miraklet var ett demonstrativt bevis på att Gud var verksam och det identifierade Apostlarna som de godkända representanterna för Jesus.

"Tungomålstalande" var verkligen inte ett "praktiskt" mirakel till att övervinna språkbarriärerna. När Petrus predikade till samma folksamling (Apg. kap. 2) talade han på arameiska eller grekiska och förstods av alla.

Språkgåvan i 1 Korintierbrevet kapitel 12-14 är listad som den minst viktiga och det var bestämt aldrig avsett för varje troende. "Alla talar väl inte tungomål?" sade Paulus (se 1 Kor. 12:30). Försök till att producera dessa gåvor idag är föga övertygande. De är inte konsekvent och tillförlitligt erkända som riktiga språk. Tungomålstalare vet ofta inte vad dem säger. Under Paulus tillsyn däremot, så var gåvorna entydiga. "Tungomålstal" bör verifieras som riktiga språk som de tydligt var i Apostlagärningarna 2. Och den som påstår sig ha förmågan att tala i tungor, uppmanas att översätta sitt "tungomålstal" så att alla kan få nytta av det (1 Kor. 14:13). Det finns inte någon sådant i 1 Kor. 12-14 som "tungomålstal" som *alltid* ska förbli privat.

[4] Mycket bra litteratur har skrivits om kontrasten mellan de två förbunden. Drivkraften i Paulus missionering var att underlätta gemenskapen mellan judiska och icke-judiska kristna. Vår bok *The Law, the Sabbath and New Covenant Christianity* beskriver vår egen resa från lagiskhet till frihet och presenterar processen för detta ifrån Skriften.

Tusentals bandinspelningar av "tungomålstal" idag ger inga bevis för att riktiga språk talas på ett övernaturligt sätt. Snarare har många blivit övertygade om att imitera andras övningar, och hedniska religioner har bevis på "tungomålstal" vilket visar att dess källa inte nödvändigtvis är från Gud. I 1 Korintierbrevet 13:8-12 bekräftade Paulus inte om de särskilda gåvorna skulle fortsätta under hela perioden tills Jesus återvänder. Han uppmärksammade att de övernaturliga yttrandena i tungomålstal och profetior i hans egen tidsperiod tillhandahöll kunskap som skulle ersättas vid Jesu återkomst. Han sa inte att yttrandena och profetiorna själva skulle fortsätta *att ges* efter avslutningen på Bibelns kanon. Den kunskap som uppenbarades i profetian (översatt tungomålstal är en form av profetia, 1 Kor. 14:5) överfördes på ett övernaturligt sätt och Paulus slog fast att "tungomålstal är ett tecken [ett bevisbart mirakel] för de otroende" (1 Kor. 14:22).

Det finns inga Apostlar bland oss idag på nivå med Petrus eller de tolv eller Paulus. Det finns inget i Nya testamentet om att förordna några efterträdare till Apostlarna. Apostlarna är de som personligen har sett den uppståndna Jesus, och Paulus hävdade sitt apostlaskap på grundval av hans förmåga att utföra en Apostels "tecken och under" (2 Kor. 12:12, Rom. 15:19) och av att ha sett Jesus personligen (1 Kor. 9:1). Apostlarna var fundamentet för den nytestamentliga församlingen, utnämnda av Jesus, och fundamentet går inte att ändra. Vi borde givetvis alla vara lärjungar till Apostlarna som troget representerade tron som Jesus lärde.

Inget av detta betyder att Gud inte ingriper som Han önskar. Hans närvaro med den troende för att vägleda och instruera är utlovad ända tills Jesu ankomst. "Gud samverkar till det bästa för dem som älskar Honom" (se Rom. 8:28).

Ytterligare en fälla väntar på den nya troende. Det är teorin att det inte finns några övernaturliga onda personligheter i Skriften, att Satan eller Djävulen helt enkelt är en metafor för det onda som ligger i människans natur. Det Nya testamentet talar med fullständig tydlighet om demoner som icke-mänskliga, övernaturliga intelligenta varelser. Jesus talade till dem och de talade till honom. De skiljer sig alltid åt från de olyckliga människor som drabbas av dem. Att förneka Satans existens som en fallen övernaturlig varelse är som att radera en hel dimension av verkligheten från den heliga texten. Det innebär en vägran att tro på en mycket viktig del av gudomlig uppenbarelse i Bibeln.

Ordet "demon" har en helt klar grundläggande mening på grekiska och vi får inte skriva om lexikonen och ordböckerna för att stödja våra egna teorier. Om Nya testamentets skribenter inte trodde på demonernas existens, så skulle det enda de aldrig hade kunnat göra, vara att spetsa till sina redogörelser med demoner eller onda andar. Det finns utmärkta ord på grekiska för att beskriva "vansinne" och "sjukdom", men skribenterna rapporterar för vår instruktion att demoner är intelligenta, onda, övernaturliga personligheter, som arbetar för Djävulen som också är en personlig varelse.

Jesus erkände deras existens och det ska även hans efterföljare göra. Att inte göra det skulle vara en form av otro. Att bortförklara övernaturlig ondska utmanar autenticiteten i den bibliska texten

och tvingar dess exponenter att införa en teori i Bibeln som antyder att Jesus var ett ovetande offer av en "ovetenskaplig tid". Existensen av demoner som just demoner har varit uppenbar för miljontals läsare av den heliga texten.

Kanske det mest problematiska för en klar förståelse av Bibeln är vilken som helst annan teori om Guds rike som definierar det i motsättning till beviset i Nya testamentet. Om Riket blir missuppfattat, då blir per automatik även evangeliet det, evangeliet *om* Riket. Ett större trossamfund, the Church of Christ, likställer Riket med församlingen och skapar en mycket stor förvirring över evangeliet. De menar också att Herrens bön "Låt ditt rike komma" inte längre gäller för oss, eftersom de tror att Guds rike anlände vid pingsten när Jesus tagit plats hos Gud i himlen.

Kyrkans förvirring med Riket döljer Guds framtida Rike som ses av alla profeterna. Ingen text säger att kristna redan har ärvt Riket. Eftersom de döda nu är döda och inte regerar med Kristus, så är det logiskt sett omöjligt för Guds rike, som Jesu gemensamma styre med de trofasta, att vara ett nutida faktum. Den stora majoriteten av verserna om Riket i Nya testamentet hänvisar till Riket som kommer att inledas vid Jesu återkomst och uppståndelsen för de döda. Uppenbarelseboken 11:15-18 är en gyllene text för att bevara klarsynen på Riket. Ankomsten kommer att ske vid den sjunde basunen när nationerna i det nuvarande världssystemet blir Guds rike. Visserligen ska församlingen öva sig nu för att uppnå beredskap för Guds rike när det kommer. Men Riket i sin rätta bemärkelse är ännu framtid, även om dess välsignelser delvis kan åtnjutas genom Guds och Jesu ande som sägs vara ett "förskott" på framtida odödlighet i Riket.

Apostlagärningarna 1:5-7 ger ett kristallklart vittnesbörd mot idén att Guds rike inleddes när Jesus steg upp för att sitta på Faderns högra sida i himlen. I Apostlagärningarna 1:5, efter det att Jesus hade gett en sex veckor lång föreläsning i sitt favoritämne, ställde lärjungarna, som redan hade predikat evangeliet om Riket under Jesu tillsyn, den naturliga frågan. Efter att ha hört att anden skulle komma ner från himlen, ansåg dem inte att det var orimligt att Guds rike skulle kunna framträda samtidigt. De definierade Riket så som Jesus hade lärt dem. De tänkte på det som inbegripandet av Israels återupprättade stammar i landet. De frågade: "Är tiden nu inne då du ska återupprätta riket åt Israel?" (Apg. 1:6).

Jesus har inte på något sätt tillrättavisat dem för deras goda fråga. Han upplyste dem bara om att tiden för Rikets ankomst inte fick vara känt. Återställandet av Israels rike togs för givet. Den tid som måste förflyta innan Riket kommer får inte bli känt. Men lägg märke till denna viktiga punkt som löser alla frågor om Riket i förhållande till andens ankomst. Anden skulle komma "om några dagar". Men Riket skulle komma på en okänd tid. Detta visar tydligt och klart att andens ankomst vid pingsten inte är samma händelse som Rikets ankomst.

Ännu mer förödande i sin effekt på evangeliet är en teori som är känd som dispensationalism, eller som i sin extrema form "ultradispensationalism". Dessa teorier skiljer i själva verket Jesus ifrån evangeliet som han predikade. De föreslår att Jesus, när han predikade evangeliet om Riket,

talade till judar under det Gamla förbundet, och inte predikade det frälsande evangeliet för oss alla!

Således skrev en ledande företrädare av den dispensationalistiska skolan, "Bergspredikan är inte exakt den kristna församlingens sanning." Men Bergspredikan är faktiskt kärnpunkten i det Nya förbundets etik och därmed direkt och brådskande tillämplig på alla troende i Kristus.

I sitt uppslagsord "evangelium" talar *Unger's Bible Dictionary* tvetydigt om "två former av evangelium". Dessa visar sig sedan vara två evangelier. Det påstås att Jesus menade att evangeliet om Riket endast var för judar. Men att Paulus å andra sidan införde nådens evangelium vilket nu är till för alla. Men när tiden för den framtida stora vedermödan kommer, så kommer evangeliet om Guds rike att återinsättas för människor som genomgår den perioden av oöverträffade problem.

Den andra "extrema" formen [ultradispensationalism] av denna felaktiga teori om evangeliet, ber oss att tro att Riket blev predikat antingen till Apostlagärningarna 13 till och med av Paulus, eller enligt en variation på samma teori, till Apostlagärningarna 28. Därefter skulle Paulus, enligt denna häpnadsväckande teori, ha fått den sista "heliga hemliga" uppenbarelsen som gav evangeliet till dem som händelsevis råkade på Paulus efter denna nya uppenbarelse. Detta skulle då vara evangeliet för oss idag.

Båda formerna av Dispensationalism är destruktiva för det Nya Testamentets evangelium. De angriper det Nya Testamentets kärna som föreslår att Jesu ord är nyckeln till den kristna tron. Paulus skulle ha varit under sin egen förbannelse om han hade förstört evangeliet (Gal. 1:6-9) och om han hade varit olydig mot det stora uppdraget genom att inte predika samma evangelium om Riket som Jesus hade godkänt tills han återvänder vid slutet av tidsåldern (Matt. 28:19-20). Paulus predikade alltid evangeliet om Riket som vi ser av Apg. 19:8; 20:24-25; och 28:23, 31. Han predikade samma evangelium om Riket för alla. Apostlagärningarna 20:24-25 konstaterar en gång för alla (fast det är uppenbart även i resten av Nya testamentet) att nådens evangelium är identisk med evangeliet om Riket.

Slutligen är det absurt att föreställa sig att Paulus så sent i livet gavs ett speciellt evangelium som skulle ersätta tidigare versioner av evangeliet. Förmodligen skulle han då ha fått spåra tillbaka sina steg för att lära de redan omvända en ny form av kristendom som han inte alls kände till när han hade varit med dem tidigare!

Paulus sa inte att det fanns ett evangelium som endast var avslöjat för honom. Han sade att evangeliet var uppenbart för Apostlarna, i flertal (Efes. 3:5). Lyckligtvis finns det bara ett evangelium. Jesus var dess första förkunnare (Hebr. 2:3). Det är Jesu vittnesbörd. "Jesu vittnesbörd" är de sanna troendes märke enligt Uppenbarelseboken 19:10. Jesu vittnesbörd är evangeliet om Riket som predikats av Jesus och beordrats av honom som det frälsande evangeliet för alla nationer.

En annan massiv inflytelserik lära i Dispensationalismen är en teori som uppfinner ytterligare en uppståndelse som inte hittas någonstans i Skriften. Enligt yttrandena av Tim Lahaye och Jerry Jenkins (författare till *Lämnad kvar* böckerna, på eng. *Left Behind*) som har offentliggjorts vida omkring, så ska Jesus i hemlighet återvända sju år innan han kommer tillbaka offentligt för att inviga Riket på jorden. Teorin om det så kallade "hemliga uppryckandet" [eng, secret rapture] hänvisar till 1 Tessalonikerna 4:13-18. Den hävdar att det ögonblicket, när de trofasta döda uppstår och levande kristna "rycks upp" eller fångas upp för att möta Herren i luften, kan inträffa när som helst. Plötsligt kommer miljontals att försvinna och i sju år kommer dessa troende att vara i himlen med Jesus. Efter det kommer Jesu offentliga framträdande att inträffa.

Denna uppryckande-uppståndelse "före-vedermödan" är en trevlig illusion som lovar en flykt till himlen för alla troende precis före tiden med den stora vedermödan. Bibeln talar faktiskt om en framtida stor vedermöda som kommer strax före Jesu ankomst för att inviga Riket (Matt. 24:21 = Dan. 12:1). Men Skriften säger inte ett enda ord om en ankomst av Jesus för att återuppväcka de döda *före* den stora vedermödan.

Jesu redogörelse om framtiden står i direkt motsats till "Left Behind" teorin. Jesus sade uttryckligen att "omedelbart efter den stora vedermödan kommer solen att förmörkas och månen kommer inte längre att ge sitt sken... och då kommer Människosonen att framträda... på himlens moln... och samla hans utvalda från världens fyra hörn" (se Matt. 24:29-31). Detta är en samling av de troende "post" (efter) vedermödan. Paulus bekräftade Jesu förståelse genom att uppmana sina omvända att förvänta sig frigivning och lindring av nuvarande plågor "när Herren Jesus uppenbarar sig från himlen... i flammande eld... och tar hämnd på sina fiender" (se 2 Tess. 1:7-8). Paulus förväntade sig helt klart inte befrielse från, eller ett slut på, kristet lidande sju år tidigare!

Det dispensationalistiska försöket att införa en hemlig "ankomst" av Jesus förvränger Jesu tydliga uttalande om att han avser att samla de kristna "utvalda" efter den stora vedermödan (Matt. 24:29-31). Att säga att de utvalda i Matteus 24:31 inte är kristna, är ett symptom på Dispensationalist-systemets misslyckande! De glömmer att Jesu undervisning i Matteus kapitel 24 är för kristna. Varje system som skiljer Jesus från hans egen undervisning står själv fördömd. Jesus lärde att det Nya förbundet och kristendomen baseras på Jesus och hans undervisning.

Det finns en enkel klarhet i det Nya testamentets budskap. Det kristna livet är att leva ett liv i sexuell renhet, med brist på hat, och att betjäna Gud och människor, en tjänst som kännetecknas av presentationen av evangeliet om odödlighet i Riket. Det är ett liv i tro, dagligt beroende av Gud och Hans Son. Det finns En Gud, Fadern, och Jesus är Guds Son, Messias, som har rätt till den unika ställningen som "Guds egna Son", Guds Son, på grund av hans mirakulösa början i Marias livmoder.

Guds rike erbjuder odödlighet till dem som tror på det och som lever för det, i väntan på dess ankomst vid Jesu återkomst för att regera med de heliga från alla tider på en förnyad jord (Upp. 5:9-10; Matt. 5:5).

Vår grundläggande förutsättning lämnas till allmänheten att undersöka hur kyrkorna sedan länge har förlorat mycket av enkelheten i Nya testamentets undervisningssätt. Detta har också varit ett klagomål från otaliga kyrkohistoriker och bibelforskare, både förflutna och nutida. Vi avslutar med en värdefull kommentar från en ledande forskare i Engelska kyrkan:

> *"När den grekiska och romerska tankegången kom att dominera Kyrkan, inträffade en katastrof ifrån vilken vi aldrig har återhämtat oss, varken i tro eller i utövande."*[5]

[5] H.L. Goudge, D.D.

Bilaga 1 - De Olika Titlarna på Evangeliet om Riket i det Nya Testamentet

Följande lista med uttryck ger först "huvuddefinitionen" av evangeliet och ger sedan motsvarande evangelium titlar som finns i det Nya testamentet. All evangelisation i Bibeln är evangelisation om Guds rike så som Jesus predikade det. Alla invitationer till frälsning är invitationer till *att ärva Guds rike*, inte för att "komma till himlen". Att följa Jesus involverar att man använder hans terminologi, inte vår egen. Att tala som Jesus (tillåter naturligtvis översättning till vårt modersmål!) betyder att tänka som han gjorde och gör.

Om man kombinerar referenser till "evangeliet om Riket," "evangeliet" och "predika" eller "förkunna", så finns det omkring 325 hänvisningar till evangeliet om Riket. "Tro" i Nya testamentet innebär att tro på "evangeliet om Riket och på Jesu Kristi namn" (Apg. 8:12). Nästa vers (Apostlagärningarna 8:13) säger att Simon "kom till tro", dvs trodde på evangeliet om Riket och Jesu namn. Det är vad kristen tro betyder (i Simons fall bestod inte tron).

I Apostlagärningarna 28:24 blev några övertygade av evangeliet om Riket (vers 23) och några trodde inte. Att tro, i Nya testamentet, betyder således att man blir övertygad om Guds rike och Jesus.

Guds rike är nyckeln som låser upp hemligheten till Jesu undervisning och ger oss kunskap om Guds plan för oss själva, för hela mänskligheten och för jordens framtid.

"Moderdefinitionen" av evangeliet kommer från Jesus själv som den föredömlige företrädaren för evangeliet (Hebr. 2:3). Jesus var den ursprungliga budbäraren av Rikets budskap (kort introducerad av Johannes Döparen, Matt. 3:1-2). Evangeliet kommer med en specifik definition. Dess primära och grundläggande titel visas 18 gånger:

Evangeliet om Guds rike
(Matt. 3:2; 4:17,23; 24:14; 9:35; Luk. 4:43; 8:1; 9:2, 6, 11, 60; 10:9; 16:16; Apg. 8:12; 19:8; 20:25; 28:23, 31)

En mängd olika utbytbara fraser beskriver samma evangelium om Riket:
= **ORDET** OM RIKET (Matt. 13:19; se 2 Tim. 4:1-2; Upp. 1:9)
= **GUDS EVANGELIUM** (Mark. 1:14- = "tro på evangeliet," vers 15; Rom. 1:1; 15:16; 2 Kor. 11:7; 1 Tess. 2:2, 8-9; 1 Pet. 4:17)
= **EVANGELIET** (Matt. 11:5; Mark. 13:10; 14:9; 16:15; Luk. 3:18; 4:18; 7:22; 9:6; + 80 gånger)
= **DETTA EVANGELIUM OM RIKET** (Matt. 24:14)
= **DETTA EVANGELIUM** (Matt. 26:13)
= **GUDS NÅDS EVANGELIUM** (Apg. 20:24)

= **PREDIKAT RIKET** (Apg. 20:25)
= FÖRKUNNA FÖR ER HELA GUDS VILJA OCH PLAN (Apg. 20:27)
= EVANGELIET OM FRÄLSNING (Efes. 1:13; Rom 1:16)
= **EVANGELIET OM JESUS KRISTUS** (Mark. 1:1)
= KRISTI EVANGELIUM (2 Kor 9:13)
= EVANGELIET OM KRISTI HÄRLIGHET (2 Kor. 4:4)
= EVANGELIET OM DEN SALIGE GUDEN (1 Tim. 1:11)
= EVANGELIETS HEMLIGHET (Efes. 6:19; se Rom. 16:25)
= DITT (GUDS) ORD (Joh. 17:6; 17:8: "de ord som du gav")
= **GUDS ORD** (37 gånger)
= **HANS ORD** (Tit. 1:3; 1 Joh. 2:5)
= **ORDET** (46 gånger)
= SANNINGENS ORD (2 Kor. 6:7; Efes. 1:13; Kol. 1:5; 2 Tim. 2:15; Jak. 1:18)
= INSIKT/KUNSKAP OM SANNINGEN (1 Tim. 2:4; 2 Tim. 2:25; 3:7; Tit. 1:1; Hebr. 10:26)
= SANNINGEN (50 gånger)
=OMVÄNDELSE OCH SYNDERNAS FÖRLÅTELSE I JESU NAMN (Luk. 24:47)
= HERRENS ORD (Apg. 8:25; 12:24; 13:44; 48-49; 15:35-36; 16:32; 19:10; 19:20; 1 Tess. 1:8; 4:15; 2 Tess. 3:1; 1 Pet. 1:25)
= EVANGELIETS ORD (Apg. 15:7)
= VÅRT EVANGELIUM (1 Tess. 1:5; 2 Tess. 2:14; 2 Kor. 4:3)
= VÅR HERRE JESU EVANGELIUM (2 Tess. 1:8)
= HANS NÅDERIKA ORD (Apg. 14:3; 20:32)
= NÅD OCH SANNING (Joh. 1:14, 17)
= ORDET OM KORSET (1 Kor. 1:18)
= GUDS ORD (Joh. 3:34; 8:47; Upp. 17:17; 19:9)
= LIVET I DEN KOMMANDE TIDSÅLDERNS ORD [DET EVIGA LIVETS ORD] (Joh. 6:68)
= MITT (JESU) ORD (Joh. 5:24; 8:31, 37, 43, 51-52; 14:23-24; 15:20; Upp. 3:8)
= MINA (JESU) ORD (Matt. 24:35; Mark. 8:38; 13:31; Luk. 6:47; 9:26; 21:33; Joh. 5:47; 14:10, 24; 15:7)
= MIN LÄRA (Joh. 7:16; 2 Tim. 3:10)
= DESSA MINA ORD (Matt. 7:24, 26)
= MINA UTTALANDEN [MINA ORD] (Joh. 12:47-48)
= MITT (PAULUS) EVANGELIUM (Rom. 16:25)
= DET [DE ORD] JAG (PAULUS) SÄGER (Apg. 26:25)
= MITT (PAULUS) TAL [BUDSKAP] (1 Kor. 2:4)
= MIN (PAULUS) PREDIKAN (1 Kor. 2:4)
= **GUDS RIKES HEMLIGHET(ER)** (Matt. 13:11; Mark. 4:11; Luk. 8:10)
= FÖRKUNNELSEN OM JESUS KRISTUS (Rom. 16:25)
= KRISTI HEMLIGHET (Kol. 4:3; Efes. 3:4; Kol. 1:27)
= [DEN/SIN] HEMLIGHET (Rom. 16:25; Efes. 1:9)
= TRONS HEMLIGHET (1 Tim. 3:9)
= GUDSFRUKTANS HEMLIGHET (1 Tim. 3:16)

= LIVETS ORD (Fil. 2:16; 1 Joh. 1:1)
= GUDS HEMLIGHET (Upp. 10:7)
= TRONS ORD (Rom. 10:8)
= KRISTI ORD (Apg. 10:36; Rom. 10:17; Kol. 3:16)
= GUDS ORD SOM BESTÅR (1 Pet. 1:23)
= ORDET SOM ÄR INPLANTERAT (Jak. 1:21)
= VÅR PREDIKAN ("det [de ord] som hörs") (Joh. 12:38; Rom. 10:16-17)
= TRON (32 gånger)
= ORDET [BUDSKAPET] OM DENNA FRÄLSNING (Apg. 13:26)
= DENNA FRÄLSNING (1 Pet. 1:10)
= DENNA GUDS FRÄLSNING (Apg. 28:28)
= VÅR GEMENSAMMA FRÄLSNING (Judas 1:3)
= DEN TRO SOM EN GÅNG FÖR ALLA HAR ÖVERLÄMNATS ÅT DE HELIGA (Judas 1:3)
= MANIFESTATION AV SANNINGEN [offentliggör/lägger öppet fram sanningen] (2 Kor 4:2)
= FÖRSONINGENS ORD (2 Kor. 5:19)
= ANDENS SVÄRD (Efes. 6:17)
= RÄTTFÄRDIGHETENS ORD [undervisning] (Hebr. 5:13)
= ORDET OM MIN UTHÅLLIGHET (Upp. 3:10)
= DERAS VITTNESBÖRDS ORD (Upp. 12:11)
= JESU KRISTI VITTNESBÖRD (Upp. 1:2, 9; 12:17; 19:10; 20:4)
= EVANGELIET OM DEN KOMMANDE TIDSÅLDERN [EVIGT EVANGELIUM] (Upp. 14:6)[1]

För bevis på evangelium berövad Riket se *New Scofield Reference Bible on Revelation 14:6* och artikeln "Gospel" i *Unger's Bible Dictionary*.

[1] ”Evigt evangelium” är en felöversättning. Evangeliet är inte evigt; det ska vara De Goda Nyheterna om Rikets Kommande Tidsålder. ”*Aionios*” på grekiska betyder ”något att göra med den kommande tidsåldern”. ”*Aionios* evangeliet är inte i kristet språk det ’eviga evangeliet,’ men ’evangeliet om Rikets tidsålder’” (Nigel Turner, Ph.D., *Christian Words*, s. 456). "Evigt" är således i många passager lika med "årtusende [tusenårig/millennium]" eller "har något att göra med kungarikets ålder."

Bilaga 2 - Vad Är Döden och Var Är De Döda?

Vilket intryck får du från dessa verser, dragna från en mängd Skriftställen?

Var är de döda och i vilket skick är dem? När sker frigörelsen från döden?

> Gud sade till Adam: "Ty du är stoft, och till stoft skall du åter bli" (se 1 Mos. 3:19).
>
> "Se, alla själar äro mina, faderns själ såväl som sonens är min; den [själ] som syndar, han skall dö." (Hes. 18:4). (Kan en själ vara en odödlig själ? Uppenbarligen inte.)
>
> "Herren dödar och gör levande, Han för ner i SHEOL/HADES [dödsriket] och upp därifrån" (1 Sam. 2:6-8; gör levande = reser upp = uppståndelse).
>
> "Men när en man dör ligger han där... så lägger sig människan och står inte upp igen: Först när inte himlen finns mer vaknar hon [människan] och reser sig från sin sömn... Tänk om du ville gömma mig i SHEOL [dödsriket]... Kan en människa som en gång dött få liv igen?" (Job 14:10-14).
>
> "Kommer hoppet [det] ner till dödsrikets bommar, sjunker vi ner tillsammans i stoftet?" (Job 17:16).
>
> "Ge mina ögon ljus så att jag inte **somnar in i döden**" (Ps. 13:4).
>
> "Min själ är mättad med lidanden och mitt liv närmar sig SHEOL [dödsriket]... Jag räknas bland dem som går ner i graven... Jag är övergiven bland de döda, likt de fallna som ligger i graven, dem du inte längre tänker på och som inte mer är i dina händer... ner i mörkret" (Ps. 88:4-7).
>
> "Gör du under för de döda, kan skuggorna resa sig och tacka dig? Förkunnar man din nåd i graven, din trofasthet i avgrunden? Känner man dina under i mörkret, din rättfärdighet i glömskans land?" (Ps. 88:11-13).
>
> "SHEOL [dödsriket] tackar dig inte, döden prisar dig inte. De som far ner i graven hoppas inte på din trofasthet" (Jes. 38:18).
>
> "Den som lever, den som lever tackar dig, så som jag gör i dag. En far gör din trofasthet känd för barnen" (Jes. 38:19).

"Varför förlåter du inte min synd och tar bort min skuld? Snart ska jag **ligga** i stoftet, du kommer att söka efter mig men jag finns inte mer" (Job 7:21).

Vad vinner du på mitt blod, på att jag **går ner i graven**? Kan stoftet tacka dig? Kan det förkunna din trofasthet? (Ps. 30:10).

"De döda prisar inte Herren, ingen som gått ner i det **tysta**" (Ps. 115:17).

"Kom tillbaka, Herre, rädda min själ, fräls mig för din nåds skull! **I döden tänker ingen på dig**. Vem tackar dig i dödsriket?" (Ps. 6:5-6).

"För ett träd finns det hopp, huggs det ner kan det gro igen och nya skott ska inte saknas. Även om dess rötter åldras i jorden och stubben dör i mullen, ska det grönska vid doften av vatten och skjuta skott som ett ungt träd. Men när en man dör ligger han där. **När en människa ger upp andan, var är hon då?** Som vattnet försvinner ur sjön och en flod sinar och torkar ut, så lägger sig människan och står inte upp igen. Först när inte himlen finns mer vaknar hon och reser sig **från sin sömn**" (Job 14:7-12).

"Om jag måste vänta mig SHEOL [dödsriket] som min boning, **breda ut min bädd i mörkret**, säga till förgängelsen: ”Du är min far”, och till maskarna: ”Min mor, min syster” – var är då mitt hopp? Vem kan se något hopp för mig? Kommer det ner till SHEOLS [dödsrikets] bommar, sjunker vi ner tillsammans i stoftet?" (Job 17:13-16).

"Men människan i all sin härlighet... **hon liknar djuren som förgås**" (Ps. 49:12).

"Som får drivs de ner i SHEOL [dödsriket], döden blir deras herde. De rättfärdiga ska råda över dem när morgonen gryr. Deras gestalt tynar bort i SHEOL [dödsriket], de får ingen upphöjd boning" (Ps. 49:15).

"Lita inte till furstar, till människors barn som inte kan frälsa. Deras ande lämnar dem, de blir jord igen [till stoft/jord skall du åter bli]. Den dagen går deras planer om intet" (Ps. 146:3-4).

"De som lever vet att de ska dö, **men de döda vet ingenting** och får ingen mer lön, för minnet av dem är glömt... i graven dit du går finns varken gärning eller planer eller kunskap eller vishet" (Pred. 9:5, 10).

"Det går ju människors barn som det går djuren, det går dem alla lika. Den enes död är som den andres. Alla har samma livsande. Människan har inte mer att komma

med än djuren... Alla går till en och samma plats. Alla har kommit av jord, alla vänder åter till jord" (Pred. 3:19-20, jmf. "jord ska du åter bli," 1 Mos. 3:19).

En profetia för framtiden: "De många **som sover** i mullen ska vakna, några till evigt liv... Men gå du bort tills slutet [av ditt liv] kommer. Sedan du har vilat ska du **uppstå** och få din lott vid dagarnas slut [slutet av den här tidsåldern]." (Vad gör de döda och var är dem?) (Dan. 12:2, 13).

Jesus sade:
"Var inte förvånade över detta. Det kommer en tid när **alla som ligger i gravarna** [jmf. 'som sover i mullen'] ska höra hans röst och komma ut. De som har gjort gott ska uppstå till liv, och de som har gjort ont ska uppstå till dom" (Joh. 5:28-29).

"Du ska få din lön vid de rättfärdigas uppståndelse" (Luk. 14:14).

"Jesus... uppväckte honom från de döda" (Joh 12:17). Hur går uppståndelsen till? Joh. 11:11, 14: "**Vår vän Lasarus sover**. Men jag går för att **väcka honom**... Lasarus är död" (jmf. somnar in i döden, Ps. 13:4). Lasarus kom ut ur graven (Joh. 11:43). Jesus "kallade ut Lasarus ur graven och uppväckte honom från de döda" (Joh. 12:17).

Paulus sade:
"Gud har uppväckt Herren, och genom sin makt ska han **uppväcka även oss** [=väcka upp oss]" (1 Kor. 6:14).

"Vi vet ju att han som uppväckte Herren Jesus också ska uppväcka [väcka upp] oss med Jesus och låta oss träda fram tillsammans med er" (2 Kor. 4:14).

Efter Jesu uppståndelse sade Petrus:
"Vår stamfar David är både död och begraven. Hans grav finns här hos oss än i dag... David *har ju inte stigit upp till himlen...* När David på sin tid hade tjänat Guds vilja, insomnade han och blev lagd till vila hos sina fäder [som också sov!] och såg förgängelsen. Men den som Gud uppväckte har inte sett förgängelsen" (Apg. 2:29, 34; 13:36-37).

De som tillhör Kristus kommer att uppväckas (väckas upp) när han kommer (1 Kor. 15:23). Basunen kommer att ljuda och de döda kommer att uppstå (väckas) till odödlighet (se 1 Kor. 15:50-55). Vid den sista basunens ljud (jmf. Upp. 11:15-18: den sjunde basunen) kommer de döda att uppstå och ges odödlighet och det är endast då (och inte ett ögonblick tidigare) som Hades övervinns. Därför citerar Paulus Hosea 13:14:
Från SHEOLS (dödsrikets) våld ska jag friköpa dem, från döden ska jag återlösa dem. Du död, var är dina plågor? Du SHEOL [dödsrike], var är din udd?" Paulus ser denna vers om befrielsen

från SHEOL som uppståndelsehändelsen, som han överallt säger kommer att ske när Jesus kommer tillbaka (1 Kor 15:23).

Varje teori som säger att HADES/SHEOL *redan* befriats av Jesus kolliderar med huvudet före med detta uttalande i 1 Korintierna 15:55: Hades kommer *endast att övervinnas i framtiden*. Även när Uppenbarelseboken skrevs i 96 e.Kr. så är det Jesus som har nycklarna till Döden och Hades. Han har inte använt dem än. Senare i Uppenbarelseboken 20:13-15 ger Döden och Hades igen de döda som finns i dem. Jesus befriar de trofasta döda från Hades i Uppenbarelsen 11:15-18; 20:1-4.

Så även i 1 Tessalonikerna 5:10 förväntar Paulus att de kristna, när Jesus återvänder, sover i döden eller överlever vakna på jorden: "Han har dött för oss för att vi ska leva med honom, vare sig vi är vakna eller **insomnade**". Tillståndet, för alla kristna som tillsammans kommer tillbaka till livet, kallas "sovande" - exakt detsamma som står i Daniel 12:2: "De många som **sover i mullen** ska vakna, några till evigt liv... "

> "När en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då *ska* Herren själv *komma* ner från himlen, och de som har dött i Kristus *ska uppstå* först" (1 Tess. 4:16).

Tillståndet för kristna före uppståndelsen är antingen sovande i döden eller vakna, levande. Båda grupperna kommer att leva med Kristus i den framtida uppståndelsen (1 Tess 5:10).

> "Då får jag lära känna Kristus och kraften i hans uppståndelse... i hoppet om att nå fram till uppståndelsen från de döda" (Fil. 3:10-11). "Vi *väntar på vår Frälsare från himlen* som ska förvandla vår bräckliga kropp och göra den lik hans härlighetskropp" (se Fil. 3:20-21).

Senare i det första århundradet skrev Hebreerbrevets skribent: "**I tron dog alla dessa** [alla patriarkerna, Abraham, Isak, Jakob, och profeterna, inklusive Enok och profeten Elia] **utan att ha fått det som var utlovat**" (Hebr. 11:13, 39).

Trodde han verkligen att de *redan* var i himlen, i lycka, i glädje? Eller väntar de alla på uppståndelsen, när de döda kommer att göras levande? (1 Kor 15:22-23). Hur kan du "göras levande" om du redan lever?! Hur kan du göras levande och bli odödlig om du redan är levande och odödlig?

Notera varningen mot att säga att uppståndelsen/odödligheten *redan* har hänt:

> "Gör allt du kan för att bestå provet inför Gud, som en arbetare som inte behöver skämmas [jmf. Mark. 8:38] utan rätt delar sanningens ord. Men oandligt, tomt prat ska du akta dig för. De som ägnar sig åt sådant kommer att gå allt längre i ogudaktighet, och deras ord kommer att sprida sig som cancersvulster. Till dem hör Hymeneus och Filetus, som har kommit bort från sanningen [evangeliet så som

> Jesus och Apostlarna predikade det]. De vänder upp och ner på tron för vissa när de säger att **uppståndelsen *redan* har ägt rum**" (2 Tim. 2:15-18).

Att säga att de döda faktiskt lever nu, bryter mot en viktig varning från det Gamla testamentet:

> "Hos dig får inte någon finnas som låter sin son eller dotter gå genom eld eller befattar sig med spådom, teckentydning, svartkonst eller häxeri, ingen som utövar besvärjelsekonster, ingen andebesvärjare, ingen som utövar magi och **ingen som söker råd hos de döda**" (5 Mos. 18:10-11).[1]

[1] Se vidare i min broschyr *What Happens When We Die?*

Bilaga 3 - W.C. Allen, professor i Gamla testamentet vid Oxford, och Andra Ledande Auktoriteter på Guds Rike

Den objektiva analysen av Guds rike i Matteus, som tillhandahålls av *Dictionary of Christ and the Gospels*, borde tjäna som en välbehövlig guide till allt vårt tänkande om Riket. Riket är kärnan i det kristna evangeliet:

> "Riket - **det centrala ämnet** för Kristi doktrin. Med detta började han sin tjänst (Matt. 4:17) och var han än gick undervisade han om detta som Goda Nyheter [Evangelium] (4:23). Riket han undervisade om skulle komma, men inte under hans levnadstid. Efter hans uppstigande skulle han komma som Människoson på himlens moln (16:17, 24:30) och sätta sig på sin härlighets tron... Sedan skulle de tolv Apostlarna sitta på tolv troner och döma Israels tolv stammar (19:28). Under mellantiden måste han själv lida och dö och bli uppväckt från de döda. Hur skulle han annars kunna komma på himlens moln? Och lärjungarna skulle **predika de Goda Nyheterna om det kommande Riket** (10:7, 24:14) bland alla nationer och göra lärjungar genom dop (28:19). Skaran av lärjungar som därmed uppnåddes bildade naturligtvis ett samhälle som hölls ihop av gemensamma mål. Härav bildade Rikets lärjungar ett nytt andligt Israel (21:43)".[1]

Samma auktoritet fortsätter med att säga:

> "Med tanke på behoven hos detta nya Israel av Kristi lärjungar, som skulle vänta på hans ankomst på himlens moln, så är det naturligt att en stor del av den undervisning som nedtecknades i Evangeliet borde gälla **de kvalifikationer som krävdes av dem som hoppades få komma in i Riket när det kom**... Därför förmedlar liknelserna en del lärdomar om Rikets natur och tiden för **förberedelse inför det**. Det borde vara tillräckligt uppenbart att om vi frågar vilken mening liknelserna hade för utgivaren av det första Evangeliet, så måste svaret bli att han valde dem för att ... de gav lärdomar om Guds rike *i den meningen som frasen används överallt i Evangeliet om Riket som skulle komma, när Människosonen kom på himlens moln.* Således illustrerar Liknelsen om Såningsmannen det blandade **mottagandet av de Goda Nyheterna [Evangeliet] när det predikas bland människor**. Liknelsen om ogräset handlar inte heller om själva Riket, men om **tiden för förberedelse inför det**. I slutet av tidsåldern kommer Människosonen **för att inviga sitt Rike**... Det finns ingenting här eller någon annanstans i detta

[1] *Dictionary of Christ and the Gospels*, Vol. II, s. 145.

> Evangelium som antyder att **scenen för Riket är** någon annan än **den här nuvarande världen, förnyad**, återställd och renad."[2]

Min kommentar:
Den sista meningen i vårt citat ger den utmärkta punkten att Matteus inte förväntar sig att de troende ska "komma till himlen" men att Jesus kommer tillbaka för att regera med dem på en förnyad jord. Den klarsynta läsaren av det Nya testamentet kommer att notera den slående skillnaden mellan den bibliska synen på Riket och vad som senare i efterbibliska tider kom för att ersätta det: att de troende vid döden far iväg till en avlägsen värld bortom jorden. "Riket han undervisade om skulle komma, men inte under hans levnadstid." "I Matteus [och i Nya Testamentet] är Guds rike **för det första** uppfattat som något **i framtiden**" (citeras nedan). Så säger ledande analytiker på evangeliets redogörelser. Vi kan lägga till ytterligare ett uttalande från en erkänd auktoritet på Lukas:

> "Det kan verkligen inte bestridas att Lukas med Riket menar **en framtida** enhet. Den förandligande tolkningen enligt vilken Riket skulle vara närvarande i Anden och i Församlingen är fullständigt vilseledande... Det är budskapet om Riket som är närvarande, vilket i Lukas skiljer sig ifrån själva Riket. Han vet ingenting om en immanent [dvs., redan närvarande] utveckling på grundval av förkunnandet av Riket."[3]

International Standard Bible Encyclopedia gör rätt betoning på Riket:

> "'Guds rike är nära' hade den oskiljaktiga konnotationen 'domen är nära' och i det här sammanhanget, 'Omvänd er', i Markus 1:14-15 måste betyda 'att undvika att bli dömd'. Därför hade vår Herres undervisning om frälsning **främst en framtida innebörd: positivt tillträde till Guds rike och negativt, frälsning från föregående dom**. Så Guds rike är det högsta över allt annat i Kristi undervisning... Människans natur ska anpassas fullständigt till sin andliga miljö och människan ska vara 'med Kristus' (Lukas 22:30) och med patriarkerna (Matt. 8:11). Oavsett [?!] vad Riket är, så är det bestämt inte slut genom en ren reformering av den nuvarande ordningen av materiella ting."[4]

> "Markus 1:14-15: Markus ger en kort sammanfattning av Jesu predikan. Predikande och Goda Nyheter är Markus favorituttryck. Jesu kallelse är noggrant sammanfattad i 1:15, där sambandet med omvändelse och tro avslöjar församlingens språk (Apg. 5:31; 11:18; 20:21). Markus intresse ligger i att klargöra att Jesus i denna predikan fortsätter att gå ut i världen, och att denna kallelse därför också riktas till den som

[2] *Ibid*., betoning tillagd. Samma syn på Riket uttrycks av författaren till denna artikel om Matteus i hans kommentar på Matteus (W.C. Allen, *The International Critical Commentary, St. Matthew*, T & T Clark, 1907, s. Lxvii-lxxi).
[3] Hans Conzelmann, *The Theology of St. Luke*, s. 122.
[4] *The International Standard Bible Encyclopedia*, 1929, Vol. 4, s. 2667.

läser detta evangelium idag. Följaktligen tjänar detta avsnitt som en överskrift till hela evangeliet.

"Guds rike. När Jesus förkunnar att Guds rike är nära, antar han ett koncept som var myntat i Gamla testamentet. Även om det betecknar Guds suveränitet över skapelsen (Ps 103:19; 145: 11) så hänvisar det *främst* till Guds obestridliga suveränitet *i slutet av tidsåldern* (Jes. 52:7). Judendomen talade om Guds regering som kommer *efter varje tillintetgörande av fienden* och som slutet på allt lidande... I det Nya Testamentet är Guds Rike *först och främst* uppfattat som något i framtiden (Mark 9:1, 47; 14:25; Matt 13:41-43; 20:21; Lukas 22:16, 18; 1 Kor. 15:50 m.fl.) som kommer från Gud (Mark 9:1; Matt 6:10; Lukas 17:20; 19:11). Därför är det något människan bara kan *vänta på* (Mark 15:43), söka (Matt 6:33); ta emot (Mark 10:15, vers Lukas 12:32) och ärva (1 Kor. 6:9; Gal. 5:21; Jak. 2:5), men inte kan skapa själv... I Jesu handlingar och ord har det framtida Riket redan kommit över honom. Det bestäms vid det ögonblicket huruvida han någonsin kommer att vara i Riket... Omvändelse är inget mindre än ett helhjärtat engagemang för de Goda Nyheterna."[5]

Ernest Scott, D.D., professor i Nya testamentet vid Union Theological Seminary, har några bra poänger men verkar osäker kring evangeliet:

"Det verkar nästan omöjligt att definiera det kristna "Evangeliet". Ibland identifieras det med vår religion som helhet, ibland med något element i det som anses vara centralt. Att acceptera Evangeliet är att tro på försoningen eller Guds kärlek, eller uppenbarelsen i Kristus eller det mänskliga brödraskapets faktum.

"Men det är bra att komma ihåg att ordet, som nu används så löst, **från början hade en mening som var tydligt förstådd**. 'Jesus kom till Galileen och predikade evangeliet om Guds Rike och sade: "Tiden är fullbordad och Guds rike är nära."' Evangeliet undergick en fantastisk utveckling... **men de Goda Nyheterna har i huvudsak alltid varit vad det var från början - kungörelsen av Riket**. Det framgår av det sätt på vilket Jesus kungjorde att han tog upp en idé som redan var bekant. **Han förklarade inte vad han menade med Riket, för han kunde förmoda att alla hans åhörare såg fram emot det**. Deras hopp för det hade nyligen stimulerats av Johannes Döparen... De hade länge funderat på Riket och undrade när det skulle komma och nu hade en profet uppstått som förklarade att det var nära till hands... I Israels religion måste vi söka efter det omedelbara ursprunget till tanken med Jesu rike... Tanken framhärdade långt efter det att kungahuset hade blivit fast förankrat i att den regerande kungen endast var vice-regent för den osynlige Kungen... Israel hade blivit utvalt av en unik Gud som endast var känd av

[5] *Good News According to Mark*, Eduard Schweizer, sid. 45, 46, 47.

> sitt eget folk, men icke desto mindre Kung över hela jorden. Dagen skulle komma när alla nationer skulle erkänna Hans suveränitet... På de högre nivåerna av profetia uppfattas det framtida renade Israel dra till sig alla nationer genom dess ädla exempel i tjänst för den Enda Guden. Ofta antas det att Israel, när det är fullt disciplinerat, kommer att återställas till Guds ynnest och upphöjas av Honom till den suveräna platsen. Som Kung för detta framträdande folk kommer Gud äntligen att styra över hela världen... Å ena sidan är Gud redan Kung. Å andra sidan erkänns det att kungamakten ligger i framtiden... **De ser fram emot en kommande dag då Han kommer att övervinna alla inkräktande krafter och hävda sig själv som Kung**. Så profeterna håller framför sig visionen om en ny tidsålder när Guds Rike kommer att manifesteras fullt ut. I den lyckliga tiden kommer Israel att upphöjas, rättfärdighetens grund kommer att upprättas, jorden bli uppfylld av Herrens härlighet. På den dagen kommer naturen att återställas till sin ursprungliga prakt och vargen kommer att ligga ner tillsammans med lammet och boskapsdjur kommer att beta på stora betesmarker; månens ljus kommer att vara som solens ljus. Han [och Hans Messias] kommer att regera från Sions berg och alla nationer kommer att tjäna Honom. Som Kung över en rättfärdig nation kommer Han att utöka sitt herravälde över hela jorden."[6]

Det Nya testamentet är baserat på det Gamla. Jesus kom för att:

> 1) Förkunna Guds rike (Luk. 4:43)
> 2) Bekräfta löftena till fäderna (Rom. 15: 8)
> 3) Ge oss **en förståelse** så att vi kan lära känna Gud (1 Joh. 5:20)
> 4) Göra människor rättfärdiga inte bara genom hans död utan genom hans kunskap (Jes. 53:11).

I efterbibliska tider har den ursprungliga tron på evangeliet om Riket lidit av en massiv förändring, som vänder evangeliet till något helt annat. Det var snarare greker än judar som blev ledare i kyrkan och de importerade främmande grekisk filosofi in i kyrkans läror.

Denna förändring av den ursprungliga tron ledde till sist till Reformationen på 1500-talet som var en vädjan om att gå tillbaka till Bibeln. Men dessa reformatorer tog inte helt tillbaka evangeliet om Riket. Återställningsprocessen främjas när människor uppriktigt söker den ursprungliga meningen med Guds rike som det predikades av den ursprunglige Jesus. Evangeliet självt handlar om Guds rike och "evangeliet" ska aldrig skiljas från Riket.

> "Evangeliet är proklamationen om Riket som förkunnades av Jesus (Markus 1:14-15) och förkunnas nu av församlingen."[7]

---

[6] 1931, sid. 11-21.
[7] *Harper Collins Bible Dictionary*.

"Evangeliet som de flesta av mina församlingsvänner och jag har känt till det i det förflutna är en så liten del av hela grejen, att det är svårt att ens kalla det för ett evangelium. Det här begränsade evangeliet som förkunnas av moderna kristna kanske förklarar den begränsade inverkan det har på Amerika idag."[8]

"Stanley Grenz har granskat misslyckade försök av evangelisk teologi för att avfyra fantasin hos den moderna världen. Han argumenterar för Guds rike som det nya organisationscentrumet för vad vi säger och gör."[9]

"Under loppet av det gångna året, har fakulteten från var och en av Fullers tre skolor träffats för att diskutera frågan: Vad är evangeliet? För ett dussintals år sedan gjorde den avlidne Robert Guelich frågan till ämnet för hans installationstal, och noterade att år av yrkesarbete hade återkommit till honom om och om igen i detta grundläggande ämne. Guelich berättade historien om ett möte med grundaren Charles Fuller efter ett seminarium med 'Skriftens inspiration' som ämne. Fuller kommenterade att han längtade efter den dag då seminariet skulle vara ett forum på frågan: 'Vad är Evangeliet?'"[10]

Min kommentar:
Detta är ett häpnadsväckande antagande. Faktum är att de egentligen inte är säkra på vad evangeliet är, och ändå säger de att de räddar människor genom att predika "det". Det uppenbara faktumet är att evangeliet om Riket, inklusive naturligtvis Jesu ratificerande blod och hans uppståndelse, är evangeliet. Så länge man inte överger ”himlen vid döden”-läran som är Platons lära, inte Jesus, hur kan man då göra framsteg? Och hur kan vi vara säkra på att någon räddas genom att tro på Platons lära men kallar det för Jesu lära? Är Gud lika slarvig som vi är med vårt tänkande?! Är han så eftergiven att Han verkligen inte bryr sig så länge vi är uppriktiga, fastän okunniga om människans natur, hans öde, Guds och Jesu identitet?

"Det är ett allvarligt fel att hävda att Guds rike inte spelar en viktig roll i den apostoliska kristendomen. En sådan åsikt saknar både historiskt perspektiv och står i strid med hela tanken i den apostoliska kristendomens litteratur. Själva namnet på den nya rörelsen, *kristendomen*, tyder på motsatt uppfattning. Tanken att Guds eskatologiska [framtida] rike var ett sekundärt element i den tidiga församlingen är långt ifrån verkligheten; *det var dess stora övertygelse*. De första evangelisternas predikan var inte en kallelse till etiska ideal eller ett argument vad gäller vissa sanningar. Det var snarare en proklamation av ett Budskap... När det gäller Messias person är det naturligtvis ingen tvekan om att den tidiga församlingen trodde att Jesus var Kristus som hade stigit upp till himlen, varifrån han skulle komma för att introducera den nya tidsåldern och det nya Riket. Detta var själva kärnan i hela den

[8] Gary Burge, *NIV Application Commentary*.
[9] *Revisioning Evangelical Theology*.
[10] *Theology, News and Notes*, Fuller Theological Seminary, våren 2004.

> kristna rörelsen. **Tanken att Jesus avsiktligt använde sig av en term som kunde ha en helt avvikande betydelse, är inte bara att ifrågasätta hans moral, men också hans kapacitet som lärare.**[11]

Råd till evangelister!
Winston Churchill sade; "Om du har en viktig punkt att framföra, försök inte vara försiktig eller smart. Använd en hammare och slå in punkten omedelbart. Kom sedan tillbaka och slå in den igen. Slå sedan en tredje gång - med en ordentlig smäll."

[11] Shailer Matthews, D.D., Professor of Theology, Chicago Seminary, *The Messianic Hope in the New Testament*, University of Chicago Press, sid. 144, 155.

Bilaga 4 - De Dödas Tillstånd Enligt Ledande Auktoriteter

Den berömda *Interpreter's Dictionary of the Bible*:

> "Ingen biblisk text godkänner uttalandet att själen är skild från kroppen vid dödens ögonblick."[1]

The Distinctive Ideas of the Old Testament, by Norman Snaith:

> "Ingen passage [i Gamla testamentet] talar om någon odödlighet för själen, vilket inte är en biblisk ide överhuvudtaget."[2]

Observera att den Evangeliska Alliansen, som träffades 1846, i sin trosförklaring listade tron "på själens odödlighet".

Christian Words and Christian Meanings, av John Burnaby:

> "Grekiska filosofer hade hävdat att upplösningen som vi kallar döden endast sker med kroppar, och att människors själar genom sin ursprungliga konstitution är odödliga. Det grekiska ordet för odödlighet förekommer bara en gång i det Nya testamentet, och där hör det inte till någon annan än konungarnas Konung... *Själens odödlighet är inte en del av den kristna trosbekännelsen*, precis som det inte är någon del av kristen antropologi att dela upp själ och kropp och begränsa den verkliga människan, personlighetens kärna, till en förmodligen separerbar själ för vilken förkroppsligande är fångenskap... *Jesus undervisade ingen doktrin om evigt liv för kroppslösa själar*, som ingen jude, lojal mot sin tro, kunde ha accepterat eller ens förstått. Judisk tro vilade på de dödas uppståndelse på Den Sista Dagen."[3]

Varför säger då kyrkor ständigt att kroppslösa själar har kommit till himlen eller helvetet?

Companion Bible av E.W. Bullinger, 2 Korintierbrevet 5:8:

> "Det är inget mindre än ett brott när någon väljer ut vissa ord och fogar in dem i en mening, inte bara genom att ignorera ramen och sammanhanget, utan genom att ignorera de andra orden i versen, och citerar orden *'frånvarande från kroppen, närvarande med Herren*' i syfte att göra sig av med hoppet om uppståndelsen (som är ämnet för hela passagen, 2 Kor. 4:14) som om det var något onödigt; och som om *'närvarande med Herren*' går att uppnå utan det." (Med andra ord, det Paulus diskuterar här är erhållandet av den nya kroppen vid uppståndelsen och att vara närvarande med Herren genom denna uppståndelse. Man kan bara vara "med

[1] Vol. 1, s. 802.
[2] s. 89.
[3] sid. 148, 149.

Herren" vid hans andra ankomst, inte förr. 1 Tess 4:17: "så ska vi alltid vara hos Herren.")

Law and Grace, av professor A.F. Knight:

"I Gamla testamentet anses man aldrig vara en själ som bor i en kropp, en själ som vid kroppens död blir befriad från kroppens förtryck, som en fågel som släppts ut ur en bur. Hebréerna var inte dualister i deras förståelse av Guds värld."[4]

Families at the Crossroads, av Rodney Clapp:

"Efter den grekiska och medeltida kristna tankegången separerar vi ofta själen från kroppen, och betonar att den enskilda själen överlever döden. Vi tenderar dessutom att tro att den kroppslösa själen har flytt till himlen, till en mer behaglig och fullt levande existens. [Jmf. den populära frasen "han är på en bättre plats"] Felaktigt föreställer vi oss det kristna hoppet som en enskild sak, en fråga om separata själar som flyger iväg till himlen. Men inget av detta var fallet för de gamla israeliterna."[5]

Martin Luther:

"Jag tror inte det finns något ställe i Skriften, än Predikaren 9:5 ("de döda vet ingenting"), som så kraftigt visar att de döda, som har somnat in, är ovetandes om våra tillstånd och omständigheter och således om åkallan till helgon och skärseld."

John Wesley, grundare av Metodistkyrkan, *Sermon on the Parable of Lazarus*:

"I själva verket antas det rent generellt att goda människors själar, så snart de släppts ut från kroppen, stiger direkt till himlen, men denna åsikt har ingen grund i Guds förutsägelser. Tvärtom säger vår Herre till Maria, efter uppståndelsen: ’Rör inte vid mig, ty jag har ännu inte farit upp till Fadern.’"

"Himlen i Bibeln är ingenstans den döendes destination."[6]

Shirley Guthrie, *Christian Doctrine*. (Dr Guthrie var professor i systematisk teologi vid Columbia Theological Seminary i Decatur, Georgia. Han är också författare av *Diversity in Faith — Unity in Christ*. Hans bok från vilken följande citat är känt som en "klassisk text".)

"Vi måste tala om en synpunkt som ur den kristna trons perspektiv är bedrägligt hoppfull eftersom den inte tar döden på allvar... Eftersom den position som vi kommer att kritisera och avvisa är precis det som många tror är grunden till det kristna hoppet om framtiden... vi avvisar det, inte för att förstöra hoppet om evigt liv, men för att försvara ett autentiskt bibliskt kristet hopp... *Vi hänvisar till tron på själens odödlighet*. Denna doktrin lärdes inte ut av de bibliska skribenterna själva,

[4] s. 79.
[5] sid. 95, 97.
[6] J.A.T. Robinson, In the End God, s. 104.

men var vanlig i de [hedniska] grekiska och orientaliska religionerna i den antika världen där den kristna församlingen föddes. Några av de tidigaste kristna teologerna påverkades av den, läste Bibeln i ljuset av den och introducerade den i församlingens tänkande. Den har varit med oss sedan dess. Calvin accepterade den och det gjorde även de reformerade kyrkorna i den klassiska bekännelsen, Westminsterbekännelsen. Enligt denna doktrin kommer min kropp att dö men *jag själv kommer inte riktigt att dö*... Vad som händer med mig vid döden är då att min odödliga själ flyr från min dödliga kropp.
Min kropp dör men *själv lever jag vidare* och återvänder till den andliga värld från vilken jag kom och som jag egentligen hör till. Om vi följer den protestantiska reformationen i att försöka förankra vår tro på 'Sola scriptura' [genom Skriften allena, ö.a.], så måste vi avvisa detta traditionella hopp för framtiden som baseras på själens odödlighet... [Döden] betyder inte att den odödliga gudomliga delen av oss är bortgången för att leva vidare någon annanstans. Det betyder att livet har lämnat oss, att våra liv har upphört, att vi är 'döda och borta'. Enligt Skriften... är min själ lika mänsklig, skapande, begränsad - och *dödlig* - som min kropp. Den är helt enkelt livet i min kropp... Vi har inget hopp alls om vårt hopp ligger i vår egen inbyggda odödlighet."[7]

Robert Capon, *Parables of Judgment*:

"En sista teologisk punkt medan vi är inne på temat uppståndelse och dom. Kanske det största hindret, för vår syn på Jesu dom som det stora sakramentet för rättfärdigande, är vår olyckliga besatthet av begreppet om själens odödlighet. Doktrinen är en del av den icke-hebreiska filosofiska börda som vi har suttit fast i ända sedan kyrkan kom in i den felriktade grekiska tankegångens värld. Tillsammans med den medföljande idén om [omedelbart] 'liv efter döden' har det nästan inte gett något annat än problem: båda begreppen strider mot det allvarliga accepterandet av de dödas uppståndelse som är den enda förutsättningen för dom."[8]

Ärkebiskop William Temple, i Drew-föreläsningen för 1931:

"Att villkorlig odödlighet är den rådande läran i det Nya testamentet verkar för mig tvivelaktig så snart som vi närmar oss dess skrifter befriade från det hellenistiska antagandet att varje själ har en inneboende odödlighet. Det finns dock ingen nödvändig motsägelse i princip mellan att hävda den fulla omfattningen av mänsklig frihet och tron på att Guds nåd till slut kommer att vinna sin väg med varje mänskligt hjärta (eller de flestas)." (Det senare uttalandet är öppet för vissa frågor, men han har bestämt rätt när det gäller de fördärvliga effekterna av att tro på själens naturliga odödlighet.)

Professor Earle Ellis, *Christ and the Future in New Testament History*:

[7] s. 378.
[8] Eerdmans, 1989, s. 71.

"Den platoniska åsikten att människans innersta väsen (själ/ande) överlever fysisk död har allvarliga konsekvenser för Lukas kristologi och för hans frälsningsteologi i historien... För eskatologi representerar detta en platonisering av det kristna hoppet, en återlösning från tid och materia. Lukas, däremot, placerar individuell frälsning (och förlust) i tid och materia vid uppståndelsen på den sista dagen. Han understryker att Jesus uppstod i "köttet" och gör honom till "den första som skulle uppstå från de döda", den modell som alla som "går in i härlighet" ska förstå.

"En antropologisk dualism kom in i den patristiska kyrkans tankegångar, framförallt, antar jag, med den grandiosa syntesen av kristendomen och den grekiska filosofin skapad av Clemens och Origenes. Det förde det ursprungliga kristna hoppet om Kristi återkomst och de dödas uppståndelse [och Guds rike på jorden] i förmörkelse. Men det karaktäriserade inte det Nya testamentets kristendom, utan går endast att finna i Lukas om man läser texterna med linser förankrade i Aten så som kyrkofäderna gjorde.[9]

"Medan döden inte är fulländningen av individens frälsning, förblir man under döden under Kristi makt och omsorg... (men) medan de döda kristna förblir i tiden, så räknar de inte tiden. Luckan i deras individuella varelse mellan deras död och deras uppståndelse på den sista dagen i den här tidsåldern är, i deras medvetande, som en tickande klocka. För dem är den storslagna och underbara dagen av Kristi Parousia [Kristi ankomst] bara som ett ögonblick in i framtiden. Det "mellanliggande stadiet" är något som levande människor upplever med respekt för de döda, men det är inte något som de döda upplever med respekt till de levande eller till Kristus.

"De med linser förankrade i Aten, vilket är många inom den kristna traditionen, *ser en helt annan bild*. De påstår att en del av personen, själen, inte är föremål för ett upphörande av existens (och därmed inte ett element i den naturliga världen) men att den vid kroppens död separeras till kroppslös salighet eller, som en variation på temat, att det finns en uppståndelse vid döden där den fysiska kroppen byts ut med en andlig kropp som redan bildats inom en. [Detta skulle förstöra planen och tidtabellen i 1 Kor. 15 och många andra ställen.]

"Trots att de har många traditionella rötter och bilagor, har sådana teologier, tror jag, allvarligt missförstått Paulus eskatologi om frälsning i historien. Detta beror på att Paulus anser att kroppen är människan, och människan är den fysiska kropp som han insisterar på med kroppens uppståndelse, och placerar den i Kristi parousia som personlig återlösning är kopplad med, och är en del av återlösning-genom-förvandling av hela det fysiska kosmos. Den troendes transformerade fysiska kropp

[9] Brill, 2000, s.127.

kommer att framkallas från jorden genom Guds allsmäktiga kreativa ord [vid Jesu andra ankomst] precis som med Kristus förvandlade fysiska kropp och som den ursprungliga livlösa kroppen i Genesis skapelsen."[10]

[10] sid. 177, 178.

Bilaga 5 - GÅR SJÄLAR TILL HIMLEN? Vittnesmål från den Tidiga Församlingen om Tillståndet för de Döda och Riket

Medan Jehovas vittnen och andra blir stämplade som sekter för att de säger att "själen" inte går till himlen när en person dör, så vittnar redogörelser från den tidiga församlingens historia att det är "ortodoxi" som är den verkliga syndaren.

Lärde den tidiga församlingen om den medvetna själens separering från sin kropp vid dödens ögonblick och *dess omedelbara avfärd till himlen?* (Det jag diskuterar här är inte själens *tillstånd* som kyrkofäderna förstod det, men frågan om dess *omedelbara plats* vid döden.)

Här är **Irenaeus** ord från mitten av andra seklet. Irenaeus klagar på att vissa förvränger den bibliska uppståndelsesplanen.

> "Vissa som räknas bland de ortodoxa går utöver den förutbestämda planen för de rättfärdigas upphöjelse, och är okunniga om de metoder till oförgänglighet som de är disciplinerade för på förhand. De underhåller således *kätterska åsikter*. För kättare, som inte erkänner deras kroppars frälsning, **försäkrar att de omedelbart efter deras död kommer att passera över himlen**. [*Observera att det är "kättarna" som lär ut att själen omedelbart går till himlen vid döden. Idag, enligt nuvarande ortodoxi, är det kättarna som lär att själar* ***inte*** *omedelbart går till himlen eller helvetet. Detta skulle göra Irenaeus till en kättare!*] Dessa människor som *avvisar uppståndelsen, som påverkar hela människan*, och gör allt de kan för att avlägsna det från det kristna systemet, vet således ingenting om uppståndelsesplanen. Ty de väljer att inte förstå att om dessa saker är som de säger, så är Herren själv, i vilken de bekänner sig tro på, inte uppstånden på den tredje dagen, men *omedelbart vid sitt slocknande steg upp i det blå* och lämnade sin kropp i jorden. Men faktum är att **Herren** *i tre dagar* **bodde på den plats där de döda var**, precis som Jona i tre dagar och tre nätter var inuti valens mage (Matt.12:40)... David säger när han profeterar om honom: "Du räddar min själ ur **dödsriket**s djup". Och när han uppstod på den tredje dagen, sade han till Maria: "Rör mig inte, för jag har inte stigit upp till Fadern än" (Joh. 20:17)... Hur kan då dessa människor inte kastas i förvirring som hävdar... att deras inre människa [själ], medan den lämnar kroppen här, stiger upp till en superhimmel? [*Irenaeus anser därmed dagens lära vara skamlig!*] Ty som Herren 'vandrade i dödsskuggans dal' (Ps. 23:4), *där de dödas själar var* och **efteråt** uppstod i köttet [kroppen], och *efter* uppståndelsen togs upp i himlen, **så är det uppenbart att även hans lärjungars själar kommer att hamna på den osynliga platsen [Hades]**... *och stanna kvar där till uppståndelsen*, i väntan på den händelsen. Då när de får sina kroppar och *uppstår i*

> *deras helhet*, kroppsligen, precis som Herren uppstod, kommer de *således att komma in i Guds närvaro*. **Precis som vår Mästare inte på en gång for iväg till himlen, men väntade på tiden för sin uppståndelse... så borde även vi vänta på tiden för vår uppståndelse.**
>
> "Därför, eftersom vissa ortodoxa människors åsikter härstammar från **kätterska** diskurser, så är de båda okunniga om Guds ordning, om mysteriet med uppståndelsen av de rättfärdiga, och om det jordiska **Rike** som är *början till oförgänglighet*; med hjälp av detta **Rike** kommer de som är värdiga att gradvis vänja sig vid att ta del i den gudomliga naturen."[1]

(Irenaeus fördömer således hela den "ortodoxa" traditionen om vad som händer vid döden, det vill säga, den tradition som så småningom översvämmade den bibliska läran, från det tredje århundradet och framåt.)

Justinus Martyrens protest mot vad som senare blev ortodoxi, och förblivit så än till denna dag, är inte mindre bitande:

> "De som vidhåller den felaktiga åsikten säger att det inte finns någon uppståndelse för köttet [kroppen]... Som i fallet med oxens ok, om oket lossnar, kan ingen av dem ploga; *på samma sätt kan inte heller själen eller kroppen ensamt påverka någonting, om de lossnades från deras gemenskap* [dvs. själen kan inte ha någon separat, aktiv existens]. För vad är en människa om inte ett resonligt djur bestående av kropp och själ? *Är själen i sig själv människa? Nej*; men den är människans själ. Skulle kroppen kallas människa? Nej; men det kallas människokropp. Om då ingen av dessa i sig självt är människa, utan bara *det som består av de två tillsammans kallas människa*, och Gud har kallat *människan* till liv och uppståndelse, han har inte bara kallat en del, utan hela, som är själen och kroppen... Nåväl, ***de säger* att själen är oförstörbar**, som varandes en del av Gud och inspirerad av honom... Vad är vi då skyldiga att tacka Honom för, och vad är det för en manifestation av Hans makt och godhet *om Hans syfte är att rädda det som av naturen redan är frälst*... men ingen tacksamhetsskuld till den som räddar sitt eget; för detta är att rädda sig själv... Hur uppväckte då Kristus de döda? Var det deras själar eller deras kroppar som uppväcktes? *Uppenbarligen båda*. Om uppståndelsen *endast var andlig*, skulle det vara nödvändigt att han, vid uppväckelsen av de döda, skulle visa att kroppen låg för sig själv *och att själen levde för sig själv*. Men nu gjorde han inte det, utan han uppväckte kroppen... Varför fortsätter vi att uthärda de otroliga argument och misslyckas med att se att vi retro-graderar [går bakåt] när vi lyssnar på sådana argument som dessa: **Att själen är odödlig**, men kroppen dödlig och oförmögen att återuppväckas. För dessa brukade vi höra från Platon, även innan **vi lärde oss**

[1] *Against Heresies*, Bk. 5.

> **sanningen**. Om då Frälsaren sade detta och proklamerade frälsning till själen allena, vad nytt utöver vad vi hörde från Platon bringade han då med till oss?"[2]

Justinus antyder alltså att det inte är kristendom, men platonism, att undervisa om själens omedelbara överlevnad i himlen eller i helvetet.

Justinus tillbakavisar här gnosticismens argument som förnekade kroppens uppståndelse. Traditionell kristendom har tagit en liknande, om än något annorlunda riktning när den inkluderade tron på kroppens uppståndelse i trosbekännelsen, samtidigt som man undervisar om själens omedelbara frälsning i ett medvetet, kroppslöst tillstånd. Detta sägs vara den verkliga personen, om än kroppslös. En sådan idé avslås definitivt av Justinus och Irenaeus och identifieras av dem som hednisk. Nuvarande "ortodoxi" är således delvis gnostisk och hednisk.

Justinus Martyren: Dialog med Tryphon om Tusenårsperioden:

> *Tryphon*: Tillstår du verkligen att denna plats i Jerusalem kommer att återställas? Och förväntar du dig att ditt folk ska samlas, och glädjas med Kristus och med patriarkerna?
>
> *Justinus*: Jag och många andra är av den uppfattningen och tror att detta kommer att ske, som du bestämt vet. men å andra sidan har jag förtydligat för dig att många som tillhör[3] rena och fromma övertygelser, tänker annorlunda. Dessutom har jag påpekat att vissa som kallas Kristna, men som är ogudaktiga, **respektlösa kättare**, undervisar läror som i alla fall är hädiska, ateistiska och dåraktiga... Jag väljer att inte följa människor eller mänskliga läror, utan Gud och de läror som han har gett. För om du har träffat på några som kallas kristna men som inte erkänner sanningen om uppståndelsen... som säger att det inte finns någon uppståndelse för de döda och *att deras själar, när de dör, tas upp till himlen*, inbilla dig inte att de är kristna... Men jag och andra som är *förnuftiga kristna i alla avseenden* är övertygade om att det ska bli en uppståndelse för de döda, och tusen år i Jerusalem som då kommer att byggas, förskönas och utvidgas, som profeterna i Esekiel, Jesaja och andra proklamerar... Vi har dessutom uppfattat att uttrycket "Herrens dag" är kopplat till detta ämne. Och vidare var det en viss man med oss, vars namn var Johannes, en av Kristi apostlar, som profeterade genom en uppenbarelse som anförtrotts honom om att de som trodde på vår Kristus skulle bo i Jerusalem i tusen år; och att därefter skulle alla människors allmänna och eviga uppståndelse äga rum."

Justinus Uttalande om det Mellanliggande Stadiet (i sin helhet, ca 150 e.Kr.)

---

[2] *Dialogue with Trypho*, kap. 80.

[3] Ett antal kommentatorer tror att texten har korrumperats här och att Justinus skrev "som inte hör hemma ..." Ändringen blev gjord för att göra Justinus mindre fördömande av amillennialismen.

> "För om du har träffat på några som kallas kristna, men som inte erkänner sanningen om uppståndelsen och vågar häda Abrahams, Isaks och Jakobs Gud; **som säger att det inte finns någon uppståndelse för de döda, och att deras själar, när de dör, tas till himlen**: inbilla dig inte ens att de är kristna; precis som man, om man med rätta tänker efter, inte skulle kunna erkänna att sadducéerna eller liknande sekter av genisiter, meristaeter, galiléer, hellenister, fariséer, baptister, är judar, men bara *kallas* för judar då de dyrkar Gud med läpparna, som Gud förklarade, men vars hjärtan var långt ifrån Honom. Men jag och andra, *som är förnuftiga kristna i alla avseenden* är övertygade om att det kommer att bli en uppståndelse för de döda, och tusen år i Jerusalem, vilket då kommer att byggas, förskönas och utvidgas, som profeterna Esekiel och Jesaja och andra förklarar."[4]

Den latinska kyrkofadern **Tertullianus** (ofta känd som fadern till kyrkan i väst) är en annan som skulle vara starkt oense med modern "ortodoxi" när det gäller vad som händer med själen vid döden. Han protesterade mot idén att själen lämnar kroppen vid döden och går till himlen:

> **Platon**... *sänder omedelbart till himlen sådana själar som han önskar*... På frågan vart själen dras tillbaka [vid döden] ger vi nu svaret... Stoikerna placerar bara sina egna själar, det vill säga av de vise, **i herrgårdarna ovan**. Det är sant att Platon inte tillåter denna destination till alla själar utan urskillning, inte ens till alla filosofer, men *bara de som har förädlat sin filosofi av kärlek till pojkar* [homosexuella]... I det här systemet blir de vises själar burna högt upp i himlarymden... Alla andra själar knuffade de ned till **Hades**.
>
> "Av oss själva förmodas inte de lägre regionerna av **Hades** att vara en urholkning eller någon underjordisk kloak för världen, utan ett stort djupt utrymme i jordens inre och en dold fördjupning i dess inre tarmar; eftersom vi läser att **Kristus i sin död tillbringade tre dagar i jordens hjärta**, det vill säga i den hemliga fördjupning som är gömd inuti jorden och omgivet av jorden, och ligger ovanpå de bottenlösa djup som ligger ännu lägre ner. Så, även om Kristus är Gud, fast också en människa, 'dog han enligt skrifterna' (1 Kor.15:3) och 'enligt samma skrifter blev han begravd.' Med samma lag i hans väsen fullföljde han **genom att stanna kvar i Hades i form och skick som av en död man; inte heller gick han upp i de himmelska höjderna innan han sjönk ned i jordens undre delar**, så att han där kunde göra patriarkerna och profeterna delaktiga med sig själv. [*Det sägs ingenting i Bibeln om att Jesus förändrade patriarkernas tillstånd medan han var i Hades*.] Då det är så här, måste du anta att **Hades** är en underjordisk region, och måste *hålla dem på en armlängds avstånd, de som är för stolta för att tro att de troendes själar förtjänar en plats i de lägre regionerna*. Dessa personer som är 'tjänare över deras Herre, och lärjungar över deras mästare' skulle utan tvivel förakta att ta emot

[4] Dialogue with Trypho, kap. 80, *Ante-Nicene Fathers*, Eerdmans, Vol. 1, s. 239.

> uppståndelsens tröst, om de måste vänta på det vid Abrahams barm. Men det var för detta ändamål, säger de, att Kristus sjönk ner i **helvetet**, så att vi själva **inte** måste sjunka ned dit. Nåväl [säger de då], vilken skillnad är det då mellan hedningar och kristna, om samma fängelse väntar på dem alla när de är döda? [Men jag säger] **Huruledes kan själen stiga upp till himlen, där Kristus redan sitter vid sin Faders högra sida, när Ärkeängelns basun ännu inte har fått Guds befallning att ljuda?** Medan de som vid Herrens ankomst ännu går att finna på jorden, inte har blivit uppfångade i luften för att möta honom vid hans ankomst, i sällskap av de döda i Kristus, vem kommer då att bli den första som uppstår? [1 Tess. 4:13-18] **Till ingen är himlen öppen**. När världen verkligen kommer att gå bort, *då kommer himlens rike att öppnas*."[5]

En annan "kyrkofader", Hippolytus (ca 170-236), trodde bestämt inte att själarna var i himlen:

> "Men nu måste vi tala om Hades, där själarna både de rättfärdiga och de orättfärdiga hålls kvar... [han visste uppenbarligen ingenting om befrielsen från Hades]. De rättfärdiga kommer att få det oförstörbara och oförgängliga Riket, de som för närvarande hålls kvar i Hades, men inte på samma plats som de orättfärdiga... Därifrån, i fråga om Hades där alla själar sitter kvar i den tid Gud har bestämt; kommer Han att genomföra en uppståndelse för alla, inte genom att överföra själar till andra kroppar, utan genom att lyfta själva kropparna."[6]

Nutida forskare inser att synen på döden som har varit allmänt utbredd (och som nu ständigt främjas i kyrkan) inte är biblisk. Långt ifrån, det är, otroligt nog, faktiskt "hedniskt" och "gnostiskt." Dessutom, som ovan nämnda citat av tidigare försvarare av kristendomen visar, så var idén om att komma till himlen eller helvetet omedelbart vid döden en ny, kättersk lära som den kristna församlingen genom cirka 300 år efter Kristus, inte undervisade. I en standardiserad modern text av kristen dogmatik läser vi:

> "Helleniseringsprocessen genom vilken kristendomen antog många grekiska [hedniska] tankemönster ledde i en annan riktning när det eskatologiska hoppet kom att uttryckas i hellenistiska kategorier. Irenaeus sa: 'Det är uppenbart att även hans lärjungars själar, för vilka Herren genomgick dessa saker, kommer att gå **in i det osynliga ställe** som tilldelats dem av Gud, och *förbli där till uppståndelsen*, i avvaktan på den händelsen. Sedan när de tar emot sina kroppar och uppstår i sin helhet, dvs kroppsligt, precis som Herren uppstod, kommer de att komma in i Guds närvaro.' Irenaeus uttalande innehåller begreppet en boning eller skärseld där den dödes själ **blir kvar till den universella uppståndelsen**. Vi borde inte fördöma detta som en avvikelse ifrån biblisk undervisning, eftersom hävdandet av påståendet är anti-gnostiskt. **Irenaeus ville avvisa den gnostiska idén om att i slutet av detta**

[5] Treatise on the Soul [Avhandling på själen], kap. 55.
[6] *Against Plato, on the Cause of the Universe*, 1, 2.

> **jordiska liv skulle själen omedelbart stiga upp till sin himmelska boning. Så som de tidiga fäderna kämpade mot den hedniska idén att en del av den mänskliga personen helt enkelt är odödlig, så var det viktigt för dem att hävda att det inte finns något linjärt uppstigande till Gud. När vi en gång dör så är livet över.**"[7]

Det finns ytterligare en imponerande protest mot den vanliga idén att de döda överlever som medvetna "själar" i himlen. Man hade kunnat förvänta sig att en sådan protest skulle inleda en omfattande reform bland prästerskapet. Alan Richardson, D.D. skriver i *A Theological Word Book of the Bible*:

> "**Bibelskribenterna**, som höll fast i övertygelsen om att den skapade ordningen har Guds visdom och kärlek att tacka för dess existens och därför i grund och botten är god, **hade inte kunnat föreställa sig livet efter döden som en kroppslös existens** [som, apropå, miljontals uppriktigt troende nu lär sig i kyrkosamfund!] ("när vi väl är klädda i den ska vi inte stå där nakna", 2 Kor. 5: 3), men som en förnyelse under förutsättningar av kroppens och själens intima enhet som var det mänskliga liv de kände till. *Därför betraktades döden som hela människans död*, och sådana fraser som 'frihet från döden', oförgänglighet eller odödlighet kunde bara korrekt användas för att beskriva vad som menas med frasen evig eller levande Gud 'som ensam är odödlig' (1 Tim 6:16). **Människan innehar inte själv odödlighetens egenskap**, utan måste, om han övervinner dödens destruktiva kraft, ta emot den som en gåva från Gud som 'uppväckte Kristus från de döda', och lägga döden åt sidan som en klädnad, 1 Kor 15:53-54). Det är genom Jesu Kristi död och uppståndelse som denna möjlighet för människan (2 Tim 1:10) har kunnat genomföras och hoppet bekräftade att förgängelsen (Rom 11:7) som är ett universellt inslag i det mänskliga livet, kommer att övervinnas effektivt."[8]

Den grundläggande förvirringen kring livet efter döden som har genomträngt traditionell kristendom beskrivs briljant av Dr. Paul Althaus i hans bok *The Theology of Martin Luther*:

> "Den tidiga församlingens förhoppning fokuserade på uppståndelsen på Den Sista Dagen. Det är *först* då som de döda kallas in till evigt liv (1 Kor. 15; Fil. 3:21). **Denna uppståndelse sker med människan och inte bara med kroppen**. Paulus talar om uppståndelsen, inte 'av kroppen' men, 'av de döda.' Denna förståelse av uppståndelsen uppfattar underförstått döden som en påverkan av hela människan... **Således [i traditionell ortodoxi] har de ursprungliga bibliska begreppen ersatts av idéer från hellenistisk, gnostisk dualism**. Nya testamentets uppfattning om uppståndelsen som påverkar *hela människan*, har varit tvungna att *lämna väg för*

[7] Braaten/Jenson, *Christian Dogmatics*, vol. 2, s. 503, avsnitt skrivet av Hans Schwartz, Professor of Protestant Theology, University of Regensburg, Germany.
[8] sid. 111, 112.

själens odödlighet. Den Sista Dagen förlorar också dess betydelse, eftersom själarna redan långt före har fått allt. Eskatologisk dragning är inte längre starkt riktad mot Jesu ankomst. *Skillnaden mellan detta och Nya testamentet är mycket stort*."[9]

Den skillnaden kan bevittnas vid nutida predikningar vid begravningar som, trots att de hävdar Bibeln som källa, speglar den hedniska platonismen, som det Nya testamentet, de tidiga kyrkofäderna och moderna välinformerade forskare avvisar.

Kan tron på hedniska idéer, som främjas i Jesu namn, leda till kunskap om Sanningen som leder till frälsning? Är inte denna uppenbara hedendom inom kristenheten en orsak till alarm och en anledning till att återvända till Bibelns Sanning?

Vi avslutar med följande kommentarer från den välkända tyska teologen Jürgen Moltmann:

"I den grad som kristendomen *skar bort sig själv från dess hebreiska rötter* och förvärvade hellenistisk och romersk form, så:

1) Förlorade den sitt eskatologiska hopp [dvs, hoppet om det framtida Riket på jorden].
2) Övergav sin apokalyptiska lösning för "denna värld" av våld och död.
3) Sammansmälte med den gamla gnostiska frälsningsreligionen.

Från Justin (150 f.Kr.) framåt:
1) De flesta av 'fäderna' vördade Platon som 'en kristen framför Kristus.'
2) Guds evighet tog nu platsen av Guds framtid. [Inkarnation såg till att alla ser tillbaka på evigheten i stället för att vidarebefordra skapandet av Guds Son när han frambringades av Fadern i Maria, till hans uppståndelse och framtida ankomst för att regera i Riket.]
3) 'Himlen' ersatte det kommande Riket.
4) Den [hedniska] tanken om själens återlösning från kroppen ersatte anden som livets källa.
5) Själens odödlighet trängde undan kroppens uppståndelse.
6) Folk hoppades på själens flykt från kroppen."[10]

[9] *Fortress Press*, 1966, sid. 413, 414.
[10] The Spirit of Life, 2001.